Caprice Crane
Sunt aiurită și se ia!
HUMANITAS fiction

Publicat în peste zece țări, *Sunt aiurită și se ia!* a câștigat Romantic Times Book Reviews Award, fiind desemnat cel mai bun roman *chick-lit* al anului 2006.

Heaven e frumoasă, deșteaptă, haioasă și aiurită mai ceva ca eroinele serialului *Fetele Gilmore*. Are un job de invidiat într-o mare firmă de PR și gânduri serioase de măritiș. Numai că planurile îi sunt date peste cap și se pomenește peste noapte din femeie de carieră, chelneriță bombănitoare într-un restaurant newyorkez de fițe. Și, cum habar n-are ce să facă de acum încolo, se lasă-n voia valului și așteaptă să vadă ce îi rezervă viitorul. Iar surprizele nu întârzie să apară: Brady Gilbert, un zăpăcit adorabil în genul lui Hugh Grant, se mută în același bloc și între ei se înfiripă o relație de-a șoarecele și pisica, cu replici înțepătoare de un haz nebun și priviri fals veninoase care ascund mai mult decât o simplă antipatie între vecini. *Lol! Lol! Lol!*

„O carte cu dialoguri savuroase, care va smulge hohote de râs împătimiților de MTV și cultură pop."
Booklist

„N-are cum să nu vă placă!"
Brian Doyle Murray, scenarist *Saturday Night Live*

„*Sunt aiurită și se ia!* e un roman haios, supertare. Vi-l recomandăm."
www.nirvanaclub.com

Stupid → and Contagious

She was heaven sent. He refused the package.

a novel

Caprice Crane

"A truly exceptional book—funny, twisted, clever, mean, and always brilliant."
—Anna Maxted, author of *Getting Over It*

CAPRICE CRANE

SUNT AIURITĂ ŞI SE IA!

Mulțumiri

Le mulțumesc următorilor: mamei (Tina Louise), tatei (Les Crane), mamei vitrege (Ginger Crane), bunicii (Betty Yaeger), căților mei (Chelsea și Max), lui Jennie Abrams-Trager, Walter Afanasieff, Jeremy Armstrong, Jenny Bent, Cristina Brascia, Danielle Brisebois, Allison Burnett, Stephen Cabot, Adam Carl, Michelle Chydzik, Dahlia Cohen, Alex Coletti, Robert Cort, Jim Cotter, Tajma Davis, Denise Diforio, Steve Dirado, Amz Einhorn, Endeavor Agency, Ellen și Irwin Frankel, Glen E. Friedman, Jonathan Fhurman, Gillian, Garrett, D.B. Gilles, Jeff Goodman, Emily Griffin, Gary Helsinger, Kevin Hershey, Andy Kaplan, Devon Kellgren, Scarlett Lacey, Erik Lautier, Adam Levine, Brian Lipson, Melissa Lipton, David List, K.E. Macey, Nez Mandel, Nathalie Marciano, Cade McNown, Tracey Mikolas, Jill Morris, John Nutcher, Brigit Pearson, Dizzy Reed, Joel Rice, Kevin Roentgen, Amanda Rouse, Penina Sacks, James Schiff, Lisa Singer, Lou Stalsworth, Jason Steinberg, Makyla Stone, Sky Stone, Sarah Tomkins, Trident Media, Robert Trujillo, David Vanker, David Veloz, Joe Vernon, Amanda Voelker, Fran Warner, Warner Books, Elly Weisenberg, Andrea Wells (învățătoarea mea din clasa a treia) și Harley Zinker.

Heaven

Numele meu e Heaven Albright și bărbatul cu care sunt măritată de doi ani mă înșală. Am doar douăzeci și cinci de ani și ați putea spune că la douăzeci și trei de ani ești cam tânăr ca să te căsătorești, dar alții se căsătoresc din facultate sau chiar din liceu, deci, dacă ne gândim la asta, nu eram chiar așa de tânără. Oricum, tânără sau nu... nenorocitul mă înșală. După ce i-am dăruit cei mai buni ani din viață.

Mă înșală cu o colegă. O tipă de la birou care la început nici nu i se părea drăguță, dar după luni de zile de muncit peste program împreună și găsit glume doar ale lor și empatie grație mâncării proaste de la cantină, s-au apucat să facă prostii. Mi se face rău numai când mă gândesc. Părea mereu fericit când venea târziu de la muncă și ar fi trebuit să mă prind, căci *nimeni* nu e fericit după ce stă peste program. Dar eu m-am gândit că îi place ce face. Sau poate că *fusese* nervos, dar în clipa când intra pe ușă și mă vedea pe mine, soțioara lui de doi ani pe care o iubea și adora, toate supărările din acea zi dispăreau. Puf!

Dar nu. Venea acasă cu zâmbetul pe buze fiindcă tocmai își făcuse de cap cu vreo ștorfuliță care probabil poartă compleuri și râde ca o hienă la glumele înțelese numai de ei doi. Urăsc compleurile, cu

materialele și culorile asortate și modestia de fațadă. E un fapt dovedit că deux-piecès-urile sunt articolele de îmbrăcăminte cel mai ușor de dat jos. Probabil că o cheamă Megan sau Jessie și probabil e cu doi ani mai mică decât mine. E ca mine acum doi ani, dar în compleu. Mă copiază chiar înainte să apuc să ajung o nevastă obosită, bătrână și sătulă de sex. Mă deranjează chestia asta. Nu sunt bătrână.

Căsnicia e naspa. Oamenii care-ți spun că nu mai faci sex după nuntă au dreptate. Chiar nu mai faci. Nu e că spui „Da" și imediat s-a terminat. Trece ceva timp. Sigur, urmează luna de miere și primele luni cu joaca de-a gospodina în călduri și meseriașul binevoitor, sau sclava și barbarul cu inimă mare, sau Ursulețul Winnie și borcanul cu miere fermecat. Dar după o vreme nici tu nu te mai epilezi pe picioare și nici el nu mai observă, și o noapte de somn bun pare mai practică.

Brady

Numele meu e Brady Gilbert și urăsc locul de la geam. Avioanele sunt în general o pacoste și, dacă am spus clar că vreau să stau lângă culoar, înseamnă că locul de la geam e un afront personal pentru care va plăti secretara mea. Dacă aș avea o secretară.

Voi sta aici și voi *vrea* ca nimeni să nu stea pe locul de lângă culoar. Nu numai că voi obține locul de lângă culoar, dar voi reuși și să-mi găsesc acea poziție de dormit „aproape comodă, dar nu tocmai" în care inevitabil îmi amorțește o mână, îmi înțepenește un picior și mă trezesc cu băluțe uscate în colțul gurii. Și asta de față cu atâția necunoscuți.

Nu mă înțelegeți greșit... sigur, e plăcut să te uiți pe geam. Dar cu ce preț? Credeți că am chef să cer voie de câte ori trebuie să fac pipi? E ca și cum ți-ar trebui permis de trecere pe hol la școală, dar mai rău. Aceștia sunt niște necunoscuți. Când aveam permise de trecere pe hol, nu deranjam pe nimeni. Dar pentru a merge la toaletă în avion trebuie să fac penibila conversație de rigoare și să ridic din umeri a scuză către individul care mi-a acaparat rezemătoarea pentru braț. Și care se ridică doar cât să mă strecor. Oftează când se ridică, nu neapărat ca să mă facă să mă simt

prost, ci mai mult gen „Oasele mele bătrâne...", ceea ce e de rahat dacă nu are optzeci de ani. Și nu are, e doar șucărit.

Apoi, de parcă nu era suficient, pe când fac manevre să ies din locul „acum mai spațios decât oricând" de zece centimetri, mă țin de materialul nasol al tetierei scaunului din față și încasez o privire și de la persoana de acolo. Îmi fac dușmani în stânga și-n dreapta. Și însoțitoarele de zbor mă urăsc. Pe mine și vezica mea nesimțită. Iar când mă întorc, trebuie să mai joc o dată aceeași horă. Dumnezeu să mă ajute dacă sunt trei scaune lipite! Ca să nu mai spun de o chestiune de etichetă: cu ce să „îi tratez" pe vecinii mei – să trec cu prohabul sau cu fundul pe lângă ei?

Urăsc locul de la geam. Așa că aștept și *vreau*. Oamenii se tot îmbarcă, dar până acum e bine. Am localizat și nelipsita tipă bună care nu e de nasul meu decât în imaginația mea hiperactivă. Va fi un zbor tare lung. Întotdeauna e câte o tipă bună, orice destinație ai avea, locală sau internațională, și nu stă niciodată lângă tine. Sau lângă mine.

Ei bine, zborul acesta nu diferă prin nimic. Intră și zeița avionului nostru și îmi concentrez toată puterea minții pentru a conecta fundul ei la scaunul de lângă mine. Nimic. Dar mi-a zâmbit sau cel puțin așa mi s-a părut. Poate i-a zâmbit însoțitoarei de zbor care i-a dat o pătură. Uite-așa.

Heaven

Dacă pare că nu mă deranjează că soțul meu mă înșală, e fiindcă am lucrat din greu la asta. Și nu în felul în care credeți. Știți, de fapt *nu* sunt măritată. Și nu mă înșală nimeni. Sunt logodită. O să mă mărit peste un an jumate. Fac aceste mici exerciții mintale din când în când ca să mă pregătesc pentru orice mi s-ar putea întâmpla.

Din păcate, m-ați prins exact în toiul unuia, așa că am pornit pe picior greșit. Sunt tot eu și ce v-am spus până la faza cu „măritată, dar soțul mă înșală" e adevărat. În afară de partea aia. De acolo am început, așa că nu mă cunoașteți deloc. Dar trebuie să recunoașteți, mă descurcam binișor. Ceea ce cred că e meritul exercițiilor ăstora. Dacă n-aș fi făcut asta și m-aș fi pomenit că am un soț care mă înșală, nu știu cum aș fi făcut față. Din fericire, acum sunt pregătită.

S-o luăm de la început. Sunt tot Heaven Albright, tot douăzeci și cinci de ani. Am un metru și șaizeci și cinci și cam cincizeci și opt de kile. Cincizeci și șase în zilele bune. Cincizeci și opt dacă sunt înainte de ciclu. Cincizeci și opt dacă sunt deprimată sau m-am răsfățat cam mult cu chestii ca vin, sau pizza, sau fursecuri. Cincizeci și opt de kile mai tot timpul. Am

păr de lungime medie, blond murdar-șaten deschis. E nuanța aia cumpărată de la magazin. Cu rădăcini închise și tricolor în rest, de fapt, dar nu în felul ăla punk. Sau ca pastele. Da, bine, uneori ajung la șaizeci de kile. Și un metru și șaizeci și doi, dacă e să fim chițibușari.

Mereu mi s-a părut că am fălcuțe, dar cred că în fine se zăresc ceva pometi. Și nu fiindcă îmi sug obrajii când mă uit în oglindă. Niciodată n-am priceput chestia asta. De câte ori mă spăl pe mâini într-o toaletă publică, de nouă ori din zece femeia de lângă mine își suge obrajii când se uită în oglindă. Ce-i cu femeile astea? Încearcă să arate mai slabe? Sau ca un pește? Sau ca Zoolander Manechinul? Dacă nu rămân așa când ies din baie, la ce le folosește acest exercițiu? Dacă e doar ca să râdem, atunci, sigur, sunt pentru.

Când spun că e nașpa căsnicia, nu vreau să zic atât că e *nașpa*, cât mai degrabă că habar n-am dacă e naspa sau nu. Am auzit și bune, și rele. Sentimentele mele față de căsătorie sunt amestecate sau, ca să fiu mai precisă, confuze. Părinții mei s-au despărțit înainte să știu măcar ce e aia despărțire. Așa că, deși mă dau autoritate în materie, nu știu nimic despre căsnicie, sau părinți căsătoriți, sau fericirea casnică.

Prima mea amintire despre dinamica masculin-feminin a fost cu suficientă nuditate cât să mă țină până la liceu.

Când aveam cam opt ani, Pete, vecinul meu din josul străzii, pândea în fața casei mele ore în șir. Uneori ieșeam să ne jucăm. Alteori nu. Era neobosit în pânda lui, iar cu mine... insistența dă adesea roade.

Într-o zi, când culegeam flori din grădina vecinilor ca să fac un buchet pentru mama, Pete s-a ținut

coadă după mine jumătate de oră fără să scoată un cuvânt. Iar eu nici nu l-am băgat în seamă.

Când am pornit înapoi spre casă, a vorbit în sfârșit și a întrebat ce fac mai târziu. I-am spus că mă duc la masă cu tata. A întrebat dacă poate veni și el. Am zis că da.

Pe drum spre Santo Pietro, am stat amândoi pe bancheta din spate a Chevrolet-ului Camaro al tatii. Iubita tatii, Sandra, stătea în față cu pletele ei blonde și bretonul prea lung și răvășit, iar eu nu mă puteam gândi decât la pâinicile cu usturoi pe care le vom mânca la restaurant. Nu-l vedeam prea des pe taică-miu. Cred că se poate spune că pâinica aia cu usturoi mi-era mai familiară decât el.

Deci stăteam acolo, eu visând la pâinică, Pete încercând să-mi atragă atenția. Și tot drumul am încercat să-mi ating nasul cu limba.

— Ți-o arăt dacă mi-o arăți și tu, a spus Pete.

Am dat din umeri și am scos limba la el.

— Nu vrei? a întrebat.

— Păi ți-am arătat-o! am spus, scoțând iar limba, de data asta căscând și ochii în același timp.

— Nu asta, a zis el.

Apoi s-a uitat în jos și și-a tras fermoarul.

— Nu cred că vreau, am spus, uitându-mă pe geam și întrebându-mă cât mai e până la Santo Pietro.

— Nu vrei totuși să ți-o arăt pe-a mea? s-a oferit el.

— Bine, am zis eu uitându-mă pe geam și urmărind cum tata negociază virajele și curbele canionului.

Fără să stea pe gânduri, Pete și-a desfăcut fermoarul și și-a scos puța, fără măcar să se deranjeze să desfacă nasturele. A scos-o pur și simplu. Era subțire. Parcă era un degețel rătăcit.

Dar, mai important, limba mea era acum la o distanță minusculă de nasul meu. Am făcut o ultimă încercare, curbând-o în sus, întinzând-o, atingând...

Și apoi BUM! Din față, un trăsnet a zguduit mașina sub forma strigătului tatii. Nu-mi amintesc ce a spus când l-a zărit pe Pete în oglinda retrovizoare, cu penisul expus firesc ca o rață de Pekin în vitrina unui restaurant chinezesc, dar forța zgomotului practic m-a azvârlit de pe banchetă. Și-n ziua de azi, la simpla vedere a unui penis mă dor urechile un pic.

Tata a întors imediat mașina din drum și l-a dus pe Pete la ai lui, apoi m-a dus pe mine acasă. Nici o pâinică cu usturoi. Am fost distrusă.

Brady

Și iată-l că vine. Boul care o să ocupe locul de lângă mine. Locul meu de lângă culoar. Nici o șansă să fie *două* femei frumoase în acest avion. Nu la ce noroc am eu. Noroc fiind un termen relativ, fiindcă în ultima vreme n-am avut deloc. Sunt Siegfried și Roy al norocului. Nu în sensul de „spectacol de succes prezentat pe The Strip de cinșpe ani", ci mai degrabă în sensul de „chestia asta care, chipurile, mă iubea mă târâie acum de jugulară ca pe o păpușă de cârpă și nu-i lasă pe asistenții din culise să mă salveze".

Mă uit în oglindă și știu că nu sunt între primii unu la sută. Dar sunt sigur între primii zece la sută. Sau poate douăzeci la sută. Sigur nu mai jos de treizeci la sută. Oricum, arăt binișor când mă aranjez. Sunt destul de înalt ca să nu fiu descalificat automat pentru întâlniri din cauza asta. În unele cazuri, cred că ăsta a fost *singurul* meu atu, dar asta nu înseamnă că sunt superînalt – din fericire, sunt destul de înalt. E ca semnul acela de la unele montagne-russe mai periculoase din parcul de distracții: trebuie să fii *atât* de înalt ca să te dai cu fata asta.

O tipă mi-a spus odată că am zâmbet drăguț. Dar a fost o perioadă, imediat după ce au scos Rolling

Stones *Tattoo You*, când mă gândeam că ar fi și mai bine dacă mi-aș pune un diamant într-un dinte, à la Mick Jagger.

Am ceea ce s-a descris medical drept „tulburări de relaționare", manifestate printr-o serie de relații de durată medie spre lungă, cu simptomele: dispoziție proastă, corzi vocale afectate și ocazional inimă frântă.

În primul rând e Sarah, un caz deosebit de grav. Dar vom ajunge la ea mai târziu. Ea e cea mai *recentă* dintr-o serie de episoade îngrijorătoare.

Mama spune că e ceva temporar, dar uitându-mă la ea și la tata mă gândesc uneori că problemele mele sentimentale sunt ereditare. Concepția lor despre distracție e să găsească o mie de moduri în care să petreacă seri întregi în camere separate, fără să-și adreseze un cuvânt – deși casa în care am crescut are exact cinci camere, răspândite pe o sută treizeci de metri pătrați. Tata spune că de fapt n-am găsit încă fata potrivită, dar uneori mă gândesc că poate am găsit-o deja de cinci ori și m-am holbat la prietena ei toată seara, i-am dat întâlnire și până la urmă tipa a ajuns să îmi fure din portofel optzeci de dolari pentru un epilat inghinal pe care nici nu am mai apucat să-l văd.

Dar nu e numai vina mea. Am adunat o colecție substanțială de nebune și sadice. Întâi a fost Jill Perczyk care mi-a dat papucii de Revelion și m-a sunat după trei săptămâni să mă întrebe cât costase DVD playerul pe care i-l făcusem cadou de Crăciun, ca să știe ce preț să dea la anunțuri.

Apoi a fost Courtney Goodkin care m-a mustrat amabil fiindcă acord mai multă atenție câinelui decât ei, *apoi* și-a dat arama pe față lăsându-și într-o noapte geanta din care ieșea o ciocolată menaj amăruie de șase sute de grame fix lângă culcușul câinelui – un dar pe care el l-a consumat cu plăcere. După treizeci

de ore de nesomn și facturi de cinci sute de dolari la veterinar, Courtney a devenit doar o amintire dulce-amăruie.

Apoi a fost Wendy Richtor al cărei nume nici că putea fi mai potrivit. Dacă un cutremur devastator are opt grade pe scara Richter, cutremurul Wendy din '92 a avut cam douăspe. Era frumoasă. Avea păr lung și ondulat roșcat-blond și piele albă ca laptele. Brațele ei lungi aveau moliciunea caramelului și, când mă pierdeam în ele, era mai bine decât orice trip provocat de zahăr.

Am cunoscut-o la un concert Pearl Jam, ceea ce m-a făcut să cred că așa fusese scris. Îi adoram pe Pearl Jam și ea îi adora pe Pearl Jam, eu o adoram pe ea și ea mă adora pe mine. Era perfect. Era ca și cum Eddie Vedder ne unise. Eddie cânta cuvintele pe care voiam să i le spun fetei pe care crezusem că n-o s-o cunosc niciodată. Dar iat-o acolo, cântând fiecare vorbă. Nu că Pearl Jam erau mai tari decât alții. Cred că ne plăcea cine eram *noi* când Pearl Jam erau *cine erau.* Dacă aș putea opri timpul în ultima mea clipă de puritate și inocență, cam ăla ar fi momentul.

Wendy mi-a încălzit sufletul, mi-a câștigat încrederea, mi-a atins inima și apoi alte locuri. Și exact după ce am făcut amor pentru prima oară, a ridicat spre mine ochii ei de căprioară, de culoarea ciocolatei, și a spus: „Am herpes. M-am gândit că ar trebui să știi".

— Cred că ăsta e locul meu, spune intrusul și dau din cap când se așază și se face comod. Mă cheamă Marc.

— Brady.

Dăm mâna. Mâinile lui arată ca niște clătite enorme. V-am spus ca urăsc microbii

Acum îmi vine să mă spăl pe mâini. Nu sunt obsesiv-compulsiv și nu vreau să par un pămpălău, dar în avion e presiune zero și tot aerul e reciclat. E practic o fabrică de microbi și nu-mi permit să fiu bolnav când ajung acasă. Nu fiindcă aș avea ceva important de făcut. De fapt tocmai asta e, n-am nimic și trebuie să pun ceva pe picioare. Dumnezeule, vreau să mă spăl pe mâini. Nici nu ne-am desprins de poarta de îmbarcare și deja chestia cu toaleta se face simțită. O să rabd și o să aștept.

Heaven

Nu sunt genul care-și face liste. Nu sunt din cale-afară de organizată. Nu sunt ceea ce unii ar numi „constipată". Și sigur nu sunt genul care face ghilimele în aer cu degetele când zice „constipată". Acestea fiind spuse, am făcut două liste la viața mea, care dau o idee despre cum sunt eu. Nu cine știe ce, dar măcar un pic.

Una e cu „Oameni pe care-i urăsc". Cealaltă e cu „Oameni care n-au ce căuta la înmormântarea mea". Obișnuiam să actualizez și să revizuiesc regulat lista cu „Oameni pe care-i urăsc", dar sinceră să fiu n-am mai făcut-o de ani de zile. A trecut atâta timp, că nici nu știu unde e sau cine era pe ea. Cu excepția lui G.E. Smith. Știu că el era sigur. Deci pot spune fără să greșesc prea mult că n-a mai fost actualizată de când G.E. Smith era în formația de la *Saturday Night Live.* Nu-l cunosc personal, în caz că vă întrebați. Dar n-am suportat niciodată cum se strâmba la cameră ca un schelet în călduri.

Toată chestia cu înmormântarea nu e așa morbidă cum pare. N-am vreo boală sau vreo pornire suicidară. De fapt, chiar am de gând să trăiesc foarte mult. Doar că, în cazul unui accident absurd, vreau să fiu

pregătită. Vreau să fiu sigură că nu apar anumiți oameni care se vor preface că-mi erau prieteni și că sunt triști și așa mai departe. Vreau să cred că voi privi de undeva de sus întreaga chestie, iar să văd oameni care-mi displac că mimează tristețe pentru pierderea suferită m-ar enerva ca naiba. Vreau să mă bucur de propria-mi înmormântare. Cred că merit măcar asta.

În viață nu-ți iese întotdeauna cum ți-ai pus în cap – uneori intri într-un restaurant gândindu-te să-ți iei salată și te pomenești comandând nachos și un sendviș plin de grăsimi. Am terminat Colegiul Emerson. Mi-am luat licența în economie și științe politice. După absolvire mi-am găsit o slujbă într-una dintre cele mai mari firme de PR din New York, specializată în industria divertismentului.

Ce legătură au relațiile publice cu economia și științele politice? Absolut nici una, dar în ultimul semestru am fost respinsă la un stagiu la birourile guvernatorului și așa am ajuns la firma de PR. Cei de acolo m-au plăcut enorm și mi-au oferit un post. Pe care l-am primit cu bucurie. După trei ani, mă ocupam de toți clienții lor mari. După patru ani, aveam un salariu de șase cifre și stăteam într-un apartament supertare cu acces la terasă.

Și, pe când mă pregăteam să semnăm un important contract de carte cu unul dintre clienții noștri – Tommy Lee de la Mötley Crüe –, aveam toate motivele să cred că îmi mai trebuie un singur „bravo, fată" până la a deveni partener în firmă.

Deci iată-mă. Douăzeci și cinci de ani. Viitoare soție și aproape mogul PR.

Brady

Se dovedește că Marc și cu mine mergem amândoi la aceeași conferință a industriei muzicale, South by Southwest. E locul unde toți cei care sunt „nimeni" în branșă realizează cât de mici sunt pe lângă adevărații inovatori și vizionari care sunt cu duiumul pe-aici. Iar asta e o conferință a companiilor independente. Nu e ca și cum Rolling Stones ar fi acolo în concert. Și totuși aceștia sunt oamenii care fac legea în lumea în care mă învârtesc eu și mereu plec de acolo simțindu-mă ca un țăran și dorindu-mi să fac mai mult decât să plimb tava.

— Pleci cu o zi mai devreme? întreabă el.

— Mda.

— Prima oară la South by Southwest?

— Am fost în fiecare an de când au început, recunosc eu.

— Tare, frate. Ai văzut ceva ca lumea?

E exact conversația pe care nu vreau s-o port cu un necunoscut. Mai ales cu un necunoscut care îmi seamănă leit. Treizeci și ceva de ani, părul un pic rărit, deși nici unul n-a recunoscut încă față de el însuși, și îmbrăcat ca un adolescent. Tricou cu nume de formație, cămașă „urâtă, dar mișto" pe deasupra, blugi Diesel și teniși.

— Vreo două concerte bune, spun eu. Majoritatea – dezamăgitoare.

— 'Nțeles.

Vreau cu disperare să scap de această conversație și îmi pun căștile, devenind una cu dragul meu iPod. MyPod, cum îi spun eu. Nu vreau să discut cu Marc despre formațiile penibile cu o singură melodie mișto, care sună ca naiba în concert, însă primesc articole bune de la idioți care habar n-au de muzică, dar cred că trebuie să le placă. Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să vorbesc deloc, de fapt.

Așa că facem dansul clasic, fiindcă nu vrei să fii măcelărit în somn de vecinul turbat de scaun, dar nu vrei nici să fii *atât de prietenos*, încât să nu-l poți ține la distanță și ignora restul zborului.

— N-a fost supertare Cat Power? întreabă el.

Hai, că ne-am pornit...

— Am zărit-o pe Liz Phair la concertul Cat Power. Era în fața mea, în cei mai mulați blugi pe care i-ai văzut vreodată. Și deodată a început să se pipăie singură. Să mor, frate. Ziceai că nu-i adevărat. Parcă i-aș fi obligat eu mâna să se pipăie pe fund. A fost frumos.

Nu prea am chef să intru în dans. Scot iPod-ul, îmi pun căștile în urechi, arunc o privire în spate la tipa bună și mă pregătesc de zbor. Iar apoi... Marc scoate și el iPod-ul.

Atunci mă uit mai bine în avion și mă cam sperii. Toți cei de acolo arată ca mine. Mai puțin tipa bună. Toată chestia nu mă face să mă gândesc decât la o fază totală gen *În mintea lui John Malkovich*. Avionul e plin de tipi de douăzeci și opt, treizeci și ceva de ani care evident se cred personajele principale dintr-un roman de Nick Hornby.

Toți arată la fel, sunt îmbrăcați la fel, vorbesc la fel. Toți au în mână iPod-uri și revista *Q*. Și, mai rău, îi știu pe mai toți, sau știu cine sunt, sau știu pe cineva care-i știe. Și probabil toți cred că au o șansă cu tipa bună.

Brusc am o viziune cu tot avionul plin de fraieri reproducând scena din *Spune orice*, doar că în loc de boxe țin iPod-uri deasupra capului, à la John Cusack, urlând *In Your Eyes* într-o tentativă onestă de a cuceri fata.

Asta mă face să râd cu voce tare, până mă uit în geanta mea și mă crispez când îmi dau seama că și eu am ultimul număr al revistei *Q* și ultimul roman de Nick Hornby. Fute-m-aș! mă gândesc. Dacă le-aș putea toca și arde cu puterea minții, aș face-o.

În loc de asta, mă apuc să fac rebusul. Asta sigur mă va face să mă simt superior. Pe cine încerc să păcălesc? Sunt tot un puști indie-rock ajuns adult, luptând de partea binelui împotriva monștrilor corporatiști ai radioului. Când oare ar trebui să nu mai conteze radioul de colegiu? Există un punct final? Câți ani după colegiu mai pot să cultiv treaba asta cu snobismul muzical? Nu vreau să mă gândesc la toate chestiile astea. E numai vina lui Marc. Și, mai rău, vreau să fac pipi.

Heaven

Lucram la Schiffman Morton PR. Poreclită afectuos S&M PR, e una din cele mai mari firme de relații publice din New York. Greg Schiffman și Lisa Morton au înființat firma cu doi ani înainte să mă angajeze pe mine și au o listă uluitoare de clienți de prima mână. Poți să-i privești în două feluri: fie întreprinzători geniali și energici care și-au croit singuri drum într-un domeniu dur, fie escroci vicleni și fără scrupule a căror șansă a fost postul tatălui Lisei, vicepreședinte de corporație la Chase. După părerea mea, completul de judecată încă deliberează.

Greg m-a însărcinat cu ședința de autografe pentru cartea *Tommyland* fiindcă știa că am o pasiune vecină cu obsesia pentru muzică. Asta și fiindcă a intrat la birou peste niște stagiari în ziua când se uitau la caseta cu Tommy și Pamela făcând sex, iar Greg nu voia să stea în aceeași încăpere cu tipul pe care-l văzuse claxonând pe iaht cu penisul. Eu însă eram foarte încântată de perspectivă.

Am ajuns la intersecția Astor Place cu Lafayette și m-a izbit vecinătatea a două cafenele Starbucks. M-am întrebat dacă, stând exact la jumătatea distanței dintre ele, n-aș fi absorbită de un vârtej de cafea și transformată într-o supereroină... Caffeine Queen,

capabilă să port cel puțin șase certuri simultan, să stau trează săptămâni în șir și să dobor dușmanii cu forța jetului de pipi.

Am știut că volumul o să aibă mare succes când abia am reușit să mă strecor pe lângă *groupies* și fani buluciți pe toată strada. Fete cu tricouri *baby doll* minuscule cu Mötley Crüe care abia le acopereau sânii și tipi cu niște chici aproape acceptabile. Aproape.

Am intrat în Barnes & Noble și am văzut masa pregătită. Dar era cu față de masă roz. Ghirlande roz. Teancuri de cărți cu coperte roz. Panglici roz *peste tot.* Ce era cu rozul? Tommy Lee *fusese* combinat cu Pink, dar folosirea acestui detaliu părea exagerată.

Când m-am apropiat, am observat că panglicile roz erau de fapt emblema campaniei împotriva cancerului la sân și, cu fiecare pas făcut spre masă, mi-era tot mai greu să înghit și am simțit panica în plex – aceeași senzație ca atunci când aveam unșpe ani și am fost prinsă furând niște balsam de buze Bonnie Bell cu aromă de *bubble gum* de la Rite Aid.

Panoul roz de 75/115 centimetri anunța: *Adio sânilor mei.* În afară de cazul în care Tommy renunța la femei cu cupe D siliconate, se făcuse o mare greșeală.

După ce am alergat disperată de colo-colo un răstimp ce a părut de o oră (dar de fapt au fost doar trei minute), am găsit-o pe Jeannie Sayer, femeia cu care aranjasem la telefon. Avea pantaloni negri cu talie înaltă, ceea ce-i lăsa doar vreo cinci centimetri pentru bluză. Avea părul șuvițat și toată fața i se aduna într-un unghi ascuțit, ca un cioc de pasăre.

— Bună, Jeannie, eu sunt Heaven, am spus eu cu vocea îndulcită artificial ca să-mi ascund panica. Am discutat despre autografele pentru *Tommyland*...

— Așa e, a ciripit ea. Abia așteptăm! Tipul pare foarte tare, a spus ea cu o privire de cunoscătoare.

Voiai să arunci un ochi pe-aici înainte de ziua cea mare de luna viitoare?

Cuvintele „luna viitoare" au fost ca un claxon care mi-a explodat în ureche. Au făcut ecou de vreo șapte ori înainte să-mi revin.

— Nu, am spus eu, trăgând aer prin dinții strânși. Ziua cea mare e *azi*. Peste o oră, de fapt.

Jeannie a scos Palm Pilot-ul și i-a căzut fața când și-a dat seama că se făcuse o greșeală.

— Futu-i! am făcut eu.

Jeannie s-a strâmbat mai mult la înjurătura mea decât la încurcătură, mi s-a părut.

— Cineva a făcut o greșeală. Cred că... ah, Doamne... eu am făcut o greșeală. *Adio sânilor mei* e luna viitoare, a spus ea, adăugând blajin: lupta unei femei cu cancerul la sân.

Am respirat adânc de câteva ori uitându-mă la ecran.

— Pot să înțeleg încurcăturile de programare. Serios, am spus. Ar putea veni o vreme în viața lui Tommy Lee când va lupta cu cancerul la sân și va scrie o carte autobiografică despre încercarea lui plină de curaj. Iar când va ieși acea carte, voi organiza cu plăcere ședința de autografe aici. Dar cartea pe care a scris-o domnul Lee e despre sex și droguri și dedesubturile rockului. Și zeama groasă, dar sățioasă pe care o obții când le amesteci pe astea trei. Două sute de oameni stau afară la coadă ca să ia autografe pe *acea* carte. Deci dacă ați putea aduce exemplarele pe care le-am comandat pe sau lângă această masă în... să zicem... douăzeci de minute...

Dar ochii ei sfredelitori mi-au spus că există o mare problemă.

— Există o mică problemă, a spus ea. Când comandăm cantități mari de cărți pentru o ședință de

autografe, cerem să ni se livreze cu puțin înainte de eveniment. E o chestiune de depozitare.

M-am uitat pe geam la hoarda tot mai mare în haine de piele.

— Mă miram eu că publicul pentru cancerul la sân arată așa de... rufos.

Mi-a venit să urlu. Dar nu puteam – pentru că în clipa aceea îmi trebuia decor de heavy metal și două sute de exemplare din *Tommyland.*

— Uite aici... a spus ea. Asta m-a dat peste cap: Greg Schiffman mi-a trimis un e-mail care pomenea de lansare, datată luna viitoare. Vezi?

Mi-a arătat printat e-mail-ul lui Greg și ochii mei s-au făcut mari când am văzut scris negru pe alb. Luna greșită. Deci Greg a dat-o în bară *și* ea a dat-o în bară. Dar nu asta conta acum.

— Unde e intercomul? Aveți un sistem intern? am întrebat.

Mi-a indicat partea din față a magazinului. În clipa următoare, mă aflam la biroul de recepție, cu un microfon în mână.

— Atenție, către întreg personalul: prezentați-vă imediat la masa *Adio sânilor mei.*

Am mărșăluit spre masă ca un sergent de cazarmă și i-am văzut pe diverșii angajați adunați în fața mea. Toți cincisprezece. Toți părând plictisiți și sâcâiți.

— Bună, tuturor. Eu sunt Heaven Albright, am spus pe cel mai dulce ton cu putință.

— Bună, Heaven, au mormăit absenți unul sau doi, ca un răspuns nu prea entuziast la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

— S-a produs o neînțelegere *foarte* mare și vreau ca voi să luați aceste cărți și să le puneți bine altundeva.

Acum am captat atenția întregului grup care mi-a aruncat priviri furioase.

— Aceste cărți sunt pentru luna viitoare. Astăzi vine aici Tommy Lee. Trebuie să dispară toate aceste panglici roz și... aveți altceva ce putem atârna?

— Avem niște ghirlande negre rămase de la Halloween, a oferit o fană goth subnutrită cu un ac de siguranță ieșindu-i șmecher din sprânceană.

— Perfect. Mă întorc în douăzeci de minute. Când mă întorc, vreau ca locul ăsta să arate super-rock.

Am țâșnit pe ușă și l-am sunat pe Greg din taxi. I-am spus să trimită cu un stagiar cele cincizeci de exemplare ale cărții pe care le aveam la birou. Am oprit la Borders și am cumpărat toate cele șaptesprezece exemplare ale lor, apoi m-am dus la Tower Records și am cumpărat toate exemplarele lor. Am pus-o pe Karen, asistenta mea, să facă același lucru. În clipa când Tommy Lee și-a așezat făptura învesmântată în piele, erau două sute de exemplare din *Tommyland* lângă el, postere cu Mötley Crüe în spatele lui și un latte supertare de la Starbucks în mâna mea, pe care asistenta lui îl ceruse din timp.

— Asta e pentru tine, am spus eu înmânându-i cupa Starbucks.

A luat cu palma lui tatuată cafeaua din mâna mea imaculată și mi-a zâmbit. L-am privit cum ia o gură.

— Supertare, a spus el dând aprobator din cap.

Și, deși el se referea la cafea, n-am putut să nu sper că se referea la mine.

M-am întors la birou și, de cum am intrat, Lisa și Greg s-au oprit din discuție. Dacă aș fi genul paranoic, m-aș fi gândit că tăcerea bruscă înseamnă că vorbeau despre mine... dar nu sunt genul. Așa că, imediat ce Lisa a ieșit, am luat-o drept semnal să mă duc să-mi primesc laudele. Greg m-a văzut venind spre el și i-a apărut o expresie ciudată pe față. Abia

dacă s-a uitat la mine. S-a întors stângaci spre biroul lui, s-a lovit la genunchi și s-a prefăcut că nu e nimic. În fine, s-a uitat la mine.

— Ai ceva să-mi spui despre ziua de azi? a întrebat.

— Uf! am făcut. Ar fi fost complet futută. Încurcaseră lunile și aranjaseră pentru altă carte. Dar a ieșit excelent și am vândut toate exemplarele.

— Eu n-am auzit că a fost excelent. Asistenta lui Tommy era acolo cu jumătate de oră mai devreme și a spus că era panică generală.

— A fost o nebunie. Aveau doar șapte exemplare în librărie și zero decor, dar am luat cărțile la timp și...

— Ți-am *trimis* cele cincizeci de exemplare, a lătrat el.

— Nu erau de ajuns. A trebuit să dau fuga să mai cumpăr o sută cincizeci.

— O sută cincizeci de cărți cartonate, la preț cu amănuntul? Și cum le-ai plătit?

— Cu cardul.

Ce dracu'? Tocmai salvasem situația! De ce îmi freca ridichea?

— Cu cardul de firmă?

— Da, am spus. Greg, care e problema? Eram la douăzeci de minute distanță de un dezastru, iar eu am rezolvat totul în timp record. Nici nu mi-am tras sufletul încă.

— Dacă ai fi organizat ca lumea, asta nu s-ar fi întâmplat.

— Am organizat! m-am apărat eu. N-a fost greșeala mea. Managerul nici nu știa ce zi este.

— Heaven, nu putem permite astfel de chestii. Nu la nivelul tău.

— Ce chestii? Că ți-am scăpat *ție* pielea? Ai trimis...

— Nu mi-ai scăpat pielea. Mi-a fost ciuruită de asistenta lui Tommy. M-aș mira dacă va mai lucra cu noi vreodată.

Greg s-a uitat pe geam și a strâns din dinți. Apoi s-a uitat iar la mine.

— Mă tem că nu mai e loc pentru tine la Schiffman Morton.

Am rămas interzisă.

— Asta e o glumă?

— Nu, a spus el.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu putea fi adevărat. M-am uitat la el, așteptând poanta. Nimic. Nici nu mă putea privi în ochi. Era serios.

— E-n regulă. Am dat în brânci pentru voi în fiecare zi – inclusiv azi –, dar e-n regulă, pe ușă e numele tău, Greg.

Am pornit să ies pe ușă, dar m-am oprit brusc.

— Ce fel de compensație îmi oferi? am întrebat întorcându-mă.

— Compensațiile sunt pentru oamenii disponibilizați. Tu ești dată afară cu un motiv.

— Ce motiv?

— Grave erori.

— Ce erori?

— Abuz de fondurile companiei. Dar, datorită serviciilor prestate bine anterior, n-am să depun plângere împotriva ta.

— Să depui plângere?

O luase razna?

— Pentru cărțile pe care le-ai cumpărat. O să las de la mine.

— Câtă generozitate din partea ta, am zis eu fierbând. Doamne, Greg!

Și am ieșit valvârtej.

— Să depună plângere... Ce bou! am spus suficient de tare ca să audă.

— Heaven! a strigat el.

— Ce? am spus întorcându-mă.

— Fără resentimente, sper.

— Cred că faci mișto de mine, am spus.

— Nu, a zis el.

Am luat-o din nou din loc, dar și-a dres glasul.

— Și vreau să predai cardul de firmă. Acum.

Brady

În avion n-ai prea multe variante ca să-ți omori timpul, așa că încep să mă gândesc la chestiile pe care le-am ignorat în săptămâna conferinței. Cum ar fi faptul că Sarah se mută de la mine. De fapt, nu e chiar așa. Eu mă mut de la mine, dar Sarah se mută din viața mea. Sarah n-a vrut să ne despărțim și a refuzat să plece, așa că plec eu. E ca în episodul din *Seinfeld* când George vrea să se despartă de o tipă și ea nu-l lasă. Doar că eforturile mele nu s-au încheiat în jumătate de oră, n-au fost râsete din off, iar acum sunt nevoit să renunț la apartamentul cu chirie mică în care am stat șapte ani și să mă mut în altul. Casa care era a mea înainte să vină ea și care trebuia să fie a mea mult după ce pleca ea. Cum pleacă toate. E al dracu' de naspa. Să pierd chiria mică, nu pe Sarah.

Veți întreba poate cum de renunț la chiria mică, iar la asta vă voi răspunde: n-ați cunoscut-o pe Sarah.

Marc îmi arată ce ascultă pe iPod. Ted Leo and the Pharmacists. Asta mă scoate din scurta mea evadare din zborul infernal. Nu vreau să fiu tipu' ăsta. Nu sunt deloc ca tipu' ăsta. Dar albumul ăla al lui Ted Leo e al dracu' de bun. *Fuck!*

Trebuie luate măsuri. Locul întâi pe listă – căști noi. O să-mi iau o pereche de căști mari Sony Noise Cancelling, negre. Astfel nimeni nu va ști că ascult iPod. Firele alea albe te dau de gol instant. Dar, gata cu asta, voi rezolva rapid. Nu voi fi unul din oamenii-pod, oamenii-iPod adică. Măcar în aparență. Pe locul doi...

Trebuie să reconsider totul. De exemplu, de ce m-am obosit să merg la conferința aia de fapt? M-am dus să descopăr Cat Power? Să descopăr fundul lui Liz Phair? Mă rog, asta nu m-ar fi deranjat. Dar restul? Tâmpenii. M-am dus fiindcă s-au dus toți ceilalți. M-am dus ca să stau cu aceiași oameni cu care ies o dată la două seri în New York, dar era altceva fiindcă eram în Austin, Texas. Asta schimba totul.

După 11 septembrie mi se întâmplă des să scanez avionul în care mă aflu, în caz că la bord sunt teroriști și ar vrea să încerce vreo porcărie. În general mă uit în jur și-mi aleg un secund și câteva rezerve. Îmi dau seama cine ar fi în stare să placheze, la nevoie. Dar avionul ăsta e o cauză pierdută. Sunt complet pe cont propriu. Ce vor face fraierii ăștia indie-rock dacă se întâmplă ceva? Ar începe o conversație cu unul din teroriști despre Nusrat Fateh Ali Khan și l-ar plictisi de moarte? Mă fut! La o adică, tot greul va cădea pe mine. Mai important... dacă pică avionul, cine va recenza noul album Super Furry Animals?

— L-am văzut pe Joe Levy când mă îmbarcam, spune Marc. (Da, și?) I-am cerut un autograf.

Ce, a ajuns și ăsta celebru acu'? Și faza nasoală e că da, a ajuns. Lăbarul ăla a fost în fiecare *VH1 Behind the Music* din ultimii cinci ani. Doar fiindcă lucrează la *Rolling Stone* trebuie să-l ascultăm cum își dă cu părerea despre Vince Neil care l-a omorât pe Razzle și revoltătoarea reîntâlnire a lui Leif Garrett cu tipul

beteag. Sau bebelușul s-a înecat în casa lui Vince? Nu, Vince și-a pierdut bebelușul din cauza unei boli, iar bebelușul altcuiva s-a înecat în casa lui Tommy Lee. Dar Joe Levy are cu siguranță o părere despre toate astea. Îmi fac o notiță mintală să îmi țin copiii departe de oricare și toți membrii Mötley Crüe. Dacă voi avea copii.

Însoțitoarea de zbor vine până la mine și se apleacă cu un zâmbet înțepenit.

— Aveți nevoie de ceva, domnule?

— Nu.

V-am spus că detest să mi se zică „domnule"? Nu vede că am tricou cu Mudhoney? Pe bune, nu sunt „domnule".

— Butonul dumneavoastră de apel e aprins.

— Scuze. Din greșeală, spun eu a scuză.

Ea îl oprește. Mă urăște. Pe când se îndepărtează, Marc ridică mâna ca să batem palma.

— Ce?

— Ten naspa, dar i-aș trage-o.

— Sunt sigur că ar fi fericită că îi treci acneea cu vederea.

Pornesc iPod-ul. Și rămâne pornit. Arunc o privire în spate la tipa bună. Știe cât de valoroasă e. De ce naiba îi alimentez orgoliul? Fiindcă e acolo. Iar eu sunt bărbat. Cu asta, basta.

Sunt sigur că Marc nu e băiat rău. Probabil seamănă mult cu majoritatea tipilor cu care ies eu. Chiar *este* majoritatea tipilor cu care ies. Dar dintr-un motiv sau altul, tot restul zborului îl urăsc pe Marc cu toată ființa mea. În orice altă zi aș fi fost drăguț, aș fi dat din cap și aș fi băut mult prea mult Grey Goose cu fraierul. Dar nu azi. Nu numai că sunt pus în fața faptului că nu sunt unic din nici un punct de vedere, dar, pe deasupra, sunt dezgustat de întreaga mea

existență. Cui îi pasă la ce concerte am fost? Ce jucării electronice am? Cât de mare e colecția mea de muzică? Dacă am citit o carte înaintea altcuiva? Pe când mă gândesc la toate lucrurile astea, dau pagina revistei avionului și văd o reclamă pentru un gadget nou. Un Game Boy Advance SP. Și nu mă mai pot gândi decât *Fir-ar să fie, vreau chestia asta.* Cam atât cu profunzimea.

În taxi, pe drumul spre casă simt ceva tare în buzunar. Bag mâna și îmi dau seama că sunt câteva cărți de vizită mototolite. Unele din relațiile pe care mi le-am făcut la conferință. O viață redusă la un dreptunghi de cartonaș de cinci centimetri pe opt. Am adunat câteva din astea în ultimele zile și toate vor ajunge în teancul de cărți de vizită care sunt deja pe biroul meu. O grămăjoară tristă și dezordonată de vieți cu care nu mă voi mai intersecta niciodată, fiindcă probabil nu voi avea niciodată inițiativa de a le trece în agenda electronică. Știu rutina. Am teancul de cărți de vizită drept dovadă. În aproape toate cazurile, datele de contact ale persoanei trăiesc mai mult decât relația.

Nu știu dacă îmi displace să le arunc fiindcă reprezintă o persoană vie sau fiindcă sunt genul care păstrează tot felul de lucruri mai mult decât ar fi cazul. Dar rezultatul final e că într-o duminică sau la începutul unui an nou trec prin ele întrebându-mă: Cine era X? Cine era Y? Ce e Alberon Sounds Concepts? Am avut treabă cu curățătoria de covoare Foam-All cândva în viața mea? Și ce m-a făcut să cred că nevoia de curățat un covor va fi atât de stringentă la un moment dat, încât să vreau să am datele lor la îndemână în orice clipă?

Visul de odinioară despre agenda electronică a fost ca ea să reprezinte în viața mea camera de familie

sau poate bucătăria – locul unde se întâlnește toată lumea, unde putem găsi pe oricine cu câteva cuvinte cheie sau fragmente de nume. A moștenit baza de la carnețelul de adrese cu abțibilduri Alice in Chains și Def Leppard pe coperte. Datele de contact ale celor de acolo sunt ca un grup tot mai mic de supraviețuitori de pe o plută apropiindu-se tot mai mult de margini, dispărând câțiva în fiecare noapte, cu fiecare val mare, iar ultimii sărind către siguranța primului meu... Rolodex. Jumătate dintre ei stau aici și acum, neglijați, dornici de atenție. Complet izolați de rudele lor din agenda electronică.

Sincer să fiu, transferarea în agenda electronică a servit doar la sublinierea numeroaselor capete de drum în care am ajuns de-a lungul vieții. Am petrecut cam două săptămâni după ce am luat-o, oră după oră, gândindu-mă bine pe cine să aleg. Am trecut în revistă nume de foste iubite, foști colegi, chiar și foste rude. Mă rog, poate nu chiar *foste,* dar dispărute. Ca unchiul Stu. Agent de asigurări, soț, părinte și în timpul liber geniu.

Stu Gilbert era unchiul meu preferat. Era un singuratic, așa că nu apucam să petrec mult timp cu el, dar când se întâmpla, era un eveniment. O dată, când eram copil, am mers la o cină în familie la restaurantul chinezesc Wo Hop din Chinatown. Nu prea mă descurcam cu bețigașele și eram frustrat. Unchiul Stu a scos bețigașele din hârtia lor, a împăturit-o, a pus-o între bețigașe și le-a legat cu un elastic. Drept urmare a dobândit o pereche de bețigașe „ușor de folosit, 2 în 1", care nu necesita balans sau coordonare manuală, și venerație ca pentru un erou.

Altă dată, când eram acasă la el, unchiul Stu m-a luat în baia lui de la subsol. Parcă o văd și acum – cu tapetul cu model auriu – și-i simt și mirosul care indica urina a mii de ratări.

— Haide. Schimbă sulul de hârtie igienică, mi-a spus el.

— Dar nu e consumat, am spus.

— Știu, a zis el ca un bătrân maestru samurai.

Am scos-o cu grijă, am vârât un sul nou pe suport, apoi am strâns capetele suportului între degetul mare și arătător și m-am pregătit să mă pișt. Știți pișcatul. Aproape imposibil de evitat când schimbi un sul de hârtie igienică, indiferent cât de rapid sau fin îi dai drumul.

— Aha! a făcut el, aparent bucurându-se de suferința mea. Acum încearcă cu *ăsta*.

Și mi-a dat un suport de dimensiuni similare, dar perforat, cu găuri, murdar de lipici și susținut cu un umeraș îndoit, de parcă era un șiș-kebab.

M-am uitat la el, întrebându-mă cum sau dacă funcționează. El mi l-a luat, a strâns o parte din umeraș, a pus îndemânatic un sul nou și a strecurat toată drăcia pe suport cu ușurință. N-am priceput. Dar ăsta avea să se dovedească a fi „suportul de sul cu arc anti-pișcat".

Mai avea puțin și obținea patentul și s-a dus la un mare producător de suporturi de hârtie igienică pentru a-și comercializa invenția. Dar se pare că ideea era prea revoluționară. Și, în loc să vadă cum scade ea vânzările modelelor pișcătoare de mare succes, producătorul a preferat să-i cumpere unchiului invenția și s-o împiedice să vadă vreodată lumina zilei. Nu contează. El a primit un morman de mărunțiș și a trecut la următoarea invenție.

Eram într-atât de apropiați, încât la cinci săptămâni după ce a murit am primit un cec de treizeci de mii de dolari și un bilet scris de mână: „Bani de sămânță pentru ideea aia ţicnită cu muzica, de care vorbeai. Cu drag, unchiul Stu".

Așa că scoaterea unchiului Stu din agenda electronică e de neconceput. Deși, după toate aparențele, nu prea sunt șanse să-l găsesc la vreunul dintre numerele pe care le am.

Dar personalități mult mai neînsemnate rămân acolo cu justificări mult mai subțiri. Nici măcar nu-i atât de greu să „șterg" oameni, dar nu reușesc s-o fac. Cine știe când unul dintre ei se va dovedi providențial? Cine știe când potaia unui vecin va borî pe covor un pantof și voi avea nevoie disperată de Foam-All? Așa că acum mă uit la contactele de la conferință, dezbătând intrarea lor în Hall of Fame-ul meu. Unele mă enervează. Nu fac decât să-i sugereze paranoicului de mine că toți ceilalți de la conferință sunt pe calea spre succes, pe când eu am rămas la linia de start, că mi-am uitat adidașii. Aproape că-mi vine să arunc toată grămada. Cred că ceea ce m-a învățat acest exercițiu e că oamenii vin și pleacă. Poate asta e bine.

Așa că încep să caut prin cărțile de vizită. Și deja am uitat cine sunt o treime dintre persoane. Cineva a zis cândva că oamenii apar în viața ta pentru un motiv, pentru un sezon, pentru totdeauna. A uitat altă variantă: unii apar doar ca să-și dea datele de contact, să spună că trebuie să ne vedem odată și să ne îndemne să-i sunăm.

Heaven

Am petrecut prima săptămână după concediere punându-mă iar la curent cu serialele pe care le urmăream în facultate. În a doua săptămână am jurat să merg la sală zilnic, dar am renunțat după prima zi. În a treia săptămână mi-am făcut bugetul și am realizat că l-am depășit deja și că-mi trebuie o slujbă. Ieri.

Așa că acum sunt chelneriță. Lucrez la Temple, un restaurant *fusion* francez-vietnamez extrem de în vogă. Nici nu prea știu de ce m-au angajat, fiindcă aveam experiență zero, dar sunt aici de două luni și încep să prind șpilul. Oarecum. Banii sunt bunicei, dar șefii mei sunt niște cretini, iar clienții nu sunt mult mai breji. I-am servit pe Demi și Ashton, pe primarul Bloomberg și Monica Lewinsky. Poate c-ar trebui să menționez că ultimii doi nu erau la aceeași masă. Ar trebui să menționez și că numele pe care le-am pomenit nu sunt ale unor cretini așa cum credeam. De fapt toți patru au fost politicoși și au lăsat bacșișuri bune. Dar, în general, clienții au impresia că ești servitorul lor. Bine, ești. Dar se pare că mai cred că pot să-și trateze servitorii cu curul. Nesuferiții pe care îi servesc nu sunt nimic în comparație cu nesuferiții pentru care lucrez. Lucrez pentru un alb pe nume

Bruce care se crede asiatic și pentru un francez pe nume Jean Paul care se crede Steve McQueen.

Bruce profită de orice ocazie ca să urle la noi și are grijă ca de fiecare dată să fie de față clienții și restul personalului. Jean Paul... cel mai adesea fumează țigări și stă pe motocicleta Triumph de 650 cc, în ţ ermanență proptită pompos în fața restaurantului. Nu e niciodată bine să-i întrerupi „țigaritualul", cum îl numesc eu. Jean Paul scoate o țigară, o palmează, apoi o pune după urechea stângă, iese în stradă și cască ochii la motocicletă de parcă n-a mai văzut-o niciodată. Apoi se sprijină cumva de ea, ia țigara de după ureche și o aprinde. Mereu închide ochii la primul fum și mereu îl scoate pe nări.

Restaurantul are tot felul ce ciudățenii, ca să le zic așa. De fapt n-ar trebui să vorbesc despre ei astfel. Dacă ar afla, m-ar zbura. Dar mă fut! Nu-mi pasă.

Marco poartă azi un plasture peste ochi. Marco e debarasator. E în SUA doar de șase luni și pare să dea mereu de belea. E fără dubiu debarasatorul meu preferat. Are cam douăzeci și patru de ani și o tunsoare castron mult prea mare. Când a apărut prima oară la restaurant, avea părul lung până la fund și Jean Paul i-a spus că trebuie să și-l tundă dacă vrea slujba. A făcut-o, dar de atunci nu s-a mai tuns. Marco e din Albania și-i place să bea. Zdravăn.

Acum câteva săptămâni a venit la serviciu numai zâmbet și le-a povestit tuturor cum a cunoscut o femeie în weekend într-o discotecă de la el din cartier. Să lăsăm la o parte faptul că încă folosește cuvântul *discotecă* în secolul XXI.

— Era frumoasă. Și spuse că vrea facă sex cu mine. Așa că luat-o acasă și mi-a făcut sex oral.

Gramatica lui mai trebuie cizelată, dar merge la cursuri de limbă în fiecare duminică și vorbește din ce în ce mai corect.

— Apoi... când i-am scos chiloții... are penis! spune el, râzând de trăsnaia asta.

Noi suntem toți șocați și ne întrebăm dacă nu cumva tocmai a văzut *The Crying Game* pentru prima oară. Dar nu. Din păcate, pentru el, pe ăsta l-a ratat.

— Și ce ai făcut? întrebăm toți deodată.

— Ce credeți că am făcut? I-am spus să se ducă acasă!

Nici unul dintre noi n-a râs de el. Adică *toți* am râs, dar ne-a părut atât de rău pentru el, încât nu a fost un râs răutăcios. Iar el chiar nu-și dă seama că nu e genul de poveste pe care-l spui celor de la serviciu luni dimineața. Sau în orice altă dimineață. O spui celui mai bun prieten. Poate. Dar acum știe toată lumea. Dragul de el, nu e deloc rușinat. În ceea ce-l privește, e doar încă una din experiențele pe care le are America de oferit.

— Ce e cu plasturele de pe ochi? întreb eu.

— L-am pierdut.

— Cum adică l-ai pierdut?

— Am avut un accident de mașină și s-a spart.

— Cum adică s-a spart?

— S-a spart! spune el, ca și cum un ochi care se sparge e ceva obișnuit.

— Ochiul?

— S-a spart. A căzut și s-a făcut milioane de bucățele.

Mă uit la el, dar, când să-l mai interoghez, îmi face semn un client. Mai târziu aflu că Marco are un ochi de sticlă. Sau *avea* un ochi de sticlă. Când mutra i s-a lovit de bordul mașinii, ochiul i-a sărit și s-a spart. Se pare că unul nou costă vreo șapte mii de dolari și

nu-și permite. Și se pare că *doar eu* nu știam că are un ochi de sticlă. Am aflat că o dată l-a rugat pe un chelner să i-l țină, iar tipul l-a luat, neștiind ce e, și după aceea s-a îngrozit. Eu n-am avut privilegiul să văd asta. Dar cred că un client a avut privilegiul și a vărsat. Ceea ce l-a făcut pe alt client să verse, ceea ce i-a făcut pe mai toți clienții să le vină să verse. Au trebuit să dea compensații tuturor celor care au văzut. Jean Paul și Bruce au avut o discuție cu Marco și i-au spus că, dacă-și mai scoate o dată ochiul de sticlă, îl dau afară. Toate astea s-au întâmplat înainte să fiu eu angajată. Mereu ratez toată distracția.

Pentru a-l ajuta pe Marco, am luat o sticlă uriașă de vin Opus One, goală, și am lipit un bilet pe ea. Scrie *Glass Eye for the Bus Guy*[1]. *Queer Eye* e aproape o remarcă răutăcioasă, având în vedere faza cu sexul oral, dar e ca o cutie de bacșișuri și o pun la vedere pe bar. Dacă noua mea misiune e să-l ajut pe Marco să aibă un ochi nou... o s-o fac. Marco e atât de înduioșat, încât varsă o lacrimă din ochiul rămas. Ne îmbrățișăm și eu arunc primul dolar în sticlă.

Azi am scuipat în salata cuiva. Nu sunt mândră de asta. Dar vă jur... clientul a fost atât de javră, încât a meritat-o. A fost un scuipat anticipativ, dar profetic. Mi-a lăsat un bacșiș de 5 dolari la o notă de 178 de dolari. *Și* s-a plâns de mine managerului.

Din fericire, i s-a plâns lui Jean Paul, și nu lui Bruce. Lui Jean Paul nu-i pasă niciodată când clienții se plâng. În ce-l privește, restaurantul e atât de în vogă acum, încât, dacă cineva nu e mulțumit, n-are decât

1 Ochi de sticlă pentru debarasator, joc de cuvinte care face referire la *Queer Eye for the Straight Guy*, reality show foarte popular în SUA. (N. tr.)

să se ducă în altă parte și să nu mai ocupe locul aici. Oricum, Jean Paul avea o țigară în mână când tipul l-a chemat la el. I-a spus că servirea mea a fost „jalnică" și atitudinea mea atât de neplăcută, încât s-a jenat că și-a adus clienții la noi. Eu recunosc când greșesc cu ceva, dar tipului i se pusese pata pe mine din clipa când s-a așezat. Eu n-am făcut *nimic* ca să-l jignesc sau să-l pun într-o postură jenantă.

Mai întâi, a pocnit din degete ca să vin la masa lui. Când m-am oferit să-i prezint specialitățile zilei, și-a dat ochii peste cap și a zis „Fie". Iar pe când le înșiram lui și invitaților săi specialitățile, mi-a tăiat-o cu un „Bla, bla, bla". Incredibil de nepoliticos. Adică ce înseamnă *asta*? Dar, mă rog, îl ignor.

A fost scârbos tot timpul, iar eu am înghițit și am zâmbit. Chiar și când a spus tare că fusese odată cu o chelneriță, dar îi dăduse papucii fiindcă era jenant când oamenii o întrebau cu ce se ocupă. Am chicotit. Poate asta l-a scos din sărite. Mi-am făcut un obicei din a zâmbi sau chiar râde când oamenii se străduiesc să fie javre. Mi se pare haios. Viața e prea scurtă ca să te enervezi din rahaturi, iar când pe unii îi apucă din absolut *nimic*, nu pot decât să râd de ei. Probabil nu e cea mai bună idee, știu, dar ori fac asta, ori îi las să mă enerveze, iar nesuferiții sunt prea mulți, așa că *râd*, indiferent dacă le place sau nu. În cazul de față, nu.

Așa că nu-mi pare rău de scuipat. Și-a meritat-o. Bine, m-a făcut să mă simt un pic prost, dar nu chiar atât de prost. Având în vedere că știu chelneri care și-au frecat de găoază cărțile de credit ale clienților și apoi le-au dus înapoi, un scuipat mic nu pare chiar atât de rău. Ca tot ce ni se întâmplă în viață e relativ, așa că încerc să păstrez proporțiile.

Mă simt groaznic din cauza scuipatului. Am sunat-o pe Sydney, cea mai bună prietenă a mea, și

i-am spus. Mi-a băgat un text despre urmările karmice a ceea ce am făcut. A spus că tocmai am deschis larg poarta pentru piaza-rea. De fapt nu e că mă simt prost pentru ce-am făcut sau că sunt copleșită de vinovăție. Mai degrabă treaba e că acum trăiesc cu teama de piaza-rea. Ceea ce e și mai nasol. Acum nu voi mai putea mânca niciodată într-un restaurant. Mersi, Sydney.

„La di da, la di da, la la."

Annie, *Annie Hall*

„Nu mai vorbesc cu tine. Sună-mă!"

Neil, *The Big Picture*

Brady

Azi m-am întors acasă. Abia când să răsucesc cheia în broască mi-am amintit că nu mai e casa mea. Așa că am plecat, iar când mă îndepărtam de ceea ce a fost cândva blocul *meu*, îmi sună mobilul. Am răspuns.

— Știam că o să te răzgândești, a spus Sarah.

Mă uit în sus și o văd la geam. Are părul strâns la spate într-o coadă, cum mi-a plăcut mie întotdeauna. Asta când încă erau lucruri care-mi plăceau la ea. „Mai puțin păr, mai multă față", îi spuneam mereu. Îi fac cu mâna.

— Tocmai voiam să fac un duș, zice ea. Vrei să mă săpunești pe spate?

— Bună, spun eu stângaci. La naiba, Sarah... îmi pare rău. Nu m-am răzgândit. Sunt obosit. Vin după un zbor lung și plictisitor. Am venit aici din reflex.

— Te bag în mă-ta, atunci. O să schimb yalele.

Închide telefonul, trântește fereastra și apoi îmi arată ambele degete mijlocii. Eu îi fac cu mâna a pa, simțindu-mă foarte, foarte bine în ceea ce privește despărțirea, și o iau înapoi spre metrou.

Pe drum văd o ambulanță și o mulțime care privește cum infirmierii ridică pe cineva pe targă. Dau

din cap dezgustat și merg mai departe. *Urăsc* asta. Oamenii care încetinesc să vadă un accident sau se opresc și se holbează la nenorocirile altora. E curiozitate morbidă și karma rea. Cine știe, poate într-o zi și ei vor fi luați pe targă sub privirile altora.

Oricum, există un lucru pe care-l fac de fiecare dată când văd epava unei mașini sau epava unei relații pe care am lăsat-o în urmă. Îmi imaginez girofarurile unei ambulanțe și imediat mă gândesc cum fiecare secundă din viața acelei persoane a dus la acea clipă, cea de acum. Cum întreaga ta viață a fost calculată în așa fel încât să pășești în fața unei mașini exact în acea secundă. Și persoana de la volanul mașinii să fie în acel loc exact în clipa aceea. Acum mă gândesc la viața mea și la faptul că fiecare lucru pe care l-am făcut m-a adus fix aici, la momentul în care mă îndepărtez de o relație ratată și de un apartament cu chirie mică.

Și, dintr-un motiv cunoscut doar de Dumnezeu și de călăii din camerele de tortură din toată lumea, în minte îmi sună *Unchained Melody* de Righteous Brothers. O melodie distrusă – la fel ca arta olăritului – pentru o generație întreagă din cauza filmului *Ghost*. Film pe care am fost obligat să-l urmăresc pentru a mia oară de – ați ghicit – Sarah. „Oh... my love... my darling... I've hungered... for... your touch..." Următorul vers al cântecului e despre cum timpul trece „atât de încet". Poate n-ar trece atât de încet dacă ar spune... dracu'... versul... mai... repede.

Mă gândesc la prima oară când m-am îndrăgostit de o fată și de o melodie în același timp. Casa familiei Becket. Erau prieteni cu ai mei și încă aveau un covor din ăla mițos. Eu aveam unșpe ani, Sheryl Becket avea treișpe. Când am trecut pe lângă camera ei, se auzea *Cars* a lui Gary Numan, iar ea dansa și cânta melodia. Nu m-a văzut, dar mie mi s-a părut cea mai

grațioasă fată din lume. Cu cea mai frumoasă voce din lume. Și iubeam cântecul ăla. Deși, sincer vorbind, nu era cel mai indicat pentru corzile ei vocale pubere. Acel moment nu numai că mi-a arătat ce putere poate avea muzica asupra femeilor, dar m-a făcut și să vreau să conduc.

Mă gândesc la prima oară când am sărutat o fată. Maggie Stanhope. Avea un plasture pe bărbie ca să-i acopere un coș, i se păruse cumva că un plasture e mai puțin nasol decât un coș. Aveam treișpe ani și eram acasă la prietena ei Monica Seller. Maggie m-a luat în debaraua Monicăi și mi-a pus o „ștampilă". Încă îi simt gloss-ul cu gust de *bubble gum*. La radioul Monicăi Elvis Costello cânta *Alison*. Când a ajuns la versul „Asta e ținta mea", m-am gândit că buzele ei sunt o țintă și ar trebui să nimeresc cu săruturile fix în centru. Acum mă gândesc la promisiunea pe care o ascundea acel sărut și toate săruturile cu toate fetele pe care le-am sărutat după Maggie, cu același sentiment de speranță, dar fiecare s-a dovedit mai dezastruos ca altul.

Mă gândesc la prima oară când am fost concediat. Spălam vase unșpe ore pe zi. Zi după zi, într-o bucătărie fără aer condiționat. Hainele se lipeau de mine. Singurul lucru pe care-l primeam gratis era sifonul. Nu apă minerală. Sifon. Iar șeful trecea din când în când și gusta din paharul meu, să fie sigur că nu mi-am pus 7-UP. După fiecare dată când gusta, aruncam sifonul, fiindcă nu voiam să iau microbi sau cine știe ce mai avea el în gură. Într-o zi a venit de probă și a gustat. Am aruncat sifonul. Apoi, gândindu-mă că nu va mai gusta o vreme, mi-am luat niște 7-UP. Cinci minute mai târziu a gustat și am zburat. Am fost atât de furios după ce m-a concediat, că am fugit la Kmart – singurul loc deschis după ora 21 – și am

cumpărat noul album Tears for Fears. Când am ajuns acasă, am ascultat *Mad World* iar și iar și mi-am plâns singur de milă. Devenisem călătorul singuratic în lumea visurilor sfărâmate și nici un alt cântec nu părea un acompaniament mai bun pentru drumul meu.

Toate momentele importante pentru mine au fost cumva însoțite de muzică. Ca și cum viața mea e un film de John Hughes și cineva trebuia să compileze o coloană sonoră perfectă.

Primul concert KISS. După care am vrut să-mi iau chitară electrică. După care am vrut să-mi fac prima formație – jalnică. După care am descoperit că fetelor le plac chitariștii – chiar dacă sunt în formații jalnice. După care am ajuns la o carieră prin care să ajut *alți* chitariști și formațiile *lor* jalnice. După care am ajuns la un concert de Anul Nou 2002 la Roseland și la un optimism nejustificat în clipa când o necunoscută pe nume Sarah a venit în fugă la mine la miezul nopții și mi-a cerut s-o sărut. După care am sărutat-o, după care ne-am mutat împreună, după care mi-am dat seama ce nebună isterică este, după care am părăsit-o, după care...

După care am ajuns aici. Chiar aici, coborând treptele spre metrou, după ce am fost ușuit din fața apartamentului *ei*. O progresie liniară de atunci spre acum.

Dar vedeți și voi că nu e vina mea. Nu pot decât să dau vina pe KISS. Sau pe John Hughes.

Heaven

Noaptea trecută a fost eclipsă de lună. Mi-am pus ceasul să sune, dar nu m-am priceput niciodată la asta, așa că n-a sunat. Apoi m-am uitat la capacul toaletei, gândindu-mă să-mi iau o chestie din aia mițoasă de pus pe el, când, nu știu de ce, mi-am amintit... eclipsa de lună! Am dat fuga la geam, dar geamul meu e spre nord și exact la nord e un zid de cărămidă la vreo doi metri mai încolo.

Așa că am fugit afară cu o farfurie de carton și un sul de staniol, fiindcă astea erau obiectele de care-mi aminteam vag, de la științele naturii dintr-a patra, că sunt necesare la eclipsele de lună. Sau la eclipsele de soare? Mă rog, oricum n-am știut exact ce să fac cu ele, așa că am folosit farfuria ca să nu stau direct pe cimentul rece și din sulul de staniol am făcut un telescop. Apoi mi-am dat seama că fără lentile nu e bun, așa că l-am transformat într-un mic megafon ca să urlu la lună.

Am stat trează jumătate de noapte, încântată de eclipsa de lună pe care n-am văzut-o. Cealaltă jumătate am stat trează dintr-un motiv mai puțin încântător: un cretin din bloc urla „Heeei!" la ora 2, în repetate rânduri. În apartamentul *lipit* de al meu. Nu știu ce

dracu' avea, dar în cele din urmă am bătut în perete și am urlat și eu „Da, hei! Acum poți să taci, te rog?" A strigat „Scuze". Apoi a amuțit. Apoi n-am putut dormi următoarele două ore fiindcă am început să-mi fac griji, dacă tipul e retardat? Sigur e. Poate nu se poate controla..., iar eu am țipat la el să tacă. M-am simțit groaznic. Copleșită de vinovăție. N-am mai putut adormi la loc.

Brady

Noaptea trecută a fost eclipsă de lună. După toată agitația din presă, ai fi crezut că o să ne lovească un meteorit. M-am uitat toată noaptea... după cineva căruia să-i pese vreun pic.

A fost prima mea noapte în casa nouă. Are ecou. Nu știu dacă așa fac bărbații, dar era musai să încerc ecoul din toate unghiurile posibile, să văd de unde se aude cel mai bine. Mobila va fi adusă mâine și apoi n-o să se mai audă ecoul. Așa că trebuia să profit de asta cât puteam.

O scorpie a început să bată în perete ca nebuna, ca să tac, înainte să pot testa toate ecourile casei, dar am reușit să încerc destule. Scuze că te-am trezit cu tot cu cele douăspe pisici ale tale, cucoană. Dumnezeule!

E ciudat să dorm în casă nouă. Sarah e convinsă că o să mă întorc, dar al dracu' să fiu dacă e vreo șansă să se întâmple asta. Dacă am lăsat un apartament cu chirie mică doar ca să scap de ea, e clar că nu e posibil să mă mai mut înapoi. Nu mă mai împac cu Sarah. Nu mai vreau să fiu cu nimeni și gata. Asta va fi perioada mea de burlăcie. Și cu asta, basta.

Heaven

Cred că am făcut alergie la mucegai. De luni de zile am mâncărimi, sunt obosită și mă simt ca dracu'. Știu oameni care au avut aceleași simptome și s-a dovedit că aveau mucegai în casă. Prietena mea Deirdre a trebuit să se mute fiindcă avea mucegai negru. Ea și iubitul ei se simțeau rău de luni de zile și, imediat ce s-au mutat, s-au simțit mai bine. Puteau să curețe mucegaiul, dar oricum voiau să se mute. Eu nu mă mut. Dacă am mucegai în casă, va trebui să scap de el. Sper că nu costă mult.

Mi-am cumpărat de pe net un test pentru mucegai, de 29,95 de dolari, de la Mr. Mold. După ce am făcut cercetări pe net, sunt aproape sigură că am mucegai negru. Un website descrie toate simptomele. Oamenii care au mucegai negru au cel puțin zece din următoarele simptome:

1. dificultăți respiratorii, tuse, strănuturi
   - Tușesc, strănut.
2. arsuri în gât și plămâni
   - Arsurile din stomac se pun?
3. diaree, greață, dureri înțepătoare în abdomenul inferior, vomă

- O să spun nu, mai puțin pentru data aceea când am mâncat la San Loco. Să nu mâncați la San Loco.

4. urină închisă la culoare
   - Nu, dar am urină fluorescentă când iau multivitamine.
5. pierderi de memorie, memorie pe termen scurt, confuzie
   - Clar.
6. ganglioni inflamați
   - Nu sunt sigură unde sunt ganglionii.
7. migrene
   - Da. Aproape toți cunoscuții îmi dau așa ceva.
8. anxietate/depresie
   - Da, da, da! De fapt sunt tot mai anxioasă pe măsură ce parcurg lista asta.
9. țiuit în urechi
   - Da! Și eu care credeam că e de la prea multe concerte urlate la maxim.
10. oboseală cronică
    - Da.
11. ticuri involuntare intermitente
    - Nu prea. Mi s-a zbătut o dată ochiul o săptămână, dar doctorul a spus că e doar de la stres.
12. hemoragii nazale
    - Nu.
13. transpirații nocturne și bufeuri
    - Nu, dar mă încing când mănânc picant. Mâncarea indiană mă face să transpir ca un jucător de baseball la un test pentru steroizi.
14. căderea părului
    - Aoleu! De fiecare dată când mă spăl pe cap cade suficient păr cât să fac o perucă de

Barbie. Folosesc două sticle de Mr. Muscle pe lună ca să desfund țevile. Ar trebui să încep să păstrez părul și să fac peruci. Dacă Mattel scoate vreodată „Barbie canceroasa" și o vinde în toată gloria cheliei sale, perucile mele s-ar vinde ca pâinea caldă. Și aș folosi banii ca să plătesc îndepărtarea mucegaiului.

15. fluctuații de greutate
    - Da. Fluctuează zilnic. Iau două kile între micul dejun și prânz. E de rău. Câte da-uri am până acum?
16. sterilitate
    - Să bat în lemn, n-am rămas niciodată gravidă. Folosesc prezervative. Mă rog, folosesc ei prezervative. Sau poate... A, minunat. Cine știe, poate prezervativele s-au spart, dar n-am rămas gravidă fiindcă sunt sterilă.
17. infarcte
    - Încă nu.
18. mâncărimi, prurit, leziuni hemoragice pe tot corpul
    - Bleah! Nu.
19. palpitații
    - Da. Chiar în clipa asta.
20. deces, în unele cazuri
    - Încă nu.

Deci am cel puțin zece, poate unsprezece din simptomele astea. Poate că sunt chiar acum pe moarte și nu știu. Ceea ce mă aduce la ideea mea cu măritatul peste un an jumate cel târziu.

Nu prea am fost clară. Când am spus că sunt logodită, nu era tocmai adevărat. Nu sunt logodită de fapt. Înainte să vă gândiți că sunt vreo mitomană,

să știți că nu sunt. Fiindcă *sunt* logodită și o să mă căsătoresc peste un an jumate. Doar că nu sunt logodită cu cineva anume.

Peste un an jumate voi avea douăzeci și șapte de ani. Douăzeci și șapte de ani e vârsta la care au murit toți idolii mei din muzică. Jim Morrison? Mort la douăzeci și șapte. Kurt Cobain? Mort la douăzeci și șapte. Jimi Hendrix? Douăzeci și șapte. Janis Joplin... douăzeci și șapte. Coincidență? Poate. Dar, dintr-un motiv sau altul, mereu m-am gândit că o să mor și eu la douăzeci și șapte. Asta dacă nu mă mărit. Nu mă întrebați de ce cred asta. Așa cred. E ceva ce simt în adâncul sufletului. Dacă mă mărit, destinul meu se va schimba și voi avea o viață lungă și fericită. Dacă nu – abia aștept înmormântarea mea, pentru care știți deja că fac pregătiri. Dar să nu vorbim despre asta. Am de gând să fiu măritată peste un an jumate. Sau moartă. Să nu înțelegeți greșit – n-am de gând să fac compromisuri. Nu vreau orice fraier care să-mi pună un inel pe deget și să mă salveze de la destinul meu tragic. Trebuie să fie fraierul potrivit. Și sunt al naibii de pretențioasă. Așa că, înțelegeți, e o perioadă foarte delicată.

Brady

M-am hotărât să zugrăvesc un perete din noua casă în albastru închis. Va fi peretele-accent. Un prieten are un perete zugrăvit în roșu și arată foarte tare, iar el îi spune „peretele-accent". Nu pot copia peretele-accent *și* pe deasupra să folosesc și aceeași culoare, așa că va fi albastru. Bleumarin. Nu chiar bleumarin, un fel de bleumarin. Mai degrabă indigo. Ceea ce mă va tenta să pun steluțe din acelea mici de plastic fluorescent, dar asta ar fi atât de penibil, că am să mă abțin. Poate doar o stea. Nu, nici o stea.

Blocul e drăguț. E înghesuit între o farmacie nonstop Duane Reade și o mică patiserie de unde miroase mereu a glazură cu unt. Nu te poți plânge de așa ceva. Decât dacă ții Atkins, ceea ce eu nu fac. Nu știu de ce, dar metabolismul meu e bunicel. Cred că asta e o compensație de la Dumnezeu pentru exodul părului, care pare să mi se mute pe piept... în nas... și urechi. Doamne, chiar și pe degete. De fapt, nu e atât un exod, cât o plecare gradată, dar sigură spre clima mai caldă din sud.

M-am tot gândit că-mi trebuie o carieră nouă. Mereu am vrut să fiu inventator, ca unchiul Stu. Îmi vin mereu idei. Întotdeauna a fost așa. Și nu ideile date de „iarbă" care sunt remarcabil de imbecile când

îți revii. Deși da, am avut și eu din plin de-alea. Mă refer la idei care ies din orice tipar, ale dracu' de tari. Idei care ar face din mine milionarul care sunt sortit să fiu. Dar, de fiecare dată când îmi vine una, fac unul din aceste trei lucruri: a) nu fac nimic și până la urmă uit ce era; b) nu fac nimic și până la urmă o văd deja inventată de vreun bou și mă enervez; sau c) o pun bine într-un ungher al minții până în ziua când m-oi hotărî să fac ceva.

Am avut acum mulți ani ideea periei de toaletă cu soluție de curățat în mâner. Am lăsat-o baltă și apoi într-o zi... plimbându-mă printre rafturi pe culoarul 5, iată ideea mea: The Ready Brush. Să vă fut, Lysol! La fel s-a întâmplat cu alimentele ambalate în pungi cu fermoar Ziploc. Se întâmpla – și încă se întâmplă – ca după ce deschizi un aliment, să fie expus la aer. Apoi trebuie fie să pui conținutul în altceva, fie să zici futu-i și să mănânci tot. Acum, nucile, fructele uscate, produsele de la Delicatese, salata verde... toate au pungi cu Ziploc. *Și asta* tot ideea mea fusese. Dacă stau să mă gândesc, mai sunt produse care *chiar* au nevoie de așa ceva și nu au. Ca chipsurile. După ce desfaci o pungă, ce faci? Fermoarele mele integrate ar fi supergeniale și ar ajuta pe multă lume să nu mănânce o pungă întreagă deodată. Ceea ce ar ajuta și la soluționarea problemei cu obezitatea în țara asta.

Ideea e că-mi vin toate ideile astea tari și le las baltă și văd cum alți oameni fac averi de pe urma lor. Spun mereu „altă dată" și amân.

Cred că acea altă dată a venit. Și, deși majoritatea mai sus-menționatelor mele idei de milioane de dolari au fost deja folosite, mai am câteva mari șlemuri.

Cât despre actuala mea slujbă, sunt mândrul proprietar al casei de discuri Sleestak împreună cu

partenerul meu, Phil. Noi schimbăm industria muzicală cu ajutorul puținului nostru personal. Care de fapt e format din Phil și cu mine. Zilele mele erau cândva productive, dar au eșuat în... Ia să vedem. Ascult demo-uri de rahat, sperând și rugându-mă ca *măcar una* dintre trupe să-mi placă. Budez. Cataloghez e-mailuri. De parcă organizarea lor pe categorii mi-ar face viața mai plăcută. Îi sun pe aceiași oameni pe care i-am sunat săptămâna trecută să vorbim despre formațiile mele. Googlez sânii vedetelor. Sânii vedetelor au ceva ce-i face mai grozavi decât cei obișnuiți. Intru pe hotornot.com și le dau fetelor grase note mari ca să se simtă mai bine în pielea lor. Beau cafea. Aștept să se întâmple ceva major. Dar cel mai adesea mă uit la sânii vedetelor.

Intru în birou și Phil a descărcat un fișier care arată capul președintelui Bush atașat corpului unui fotomodel în desuuri, care apoi se transformă în mai multe corpuri în desuuri și în cele din urmă în maimuță. Toate astea pe *Freedom* a lui George Michael.

— E aiurea că m-am excitat un pic când m-am uitat la chestia asta? întreabă Phil.

— Da. Da, este.

— Glumeam, spune el și închide fișierul.

Știm amândoi că nu glumea.

— Ai vreodată o idee care știi că te va face milionar? îl întreb eu, nu fiindcă cred că ar avea, ci fiindcă vreau s-o asculte pe a mea.

— Hă?

— Gen invenție, spun eu. Te gândești vreodată la ceva și știi că, dacă ai obține un brevet și ai comercializa-o, te-ai aranja pe viață?

— Eu nu prea mă gândesc.

— Nu, nu-i așa?

— Nah, face el.

Iar asta rezonează o clipă. Vorbește serios. Și-mi sfâșie sufletul fiindcă e atât de sincer.

— Dar îmi place să desenez, adaugă el.

— Ei, păi atunci, asta ar fi.

— Da.

— Aș vrea să brevetez ceva.

— Da? face el. Tare. Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că ideea va fi numai a mea.

— Care e ideea?

Mă duc la ușă și o închid, deși știu că nu ne ascultă nimeni. O fac fiindcă e de efect. Uneori fac astfel de lucruri fiindcă, așa cum am menționat, viața mea e pentru mine un film. Iar melodiile pe care le aud sunt, desigur, coloana sonoră personală. Iar personajul meu din film ar fi închis ușa. Așa am făcut și eu.

— Scorțilapte, spun eu secretos.

— Hă?

— Scorțilapte, îi spun la fel de secretos, dar un pic mai tare, în caz că n-a auzit.

— Ce-i asta?

— Exact ce zice numele. Mâncai vreodată cereale cu scorțișoară când erai mic?

— Sigur, spune el cu ceea ce pare a fi mândrie în toată regula.

— Ce rămâne în bol după ce termini cerealele?

— Mai pun cereale.

— Da, i-o tai eu. Dar înainte să faci asta sau după ce termini al doilea bol, să zicem, ți-a rămas laptele. Numai bunătate plină de scorțișoară.

— Da, e bun, spune el și-l pierd pentru un minut în visul lui cu cereale.

— Îți spun eu! Există lapte cu ciocolată, lapte cu căpșuni – *de ce, nu știu* –, dar nu și cu scorțișoară. O nișă neexploatată care abia așteaptă să ajungă la public. Iar numele – Scorțilapte – ți se rostogolește pe limbă.

— Scorțilapte, spune el, dând din cap cu un zâmbet ciudat.

— Scorțilapte, fac eu ca ecoul.

Phil mă bagă-n mormânt. Lucrăm împreună de șapte ani, dar în ultimele câteva luni mi se pare că tot ce face e un afront personal. Chiar acum se joacă pe computer și mă scoate din sărite. Ar trebui să muncească. Sigur, am jucat și eu destule jocuri pe computer, dar el face asta toată ziua. Până la urmă, deși suntem parteneri la casa de discuri, am început cu banii moșteniți de la unchiul Stu. Și am avut pierderi constante în ultimii trei ani. Așa că mă gândesc că ar trebui să nu mai joace Pong. Economiile mele apucă aceeași cale precum videourile și el face mișto de mine jucându-se. Trebuia să fiu deja bogat.

Pe lângă convingerea că mi-e scris să fiu bogat, mai cred că faima e inevitabilă în viitorul meu. Mereu am crezut asta, deși nu fac nimic ca s-o obțin – în afară, desigur, de invențiile mele. Nu spun asta la modul leneș gen „merit faima fără nici un motiv". Vreau să spun că nu sunt foarte creativ, nici n-am fost vreodată. Și totuși știu că voi fi faimos pentru ceva. Într-atât încât, de fiecare dată când m-am despărțit de o tipă, singura mea consolare a fost mereu „Frate, ce rău o să-i pară când voi fi celebru". Și tot din cauza asta am grijă cum mă comport. Nu atât în chestiile mărunte de zi cu zi, cât în chestiile majore. De exemplu, mă asigur întotdeauna, dacă mă filmez făcând sex cu iubita mea, că acestea nu vor ieși din casa mea. Filmările, nu femeile. Doamne, nu sunt Rick James sau așa ceva. Și mereu înregistrez peste filmările anterioare, ca să fiu sigur. Ca să știu că atunci când voi cunoaște faima, filmele nu vor ajunge publice. Nu că ar fi ceva pervers în ele. Nu e. Doar chestiile

de sex obișnuite. Asta nu înseamnă că sunt plicticos în pat. Nu sunt. Sunt chiar amuzant, de fapt. Ideea e că-mi protejez imaginea, cum ar veni.

— Deși jocul ăsta e vechi de o sută de ani, tot îl iubesc, zice Phil.

— N-are o sută de ani, Phil.

Atunci îl trăsnește.

— Ne-ar trebui o masă de ping-pong aici.

— Zău, crezi? fac eu.

— Absolut!

— Nu mai stăm la cămin.

— Ping-pong!

— Phil?

— Da?

— Ce crezi că urmează să spun? îl întreb.

— Că ar trebui să nu mă mai joc pe computer fiindcă te apucă dracii.

— Bravo.

— Brady?

— Da, Phil.

— Cred că ideea ta cu laptele e foarte bună.

— Mersi.

— Iar dacă faci bani cu ea, spune el, sper să cumperi o masă de ping-pong pentru la birou.

— Sunt sigur că asta speri, Phil.

Heaven

Azi am primit prin poștă testul pentru mucegai. Odată cu corespondența unui tip, pe care am deschis-o. Îl cheamă Brady și se pare că-și neglijează bunica, fiindcă ea îi scrie că nu mai știe nimic de el. I-a trimis o bancnotă de zece dolari, pe care am lăsat-o în plic, desigur. Mai are și o fostă iubită psihopată care i-a trimis periuța de dinți, însoțită de un bilet veninos. Cred că e corespondența noului meu vecin retardat.

Deschid setul testului pentru mucegai și nu e mare lucru. E un vas ca de laborator și o chestie lipicioasă ca mierea. Cred că e *chiar* miere. Bizar. Cică s-o las în casă o oră, apoi s-o sigilez și s-o țin la întuneric trei zile. Apoi s-o trimit prin poștă înapoi la laborator, iar ei îmi vor da rezultatele în 10-14 zile. Pentru încă cinci dolari, mi le dau în regim de urgență.

Torn mierea în vas și-o las să se așeze. Chiar miroase a miere și-mi face poftă de ceva dulce, cum ar fi Krispy Kreme. După două minute vreau cu disperare o gogoașă și scotocesc în toată casa după mărunțiș, fiindcă n-am bani să-mi cumpăr. Șaptezeci și trei de cenți. Rahat. Hmm. Îmi amintesc de cei zece dolari de la bunica lu' Redardatu'. Ce rău fac dacă-i împrumut? E pentru o cauză bună.

La parter, în patiserie, anticiparea primei mușcături din delicioasa gogoașă glazurată face să-mi plouă în gură. Stau acolo uitându-mă la cele trei Krispy Kreme ale mele și cafeaua mare, aproape savurând momentul, când simt privirea cuiva, ceea ce strică tot. Ridic ochii și văd un tip stând la coadă cu un sendviș cu salată de ou.

Se holbează la mine și la cele trei gogoși și mă complexează.

— Nu sunt toate pentru mine, mint eu făcând un gest spre gogoși.

Dar vârful degetului prinde glazura de ciocolată de pe cea cu cremă bavareză, așa că ling glazura de pe deget în timp ce citesc de pe tricoul lui. Scrie „667, vecinul Fiarei".

— Simpatic tricou, zic eu.

Are ochi foarte, *foarte* albaștri.

— Ai o geană, spune el.

— Am mai mult de una, sper, zic eu încercând să fac pe simpatica.

Dar înainte ca vreunul din noi să se poată bucura de poantă, el se întinde, îmi ia geana de pe obraz și zâmbește.

— Gata, spune el.

Eu fierb. Spumeg. Îmi vine să-l omor pe dobitoc. Nu-mi pasă cât de albaștri sunt ochii lui.

— Ce-ai făcut?! întreb plină de draci.

— Ți-am luat geana, spune el cu toată nonșalanța unei... ei bine, unei zile din viața cuiva care șterge gene de pe fața altora cu nepăsare totală față de consecințe.

Mă uit în jur și nu-mi văd geana nicăieri.

— Și unde e? întreb eu, știind foarte bine că habar n-are.

— Nu mai e pe fața ta.

— Aia era o dorință.

El ridică o sprânceană și strânge puțin din ochi

— Poftim?

— O dorință. Tocmai mi-ai furat o dorință.

— Îmi pare rău.

— Chiar mi-ar fi trebuit dorința aia.

— Zău, îmi pare rău. M-am gândit că... se potic nește el. Nu știu. A fost ceva stupid, doar nu te cunosc. Stăteam în fața ta și... nu știu. Îmi pare rău.

— Păi ar trebui să-ți pară, i-o trântesc eu.

— Îmi pare. Doamne! face el, gen *Care-i problema ta?*

— Ce, acum o să te superi *tu* pe mine? Nu *eu* ți-am furat ție dorința.

— Nu mi-ar fi păsat dac-o făceai.

— Păi eu n-o făceam.

— Auzi, îmi pare rău, spune el. Bine? Pe bune.

Începe să-mi pară rău că m-am repezit la el. Un pic.

— E-n regulă, hoț de dorințe.

Râde. Zâmbesc și eu, dar în sinea mea sunt ofticată.

— Poți să iei o dorință de-a mea, zice el. Smulg una chiar acum.

— Nu, nu se pune. Trebuie să fie o geană care cade de la sine.

Se lasă în genunchi și începe să-mi caute geana.

— Poate o găsesc, zice el.

— Lasă.

— Nu, poate e undeva pe-aici. Pun pariu c-o găsesc. Am găsit deja o fasole și un capac de Sprite. Geana ta nu poate fi departe.

— Auzi, e scârbos. Ridică-te.

— Nu.

— Lasă geana.

— Mă simt prost, spune el scrutând pardoseala.

— Podeaua pare cam lipicioasă acolo. Dumnezeu știe în ce te bălăcești.

— Mă ridic acum, zice el.

Se scutură pe genunchi și iată-l față în față cu mine și pentru prima oară mă uit mai bine la el. E drăguț. Oarecum. Greu de zis. Nu văd prea bine fără geana lipsă. Dar are ochii ăia albaștri. Pare că are un corp mișto. Nu gen culturist, dar e în formă. Zâmbet drăguț.

— Îmi pare rău de geana ta, spune el. Serios îmi pare. Și mi-am învățat lecția. Nu voi mai fi niciodată neatent cu dorința altcuiva.

— Bun, spun eu și plec fără să mă uit în urmă.

Brady

Azi am cunoscut o fată drăguță. Sau la început era drăguță. Apoi a deschis gura și mai că nu i-a explodat capul. A avut tupeul să-mi spună că i-am furat dorința, ce dracu' o mai însemna și asta. Astea da fițe. Și isterie. Avea vreo șaptespe gogoși în mână. Și un fund mișto. Care probabil e în expansiune chiar în clipa asta.

Stau pe canapeaua din apartamentul în care nu mai am altceva și scot sendvișul cu salată de ou. Exact când să iau prima îmbucătură, aud o bătaie în ușă.

Deschid. Spre surpriza – și groaza – mea, e ea. Nebuna mâncătoare de gogoși și obsedată de gene de la patiseria de la parter.

— Bună, sunt vecina de alături și corespondența ta a ajuns la mine, spune ea.

Apoi își dă seama că sunt eu.

— Tu? Tu locuiești aici?

— Da, locuiesc aici.

— Tu ești *retardatu'*?

— Cine?

— Nimic.

— Deci suntem vecini? întreb eu pe tonul „te rog, spune-mi că nu e adevărat".

— Da. Păi... da. Uite corespondența ta, spune ea. Ar trebui să fii mai drăguț cu săraca bunică-ta. Și, în locul tău, n-aș mai folosi periuța aia.

Mi-a deschis corespondența?

— Mi-ai deschis corespondența?

— Oarecum.

— Da, așa pare.

Nu numai că mi-a deschis corespondența. A sfâșiat-o. Arată de parcă s-a repezit la ea un cățel să caute un os înăuntru.

— Asta e o infracțiune, să știi.

— A, și am împrumutat bănuții, adaugă ea calmă.

— Ce?

— Bunica ta ți-a trimis zece dolari. Iar eu i-am împrumutat fiindcă eram lihnită. Dar o să ți-i dau înapoi. Promit.

— Îmi pare rău, sunt doar un pic șocat. Mi-ai deschis corespondența și ai furat *și* bani din ea?

— N-am furat, am *împrumutat*. Ți-am spus că ți-i dau înapoi, da?

Are un aer îndreptățit, de parcă e vina mea că am expus-o tentației banilor.

Mă uit peste umărul ei, de parcă o explicație ar putea veni un pic în urma sa.

— E foarte ciudat, spun.

— Nu chiar. Nu e chiar așa ciudat. Dacă i-aș fi scos și aș fi făcut pipi pe ei și apoi i-aș fi băgat la loc, *atunci* ar fi fost ciudat. Doar i-am împrumutat și o să ți-i dau înapoi. Pot să mă duc chiar acum la bancomat, dacă vrei.

— E-n regulă.

— Chiar mi-a mai rămas o gogoașă. Îți dau cei zece dolari înapoi și gogoașa ca dobândă.

— Poți să-ți ții gogoașa.

— Bine, zice ea.

— Bine, zic și eu.

— Și cu plăcere pentru corespondență.

Și se întoarce valvârtej în apartamentul ei care se întâmplă să fie lipit de al meu. Doamne, ce ciudată!

Heaven

Ce monstru! Se zice că nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită și așa e. Asta primesc pentru că i-am făcut un bine și i-am dus corespondența. Un munte de tupeu. Tupeu de la tipul care mi-a furat dorința, aș putea adăuga. Dorința care putea fi cea mai importantă din viața mea. Cu acea geană mi-aș fi putut dori bărbatul cu care să mă căsătoresc și poate aia era geana care mi l-ar fi adus. Acum nu voi ști niciodată. Din cauza lui. Sau mi-aș fi putut dori să am o fântână de bere care să nu sece niciodată. Ce tupeu are să se enerveze pe mine!

Zăresc recipientul de la laborator pe masă. E timpul să-l astup și să-l ascund sub pat. Instrucțiunile spuneau să-l pun într-o valiză sub pat, dar sunt sigură că o cutie de pantofi e de ajuns. Mi-amintesc de *Prințesa și bobul de mazăre* și încep să mă gândesc...' ce fel de fată e aia care simte un bob de mazăre de sub saltea? Și, mai mult, ce bărbat pornește să caute o fată care e așa afectată de un bob de mazăre și să-și zică: „Asta e femeia pe care o aștept". Mă gândesc că, dacă un bărbat găsește o femeie care se foiește și se răsucește toată noaptea din cauza unui bob de mazăre de sub saltea, fuge cât îl țin picioarele. Asta

da femeie pretențioasă. Eu, personal, pot dormi cu tot felul de obiecte sub mine sau lângă mine. Precum o telecomandă... sau o carte... sau reviste. Uneori e mai ușor să lași lucrurile unde sunt decât să le muți. Mi-amintesc că o dată aveam atâtea lucruri îngrămădite pe pat, că abia aveam loc să dorm. Dar am reușit. Incomod, desigur. Dar am dormit. Și aș fi dormit și noaptea următoare dacă Sydney nu ar fi luat efectiv obiectele respective când a venit a doua zi dimineață să mă tragă afară din pat la cafea. A fost șocată de cei câțiva centimetri de spațiu de dormit. Ideea e că eu nu sunt pretențioasă. Măcar nu în sensul cu mazărea. De fapt, nici măcar în prea multe sensuri. Sigur, îmi place să primesc și eu atenție, dar nu fac mare caz. Cel mai adesea.

Sydney și cu mine mergem la Starbucks pentru întâlnirea noastră zilnică de cafea, iar ea poartă bască. Aceasta e noua încercare a lui Sydney de a devia atenția oamenilor de la ceea ce ea consideră un bust plat – unii au o cruce de dus, iar asta e crucea lui Sydney.

— Ce-ai pe cap? o întreb.

— Păr? glumește ea.

— Bine, Monica.

— Lasă-mă. E drăguță.

— Nu e. Nimănui nu-i stă bine cu bască. Sunt stupide.

— Ba nu, spune ea indignată. N-o las pe Monica Lewinsky să-mi strice acest look. În plus, ai spus că ți-a plăcut de ea. Ai servit-o la masă o dată, nu?

— N-a stricat ea nimic. Fiindcă nu era OK să poarte bască. Sunt sinistre. Și da, mi-a plăcut mult de ea. Foarte drăguță fată. Dacă ar fi fost prietena mea pe vremea aceea, n-aș fi lăsat-o nici pe ea să poarte așa ceva.

Sydney soarbe din cafea și se oprește brusc:

— Dar Prince?

— Ce-i cu el?

— *Raspberry Beret?* Îți amintești un anume megahit despre o bască de culoarea zmeurei?

— Tu îți amintești versurile? „Bască de culoarea zmeurei! De care găsești în magazine de doi lei"? Asta fiindcă sunt demodate de atâta timp, încât nu le mai găsești în magazine obișnuite. Și fiindcă sunt hidoase.

— Adică francezii sunt proști? întreabă ea.

— Ah, nu mă stârni.

— Ești invidioasă fiindcă eu pot să port, spune ea, uitându-se în altă parte.

— Drăguță, dacă poate purta cineva, îți jur că tu ești aia. Dar *basca e naspa.* Chiar rimează, ca să ții minte asta mai ușor.

— Îmi place și o s-o port.

— Bine. Cum vrei, spun eu.

Ea își ţuguie buzele un minut și apoi își scoate urâțenia.

— Mulțumesc.

— Fără nici un fel de plăcere.

— E doar fiindcă te iubesc. Nu te-aș lăsa să umbli cu mac între dinți. Nu te-aș lăsa să umbli în blugi care te fac să arăți grasă. Și nu te las să umbli cu bască. Asta e crezul meu. Și așa e scris.

— Și așa se va face. Așa că în dimineața asta vei face cinste cu al doilea rând din cauza stresului inutil la care m-ai supus.

— Bine, spun eu și mă duc la casă să comand.

Când mă așez la loc cu cafelele Sweet'n Low și cu beţigașele de amestecat, încep să-i povestesc de boul de vecin și ce s-a întâmplat. Ce naiba de nume e „Brady", oricum? Sydney, desigur, întreabă dacă e mișto. Dar nu, nu e mișto. Întreabă dacă e acceptabil.

Din nou îi spun că nu. Întreabă fiindcă, dacă e, atunci una din noi trebuie să iasă cu el. Chiar dacă era mișto, sigur nu ieșeam eu cu el și n-aș fi lăsat-o nici pe ea. Merităm niște prinți perfecți. Iar el? Vecinul demonic hoț de dorințe? El merită un trol.

— Ah! Nu ți-am spus ultima fază, face ea. Mi-a aranjat cineva o întâlnire cu un tip necunoscut, pe nume Ed, care a făcut mutre cât a durat întâlnirea.

— Ce mutre?

— Tot făcea *așa,* zice, făcând o moacă de pește, cu buzele țuguiate.

— După prima întâlnire am zis *în nici un caz,* dar apoi m-am hotărât să nu fiu superficială și să-i mai dau o șansă.

— Și?

— Și i-am dat. Am ieșit la trei întâlniri și a fost un adevărat gentleman. Chiar m-a luat de acasă!

— Syd, spun eu. Așa *trebuie* să facă tipii.

— Păi *cu mine* nu fac așa niciodată. Și nici n-a încercat să mă sărute la prima întâlnire. Și a fost un adevărat gentleman și la a doua. N-a vrut să urce. Deși l-am *invitat.*

— Nu mă îndoiesc.

— Și la a treia întâlnire... începe ea.

— Stai! A făcut mutra de pește de fiecare dată?

— Da! Și a fost tot mai *rău,* spune ea. Îmi povestea ceva și făcea câte o pauză pentru efect, iar mutra îi încremenea așa în tot timpul pauzei. A fost groaznic! Dar am trecut cu vederea și la a treia întâlnire în sfârșit am făcut sex. De trei ori.

— Ca să compensezi pentru primele două întâlniri.

— Cam așa ceva, a zis ea. Dar fii atentă... Uite, am suportat, n-am fost superficială... i-am dat lui Mutră de pește o șansă – și el mi-a dat țeapă! Nu m-a mai sunat niciodată! Cum vine asta?

— E ciudat, am spus eu.

— Știu! Și vrei să știi ce e *chiar* ciudat? Nu cred că a ejaculat când am făcut sex. În nici una din dăți.

— Păi... de obicei știi. Adică *știi.*

— Îți spun eu! aproape că strigă ea. S-a *prefăcut* că are orgasm. Pe bune! Dar apoi... când m-am dus să arunc ceva, m-am uitat la prezervativele din gunoi... și nu era *nimic* în ele.

— Zău, de ce scormonești după prezervative în gunoi?

— Nu scormoneam, se apără ea. Doar că erau acolo și am remarcat că păreau goale.

— Asta e ciudat.

— S-a prefăcut că are orgasm. De cele trei ori. De ce s-ar preface un tip că are orgasm? Și tipii simulează orgasmul? Îți dai seama dacă am fi simulat amândoi?

— Tu ai simulat?

— Nu, eu am avut. Dar ideea e că nu m-a mai sunat deloc! Eu i-am întins o mână, iar *el* mi-a dat țeapă. Poate era homosexual, spune ea bând cafeaua.

Brady

De când mă știu am avut doi prieteni buni. Unul e Phil, cu care împart un birou, o companie și mult prea multe ore. Celălalt e Zach, cu care petrec considerabil mai puțin timp, dar cu care am conversații mai de calitate. Dar asta nu e neapărat una din acele ocazii. Zach e profesor suplinitor și gazdă de karaoke. Pune-l în fața unui microfon și-ți va aduce zâmbetul pe buze, mișcări în picioare și pe iubita ta în dormitorul lui.

Zach e prea deștept ca să-i fie bine – lui sau altcuiva. Dar și Zach crede că și eu sunt prea deștept ca să-mi fie bine – mie sau altcuiva. Ca și mine, se pune în locul fiecărui personaj de film care-i place. Însă, pe când eu sunt ratatul plin de defecte, dar adorabil, care triumfă, deși la limită, în ultima clipă – toți Hugh Grant-ii și John Cusack-ii din lume –, Zach e șmecherul țicnit care arată bine. Jack Nicholson-ii și Rock Hudson-ii. Mă rog, Jack-ii tineri. Și Rock-ii hetero.

Zach își petrece mai tot timpul liber încercând să pună la punct detaliile crimei perfecte, pe care are intenția s-o și pună în practică într-o bună zi.

Sunt cu el la restaurantul mexican Lucy's. E la distanțe egale de birourile noastre și ne vedem aici la

prânz cel puțin o dată pe săptămână. E nenorocire pentru sistemul meu digestiv, dar mult mai bine decât să ne certăm care a avut de mers mai mult data trecută. Zach bea un mojito pe care-l tot pronunță cu un accent spaniol prost, că sună foarte asemănător cu Cornholio.

— Ce să nu-ți placă? Zahăr, mentă, zeamă de limetă, rom, gheață, sifon... E ca un pahar cu fericire, spune el, pronunțând încă o dată „mojito" în spaniolește.

— Vrei, te rog, să nu te transformi în Phil? Asta e pauza mea de masă. Evadarea mea.

— Scuze.

— Voi cere brevetul.

— Scorțilapte sau Cornetul-prinzător? întreabă el.

— Scorțilapte, spun eu.

Cornetul-prinzător e altă sclipire de geniu de-a mea, dar nu pot să mă ocup decât de o singură invenție o dată. Mai multe despre Cornetul-prinzător ceva mai târziu.

— Marfă. Sunt sigur că va da lovitura. Deși ai putea oricând să treci de partea întunecată. Tu să fii Sundance și eu Butch.

— De ce sună pervers chestia asta?

— Ar suna dacă am fi lesbiene, spune el. Văd o legătură. Totuși, azi nu suntem. Prin urmare, nu e pervers.

— Mulțumesc că m-ai corectat, spun eu.

Zach și cu mine gândim la fel. Suntem pe rând bărbatul hetero. (Trebuie să existe o formulă mai bună pentru a spune asta.) Așa e corect. Asta a fost cu boltă.

— Cum stăm azi cu căutarea crimei perfecte?

— Nu vorbi așa de tare, spune el. Nu e o căutare. Nu caut Sfântul Graal. Adică... probabil, metaforic vorbind, asta fac, dar nu e așa. Nu am pornit la drum

cu speranța ca într-o bună zi să găsesc crima perfectă dosită în fundul podului unei babe care a uitat că a pus-o acolo când a lovit-o Alzheimerul.

Ia o gură de mojito.

— E vorba de ani de gândire. Planificare. Precizie. Și aproape am reușit, prietene. Aproape.

— Ai fi obținut efectul dorit, spun eu, dacă nu te-ai fi oprit să iei o gură din delicata băutură fructată.

— Du-te-n mă-ta, face el. Apoi se apleacă spre mine. OK, fii atent aici. O omori pe nevasta unui fermier. Iar exact înainte de vremea recoltei... o lași pe câmpul de grâu al uneia dintre fermele alea mari corporatiste, acoperită de paie... și lași combinele enorme să se ocupe de ea. O taie în milioane de bucățele și ajunge pe mesele mândrei noastre țări. Nici cea mai mică șansă de a identifica trupul.

Mă uit la el intrigat, apoi în jos la coșul de pâine.

— Ăsta e doar un mod – foarte *neliniștitor,* aș putea spune – de a scăpa de un cadavru, zic eu. De ce să o omori pe nevasta fermierului? Care e mobilul?

— Bine, bine, face Zach. Te angajezi ca majordom la un cuplu bogat. După zece sau cinșpe ani, au încredere deplină în tine. Ai acces peste tot. Așa că organizezi un jaf din interior. Iei toate bijuteriile... toate tablourile... toate antichitățile...

— Dar n-ai fi primul suspect? întreb eu.

— Asta e partea perfectă, spune el. Mai păstrezi postul zece, cinșpe ani pentru a evita suspiciunile.

— Păi și atunci când te mai bucuri de roadele jafului? întreb.

— Am spus că am găsit crima perfectă. Nu și deznodământul perfect.

Și se lasă pe spate în scaun.

— Cum stăm cu fetele? întreb eu, abordând o altă crimă perfectă – viața lui amoroasă perfectă.

— Nu mai scap de ele. Dar tu? Vreo veste de la Sarah Psihopata?

— Da, ce-i drept. A avut amabilitatea să-mi trimită periuța de dinți cu un bilet în care mă ruga să mor de vreo nouăspe ori. Și apoi a scris „Sună-mă" după semnătură, pe bune.

— Cu sânge?

— Nu, spun eu. De data asta nu.

— La naiba!

— A, și fii atent. Noua mea vecină, o țicnită ceva de vise rele mi-a adus scrisoarea, deschisă, și a comentat-o.

— E bună? întreabă el, cu o sprânceană ridicată și un rânjet care aduce periculos de mult a delincvență juvenilă.

— Nu. Oarecum.

— Știam eu, râde el, ceea ce mă enervează.

— Cum?

— Fiindcă ai spus „noua mea vecină, o țicnită ceva de vise rele", nu „noua vecină psihopată", mă informează el. „Țicnită" înseamnă *trăsnită, excentrică,* un fel de Kate Hudson-Drew Barrymore-Christina Applegate...

— Nu, nu, nu. E psihopată. Chiar e. Eram eu politicos.

— Trebuie s-o cunosc, spune el și, când rostește „trebuie", bâțâie din cap ca Dustin Hoffman în *Rain Man.* Trebuie.

— Zău, nu trebuie.

— Unul din noi tot trebuie.

— Eu am cunoscut-o și a fost cât se poate de neplăcut. Eu trebuie să *locuiesc* perete-n perete cu fata asta. Deci las-o baltă.

— Bun.

— Bine, fac eu.

Dar ceva îmi spune că nu e bine. Aud cum i se învârt rotițele în cap. Dacă încep o numărătoare inversă, mă îndoiesc că ajung la 7 înainte ca el să debiteze iar ceva. 10... 9...

— Ţâţe mișto?

— Nu fi bou!

— Rimează, spune el, privind în gol și meditând de parcă tocmai a descoperit prima lege a lui Newton.

(Pentru cei care au nevoie să li se împrospăteze memoria, prima lege a lui Newton este: obiectele în mișcare rămân în mișcare. Iar obiectele în repaus, ca Zach, rămân în repaus. Dar, dacă stau să mă gândesc, Zach n-ar medita niciodată la legile lui Newton. Așa că până la urmă Zach arată de parcă se gândește dacă ar putea face un scaun din cereale Cap'n Crunch și dacă chiar ar putea să stea pe el.)

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Coincidență?

— Da, dacă nu cumva plănuiești să-ți crească niște ţâţe.

— Zău. Cu sâni aș fi de neoprit. Aproape că n-ar fi corect față de ceilalți bărbați.

Heaven

Nu sunt nebună. Am fost la psiholog, la psihiatru și la un vindecător șaman și toți trei au confirmat că nu sunt. La șaman m-am dus la sugestia prietenei mele Zoë. Ea mi-a spus că femeia aia mi-ar curăța aura și ar tăia firele imaginare care mă țin legată de energia negativă. M-am întins cu fața în sus pe o masă de masaj și am privit-o cum chiar se făcea că folosește o foarfecă să taie firele imaginare. Mi-am dorit să-i fi plătit cu bani imaginari.

Am fost și la psihiatri, ocazional. Uneori m-am gândit că sunt cu adevărat nebună. Dar de fiecare dată când m-am dus mi-au spus că nu sunt. Treaba e... că am o carte numită *Diagnostice III*. E un ghid de referință cu criterii de diagnosticare al Asociației Americane de Psihiatrie. L-am luat dintr-un talcioc, de la un tip care arăta ca picat din paginile cărții. Cred că a ieșit până acum *Diagnostice IV*. Deci al meu e depășit, deși mă îndoiesc că s-au schimbat multe. În el sunt simptomele pentru orice boală mintală existentă. Problema e că uneori descrierile sunt atât de vagi, încât te poți convinge că ai toate maniile care există.

De exemplu:

307.52 Pica

A. Consumarea repetată a unor substanțe nehrănitoare timp de cel puțin o lună.
B. Nu întrunește criteriile pentru autism, schizofrenie sau sindrom Kleine-Levin.

Când am citit asta, am intrat în vrie. Mi se întâmplă să mănânc în mod repetat substanțe nehrănitoare. Așa fac eu. Găsesc ceva ce-mi place și mănânc. Mult. Intru în câte o fază. Pentru o vreme, am avut faza covrigeilor. Apoi a brioșelor. Apoi a iaurtului congelat cu unt de arahide. Apoi fazele murăturilor și salatei de varză cu maioneză. Nu, nu eram gravidă, dar voiam neapărat doar salata aceea cu semințe de chimen. Căutam până o găseam. Se găsește doar la cele mai bune magazine de delicatese, dar când e bună... e foarte bună. Acum sunt în faza ovăzului. Ciudat, având în vedere că sunt atentă câți carbohidrați mănânc. Dar mănânc invariabil ovăz în fiecare dimineață.

Fazele mele durează în general o lună. Uneori șase luni sau ani de zile. Dar când mă opresc, mă opresc. Și rareori reiau. Deci vă închipuiți spaima mea după ce am citit criteriile de diagnosticare pentru Pica.

Atunci când am citit despre Pica mi-am făcut programare la psihiatru. După o oră de relatat temerile mele despre Pica sau chiar mai rău, psihiatra m-a informat că deși covrigeii și salata cu maioneză nu sunt cele mai hrănitoare alimente, oamenii care suferă de Pica mănâncă chestii care nu sunt *deloc* alimente. „Substanțe nehrănitoare" înseamnă:

Cretă
Șervețele
Hârtie de xerox
Etc.

Oricum, vă închipuiți ușurarea mea. Dar apoi tipa mi-a dat factura de cincizeci de dolari! Îmi venea să-i spun s-o mănânce. Dar, dacă ar fi făcut-o, *ea* ar fi avut Pica, iar diagnosticul ei cum că eu sunt întreagă la minte n-ar mai fi avut nici o valoare.

Și alte dăți, când am dat de boli mintale ale căror descrieri păreau să mi se potrivească, psihiatrii m-au asigurat că sunt sănătoasă. Dar se pare că ghidul meu de referință pentru sănătatea mintală omitea detaliile care să dovedească asta. Așa că nu sunt nebună. Singura problemă comună pe care au găsit-o toți a fost că nu e treaba mea să citesc o carte cu diagnostice psihiatrice.

Și totuși, anumite lucruri *chiar* mă scot din minți:

1. Oamenii cruzi cu animalele
2. Oamenii egoiști și egocentrici
3. Oamenii care exagerează cu claxonatul, ceea ce e o mare problemă în New York.

E *permis* ca astfel de chestii să mă înnebunească. Sunt enervări firești.

Iată un exemplu de lucru care s-ar putea să te înnebunească, dar nu e firesc: ești în lift, urcând spre etajul dorit, când se oprește și mai urcă cineva. Și coboară la alt etaj. În timpul urcării *tale*, tu urcând primul. Pe unii îi scoate din minți așa ceva. Ca și cum liftul lor personal a fost invadat de cineva care are tupeul să vrea să ajungă undeva cu el. Bine, asta m-a enervat și pe mine uneori, dar eu *știu* că nu e cazul, iar asta e cel mai important.

Brady

Nu mint des, dar, când e nevoie, sunt îngrijorător de bun la asta. Uneori e cel mai bine fie să minți cu nerușinare, fie să te rușinezi și să stai în banca ta. Îmi trebuie timp ca să pun la punct un plan de afaceri pentru Scorțilapte. Așa că atunci când îi spun lui Phil că bunicul meu din Florida și-a fracturat șoldul și are nevoie de ajutor și îmi iau liber o săptămână ca să-l vizitez, el mă crede și e înțelegător.

Dar Phil nu înțelege de fapt situația așa cum am prezentat-o, ci așa cum o vede Phil în lumea lui Phil.

— Te duci în Florida, ai? zice el.

— Îhâm, fac eu.

— Service pentru testament?

— Hă?

— Te asiguri că ești acolo spre final ca să primești un loc bunicel în testament?

— Nu e pe moarte. Are doar un șold fracturat.

— Toți suntem pe moarte, frate. Iar el e în Florida. E pe drumul cel bun.

Asta așa e. Eu mereu am numit Florida „anticamera Cerurilor", dar ce spune el e chiar greșit. Nu mi-aș vizita bunicul doar pentru testament. În plus, a murit acum trei ani.

— Cum a fost întâlnirea de aseară? îl întreb.

— Cred că am dat-o în bară.

— De ce?

— Când a venit nota, n-am avut destui bani, spune el.

— Dar cartea de credit? N-ai carte de credit?

— Am depășit creditul. Dreacu', l-am depășit în prima lună în care l-am luat.

— Și ce ai făcut?

Întâi nu răspunde. Apoi încearcă să arunce un cocoloș de hârtie în coșul de gunoi, cu boltă, de parcă e LeBron, dar ratează *jalnic*.

— A trebuit să-i cer ei bani.

Ratarea asta e gravă de tot. Cronometrele s-au oprit. Meciul s-a încheiat. Nu se acordă prelungiri pentru relația asta.

— Of, băi Phil.

— Am dat-o în bară?

— N-o cunosc pe fată.

— A fost cam ofticată, oferă el.

— Atunci da.

— Știam eu, spune el apăsându-și palmele pe frunte de parcă acum l-a izbit. Futu-i! Dar nu avea nici un drept să comande rață. Costa vreo patruzeci de dolari. Asta e răutate! adaugă el, ca un copil amărât.

— Nu cred că a vrut să te jignească.

— Cred că o iubesc.

— Era prima întâlnire.

— Și?

— Nu, nimic, spun eu.

N-am chef să încep discuția asta. Sunt zile în care am și zile în care n-am. Azi n-am. N-am fiindcă sunt tulburat.

Sunt tulburat fiindcă iar am avut un vis cu John Ritter, care includea toată distribuția din *Three's*

Company, plus ambii proprietari. Nu voiam să pomenesc de asta. Singura persoană care știe despre asta e Zach – iar el a jurat să păstreze secretul.

Ceea ce a început ca un fapt divers amuzant de spus prietenilor la petreceri a devenit o vinovăție care mă apasă atât de mult, încât aproape simt că trebuie să-mi cer scuze familiei lui. Dar cred că sunteți nedumeriți, așa că am să explic.

Acum câteva luni, când beam ceva la Temple, noul restaurant în vogă pe care Zach a insistat să-l încercăm, am aruncat în joacă măslina din paharul meu de martini spre Zach. Dar el s-a ferit și nu l-a atins pe el, ci pe John Ritter. Trei zile mai târziu, John Ritter a murit.

Sigur, poate că eu n-am avut nimic de-a face cu asta – și, Dumnezeule, sper că într-adevăr n-am avut. Dar am iar și iar același coșmar în care domnul Furley mă învinovățește, domnul Roper mă învinovățește, iar Chrissy și înlocuitoarele ei mă înconjoară ca în *Împăratul mușteloi*. Și mai sunt și Janet și Larry. Toți arată spre mine și îmi spun că eu l-am omorât. Încep să arunce cu măsline în mine și doare! Se simt de parcă ar fi măsline-gloanțe trase cu un AK-47 și doare al dracu'. Așa că sunt chircit jos încercând să scap de ele, apoi mă trezesc cu inima bătându-mi ca naiba și... în dimineața asta mi s-a întâmplat iar.

Deci cred că voi începe săptămâna liberă chiar în clipa asta. Îmi iau lucrurile și mă car.

„Salut, aici Brady Gilbert. Am pierdut apelul vostru, dar și *voi* ați pierdut ocazia să petreceți o clipă minunată cu mine. Dacă ați vrea să prindeți iar clipa, lăsați un mesaj și vă sun eu." Bip.

Când ajung acasă, pe robotul telefonic sunt șapte mesaje de la Sarah. De cinci ori a închis și de două

ori a lăsat mesaje. Puteți să mă faceți fraier, dar, ca acei oameni care jură pe viața lor că aud nuanțele subtile ale muzicii mai bine pe vinil decât pe CD, prefer căldura și fâșâitul și pocniturile vechiului robot cu casetă decât robotul digital. În plus, am putut să compilez o casetă mortală *Sarah's Greatest Hits*, de ascultat la partide de pocher și chefuri.

Dar acum micul led roșu pâlpâitor a devenit torționarul meu, aducând zilnic în casa mea semne rele. E destul de nasol că trebuie să-mi ascult detestabilul mesaj de întâmpinare de fiecare dată – acum mai bruiază și ea aerul. Într-un mesaj îmi amintește de perioada – foarte scurtă, să știți – când aveam ceva „probleme" la capitolul sex. Fapt dovedit: orice bărbat are într-un moment sau altul o problemă de genul ăsta. Eu nu fac excepție.

A apărut când noi doi eram la început. Cred că a fost parțial din cauză că eram atât de agitat în privința prestației, că n-aveam deloc erecție. În plus, ea a insistat să ne facem întâi teste HIV. Așa că a trecut o lună până să facem sex. S-a creat o asemenea tensiune, încât, când am fost în regulă și gata de treabă, n-am mai putut s-o fac. Iar data următoare eram atât de speriat de prima dată, încât iar n-am putut. Ea mi-a spus că nu-i nimic. Dar apoi mi-a sugerat afurisita de Viagra, ceea ce agravat situația. Pe bune, *nu* aveam nevoie de Viagra. Eram doar puțin nervos. Emoții firești ca prima dată. Nu aveam o *problemă.*

Așa că am luat Viagra. Și a funcționat. Dacă prin *funcționat* înțelegeți că am avut sudori reci, bufeuri și simțeam că o să fac infarct. Dar da, am putut să prestez. Pe de o parte, a fost o ușurare – da, afurisitul ăla mititel încă funcționa –, dar, pe de altă parte, a fost terifiant: dacă ăsta era unicul mod în care voi mai putea face sex vreodată?

După cum s-a dovedit, nu aveam totuși nevoie de pastiluța albastră. Chiar puteam „lucra" singur. Și chiar nu-mi place să mă laud, dar cel mai adesea în ultimii doi ani am făcut-o să țipe atât de tare, încât vecinul de alături chiar îmi făcea OK cu degetele de câte ori ne întâlneam la lift.

Mesajul lui Sarah sună după cum urmează:

„Salut, nenorocitule. Îți amintești când nu ți se scula? Iar eu am rămas alături de tine, lăbar amărât ce ești! Câte alte fete crezi că te-ar fi cocoloșit și mângâiat în asemenea moment? Nici una. Dar eu am făcut-o. Și așa îmi mulțumești? Nu știu de ce crezi că ești mai bun decât mine sau că poți găsi pe cineva mai bun decât mine, fiindcă nu poți. Iar mica ta problemă cu penisul? Va reveni. Și, dacă crezi că n-am știut că iei yohimbe în fiecare zi, te înșeli amarnic". Bip.

Din fericire, robotul i-a tăiat macaroana. Dar mai e și continuarea. Mereu există o continuare:

„Afurisitul tău de robot mi-a închis", continuă ea. „Oricum, yohimbe e Viagra vegetală. Nu un supliment de vitamine, cum spuneai tu. Ești un looser jalnic și urât căruia nu i se scoală fără pastile. Sună-mă." Bip.

Acest mesaj, ca atare și de sine stătător, nu e tocmai ceea ce aș numi un mesaj care să te facă să te simți bine. Dar, ceea ce e mai rău, idioata de vecină de alături s-a strecurat în apartamentul meu și a auzit ultimul fragment din mesaj.

Acuma, fiecare zi e umilitoare în felul ei. Îmi place chiar să cred că așa mi se oțelește caracterul. Foarte, foarte mult caracter. Se poate chiar spune că asta a fost ultima picătură pentru paharul caracterului meu. Dar enervanta aia de fată care a intrat exact în momentul ăla... asta a dus umilința la un nou nivel.

— Ei, mulți tipi au, ăăă... probleme, face ea.

— Eu nu am „probleme" și ce naiba cauți la r casă?

— Ai lăsat ușa deschisă.

— Nu era o invitație. Aici nu e cămin studențesc.

— Nu-ți vărsa frustrările sexuale pe mine. Am venit doar ca să-ți aduc corespondența.

— Și sper că nu e deschisă.

Nu spune nimic timp de un minut. Se uită prin apartamentul meu, concentrându-se pe unicul perete albastru.

— Îți zugrăvești tot apartamentul în culoarea aia?

— Nu, doar peretele ăla. E peretele-accent.

— Bine, Martha Stewart, face ea.

— Corespondența mea nu e deschisă, nu?

— O vrei sau nu? întreabă ea.

Și când spune asta, pentru o clipă chiar cred că, dacă nu mă port frumos, s-ar putea să nu primesc corespondența de azi. Apoi mă uit la plicurile pe care mi le flutură prin fața ochilor și văd că într-adevăr au fost deja deschise.

— Nu pot să cred!

— Zi mersi că ți le dau.

— Poți te rog să nu-mi mai deschizi corespondența?

— Poți te rog să faci cumva să nu mai ajungă la mine? întreabă ea.

— Nu eu o fac să ajungă acolo. E o greșeală. Pe care poșta trebuie s-o remedieze.

— De acord.

Stăm așa pentru o clipă. Tot nu mi-a dat corespondența. Mor de draci că a auzit mesajul ăla. Îmi vine să spun ceva despre asta, dar nu vreau să aduc vorba. Să te fut, Sarah!

— Deci mi-o dai?

În fine, mi-o înmânează. Deschisă.

— Nu te supăra că-ți zic, spune ea știind prea bine că probabil o să mă supăr, comisioanele de pe cardul tău de credit sunt foarte mari. Ar trebui să suni și să încerci să ți le micșoreze. Îți sugerez asta doar fiindcă eu așa am făcut cu ale mele. Companiile de carduri de credit te fac pe la spate dacă le lași. Adică... dacă și-au luat yohimbele în ziua respectivă, spune ea sec.

Îmi vine s-o pocnesc.

— Ți se pare de râs?

— *Mie* da, zice ea și râde. Calmează-te, glumeam. Aia era fata cu periuța de dinți? Sarah?

— N-ai de ce să-i știi numele. N-ai de ce să știi nimic despre ea.

— Păi se pare că știu. Iar acum știu ceva mai mult decât ne fusese înțelegerea.

— Nu fusese nici o înțelegere și nu știi nimic, spun eu. Femeia aia e nebună. Voi două ar trebui să faceți cunoștință. Aveți multe în comun. Sunt sigur că v-ați înțelege de minune.

— Păi bine, poate vom face cunoștință. Poate data viitoare când îți returnează vreun șiret sau ceva, notez adresa ei și îi scriu s-o invit la un ceai.

— Perfect.

E tot aici. Crede că o s-o invit să ia loc? Dispari!

— Păi bine, spune ea.

Dar rămâne tot acolo.

— Mai e ceva? întreb eu.

— Nu, asta e toată corespondența, spune ea, uitându-se dincolo de mine, prin apartamentul meu. De fapt nu e adevărat, adaugă ea. Am păstrat catalogul tău Victoria's Secret. E acolo o pijama drăguță pe care vreau s-o comand. În plus, ție nu-ți trebuie.

— Chiar că ai probleme.

— De ce? Ți-l las pe cel de la Pottery Barn. Chiar s-ar zice că ai nevoie de el. Ai auzit vreodată de

decorațiuni interioare? Adică în afară de peretele-accent?

— Abia m-am mutat, spun eu. De ce îți dau tie explicații?

— Nu știu, dar eu am plecat, spune ea și observ că-și roade absentă unghiile.

— Păcat. Îmi pare așa de rău că pleci.

Smucesc ușa, acceptând oferta ei.

— Asta a fost un sarcasm din ăla ultimul tip de care am tot auzit? spune ea cu un zâmbet pieziș și obraznic cât să umple apartamentul meu cel foarte gol.

— La revedere.

— La revedere, cântă ea, ieșind agale ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ca și cum nu mi-ar fi invadat complet spațiul, nu mi-ar fi auzit coșmarul propriu și personal și ca și cum nu mi-ar fi furat afurisitul de catalog Victoria's Secret.

„Ai mâncat o tumoare la micul dejun sau ce?"

Heather, *Heathers*

„Dispari dracu' de-aici, *pe bune*... total!"

Randy, *Valley Girl*

Heaven

Unii oameni sunt atât de mitocani! Tipu' ăla trebuie să se caute la cap. Nu-i de mirare că e singur.

Stau și mă gândesc cât de măgar e, când îmi amintesc brusc că încă îi datorez zece dolari. Azi e într-o dispoziție cam proastă, așa că nu sunt sigură dacă să mă întorc acum la el să i-i dau. Dar știu că e genul de om care o să-mi scoată ochii cu asta dacă nu o fac, așa că iau zece dolari din portofel și-i bat la ușă.

— Cine-i? urlă el.

— Eu, urlu eu.

— De ce, Doamne, de ce? îl aud spunând.

Și stau acolo, crezând că vine să deschidă, dar nu pare să facă asta. Îmi lipesc urechea de ușă ca să aud dacă se apropie și exact în secunda aia deschide. Și mă prăbușesc cât sunt de lungă în apartamentul lui, trăgându-l și pe el după mine.

Când mă dezmeticesc, sunt grămadă peste el. E ciudat să ai contact fizic cu cineva pentru prima oară. Mai ales la orizontală. Chiar dacă e doar pentru o fracțiune de secundă, ca acum, simți toate contururile – cele bune și cele rele. Ai de-a face cu acea persoană în totalitate. Dar ăsta e un contact neașteptat și, deși bărbia mea pare să se potrivească perfect în spațiul

acela dintre claviculă și gât, mă apucă panica, fiindcă poate locul ei nu e acolo. El miroase a ambalajele acelea pe care le rupi de pe CD-urile noi și special nu mă uit în ochii lui. Apoi începe să râdă, iar corpul meu se mișcă împreună cu al lui pentru o clipă, când stomacul i se încordează. E cam ca bodysurfingul. Apoi mă dezlipesc și cad alături.

— Tu ești, nu? întreabă el. Tu ești pedeapsa mea karmică pentru vreun lucru rău pe care l-am făcut.

Mă ridic și mă scutur, străduindu-mă cât mai mult să mă prefac că adineauri nu eram deasupra lui.

— M-am întors ca să-ți dau cei zece dolari pe care ți-i datorez.

— Pe care i-ai *furat*.

— Împrumutat.

— Mă rog.

— Îi vrei sau nu? fac eu.

— Da, îi vreau, se răstește el, smulgându-mi-i din mână. Asta înseamnă că o să-mi returnezi și catalogul Victoria's Secret?

— Nu.

— Eu de-aici nu plec, spune el.

— Ce?

— Dacă e vreo schemă ca să mă faci să mă mut de aici pentru ca prietena ta cea mai bună să se mute alături de tine sau așa ceva, n-o să-ți iasă.

— Sfinte Sisoe! Dacă asta nu e paranoia!

— Ce alt motiv ai putea avea ca să aduci haosul în viața unui biet necunoscut? întreabă el.

Aproape că mă simt jignită, dar și puțin mândră în același timp.

— Haos? Pe bune?

— Oarecum.

— Sunt doar prietenoasă.

— Așa ești tu prietenoasă? întreabă el neîncrezător.

— O bună vecină?

— Bunii vecini îți deschid corespondența, fură banii și cataloagele...

— *Împrumută.*

— Mă rog! urlă el.

Apoi închide ochii, încercând să-și recapete controlul. Reușește doar parțial.

— E un pic cam mult, nu crezi? Viața e scurtă! Cine are timp de toate astea?

— De fapt, nu-i adevărat. Viața nu e așa scurtă, spun eu. Întâmplător viața e cel mai îndelungat lucru pe care-l ai de făcut.

Și măcar o dată i-a tăcut și lui gura.

— *Cine* ești tu? întreabă el.

— E ceva retoric sau întrebi cum mă cheamă? Ceea ce până acum n-ai făcut, apropo.

— Era retoric, spune el.

Apoi urmează o tăcere lungă înainte să adauge:

— Cum te cheamă, de fapt?

— Heaven.

— Ai numele ăsta de mică?

— Mda.

— Părinți hipioți? întreabă el.

— Nu chiar.

— E un nume neobișnuit.

Ăsta a fost un compliment? mă întreb eu. Nu, n-a fost. Neobișnuit înseamnă *neobișnuit.*

— E foarte drăguț, adaugă el.

Observ că nu se uită la mine și nu vrea s-o facă. Tocmai mi-a citit gândurile? Dacă *nu,* atunci a nimerit-o la fix. Dacă *da,* eu mă car de aici.

— Mulțumesc, spun eu.

— Cu plăcere.

Stăm așa, penibili, pentru un moment. Nu mai e nimic de zis. Banii i i-am dat, așa că ar trebui să plec.

— Păi bine, zic. O seară bună.

— Și ție, spune el, iar eu mă întorc în apartamentul meu.

Azi am descoperit că pot scoate un sunet nou. Îl fac îndoindu-mi limba și apăsând-o pe cerul gurii. Apoi fac clic, sau o sug, sau așa ceva. E nou, așa că încă nu mi-am dat seama, dar e zgomotos și amuzant și nu mă mai pot opri.

La început, oamenii de la restaurant erau amuzați, dar acum, după ce m-au tot auzit o oră, cred că le-a cam trecut. Sună cam ca o veveriță. Și mutra pe care o fac pentru a scoate sunetul presupune să țugui buzele, să casc și să-mi freamete nările. Nu știu dacă chiar trebuie să-mi freamete nările, dar o fac totuși. Nu m-am văzut cum arăt, dar dacă mă uit în jos văd buzele ieșite în afară și cred că s-ar putea să arăt ca o maimuță. Mi-e prea frică să mă uit în oglindă. Sunt aproape sigură că, oricare ar fi mutra, nu e atrăgătoare. Dacă m-aș vedea, s-ar putea să n-o mai fac niciodată – dar e mult prea distractiv. Îmi dau seama că sună bizar, dar nu îl pot compara decât cu sexul. Sunt sigură că faci niște mutre caraghioase când ești în focurile pasiunii. Dacă chiar te-ai vedea cum faci, poate n-ai mai face prostii în veci. Dar sexul, ca și noul meu sunet, e amuzant. Aceste două lucruri nu trebuie studiate în oglindă. Doar dacă nu te pomenești cumva într-unul din acele moteluri cu oglinzi pe tavan.

Așa că tot scot sunetul, lustruind argintăria cu vodca noastră cea ieftină, când mi se năzare să-mi pun un pic în cafea. Cafeaua noastră oricum e nasoală, iar locul ăsta e al naibii de plicticos, așa că nu poate să strice. Îmi dau seama pe loc că e greșit, dar acum mi-e prea lene să mă duc să-mi iau altă cană, așa că

o termin și îmi fac o notiță mintală:

cafea + vodcă = greșit.

Unii oameni visează în culori – eu visez cu ochii deschiși în termeni de PR. De exemplu: mă uit leneș peste meniul fix pe care-l oferim de Ziua Îndrăgostiților, când mă izbește o idee – chestia asta are potențialul de a fi *prea* de succes. Trei feluri, cele mai bune aperitive ale noastre, cafea, ceai și desert... și cu *cât*? E Ziua Îndrăgostiților, ce Dumnezeu! Seara în care orice bărbat încearcă să compenseze pentru ce javră este în celelalte 364 de zile ale anului. Putem taxa dublu și *tot* o să-i atragem. Unde e geniul? Potențialul profitului e proporțional cu potențialul pieței. Iar în acest caz, vom avea mai mulți clienți decât mese toată seara. Indiferent de preț. Dacă mi-ar păsa de locul ăsta, le-aș oferi această perlă. Dar nu-mi pasă, așa că revin la zgomotul meu.

Încetez să-l mai fac când Brett, noul debarasator, trece valvârtej pe lângă mine.

— O să dau foc la locul ăsta, mormăie el, izbind în ușile batante în drum spre bucătărie.

Brett e la noi de trei zile și e destul de ciudat. E foarte scund și arată foarte bizar. Are o mustață subțirică, parcă-i desenată, și dispare mereu în timpul turelor.

În prima zi aici, n-a vorbit. Cu nimeni. Eu am încercat să leg o conversație cu el, dar n-am izbutit nimic. Apoi, la miezul zilei, în tura de după-amiază, era tare vorbăreț. Practic era actor de comedie. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Până mi-am dat seama că probabil e de la cocaină.

Iar în a doua zi, după una din numeroasele lui dispariții în timpul turei, totul s-a confirmat când s-a întors cu praf alb pe nas.

Acum, după trei zile, vrea să dea foc la locul ăsta. Nici eu nu sunt fan al locului, dar orișicât! Să-i dai

foc? Noul nostru debarasator e cu câțiva centimetri sub normal. Câteva sute de centimetri.

Între timp, îl zăresc pe Bruce afară, țopăind în sus și-n jos ca un nebun. Bate în geam cu furie, făcându-mi semn să mă duc la el. Mă duc la geam, și arată spre o femeie care se îndepărtează repede pe trotuar, iar el urlă la mine să mă duc acolo. Așa că mă duc.

— Prinde-o pe femeie aia! urlă el, arătând iar spre femeie.

Eu mă uit spre ea.

— De ce?

— Fiindcă tocmai a furat toată hârtia igienică de la baie și s-a căcat pe tot colacul și pe jos!

— Asta e *dezgustător*! spun eu.

— Prinde-o! țipă el, dând agitat din mână în direcția femeii, de parcă i s-ar fi rupt din umăr.

— De ce? Ce vrei să fac cu ea?

— Ia înapoi hârtia igienică!

Acesta e unul din momentele „Ce caut eu aici?" pe care le am cam o dată pe tură. Chiar că trebuie să am iar o slujbă normală. Deși mi-am jurat să nu mai lucrez niciodată într-o corporație, după ce am petrecut trei ore organizând colecția de cutii de bomboane a fostei mele șefe, doar pentru ca apoi să urle la mine că îi place să fie aranjate în așa fel încât să nu stea alături două de aceeași culoare.

— Prinde-o *tu*, fac eu.

— Nu pot. Sunt bărbat. Am centură neagră. Nu vreau să pară că o agresez.

— Atunci las-o baltă.

— Nu, urlă el. Ne-a furat hârtia igienică și nu e prima oară când face asta.

— E clientă?

— Nu! Doar intră și se duce direct la baie.

— A curățat cineva la baie? întreb eu, privind nu cu puțină groază în acea direcție.

— Vrei să te miști? Scapă!

— Nu știu ce vrei de la mine, Bruce. Nu mă duc s-o prind pe femeia aia.

— Ba te duci, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, spune el cu bărbia în afară și cu sprâncenele ridicate.

Chestia asta e de rahat. Trebuie să alerg pe stradă după o ciudată? O ciudată care tocmai s-a căcat peste tot în baia noastră și a furat hârtia igienică? Fiindcă Bruce nu e în stare să fugă?

Așa că pornesc după ea și o ajung din urmă. Remarc ușurată (intenționat zic așa) că are toată hârtia noastră igienică în niște pungi.

— Scuzați-mă, zic eu.

— Cară-te! face ea.

— Nu vreau să avem necazuri, doamnă. Dar șeful meu ar vrea înapoi hârtia igienică.

— Nu e la mine afurisita voastră de hârtie igienică. Lăsați-mă în pace sau chem poliția.

— Văd hârtia igienică în punga dumneavoastră, doamnă.

— Aaaaaaaaaaaaah! urlă ea din toți rărunchii, ceea ce mă sperie de moarte.

Are niște fire lungi de păr crescute pe bărbie. Mă uit înapoi la Bruce, care îmi face semn încurajator. Femeia asta e nebună, iar eu vreau acasă. Dar dacă nu mă întorc la Bruce cu hârtia igienică, ajung din nou șomeră. Chestia asta e de rahat.

— Uitați ce e, spun eu. Îmi dați un sul? Dacă mă întorc la restaurant fără nimic, o să am necazuri. Nici măcar nu vă rog să faceți jumi-juma cu mine. Un sul, atât vă cer.

Mă uit la ea rugător.

— Să mănânci rahat, știrfă mică!

Iau o gură de aer. Inspir... expir.

— Un sul, o rog din nou.

Începe din nou să se îndepărteze. Nu vreau s-o ating, dar deja îl aud pe Bruce țipând la mine „De ce n-ai înșfăcat-o?" Bla, bla, bla. Nu știu ce să fac. Așa că înșfac punga și tragem fiecare în partea ei. Ea țipă iar. Oamenii se întorc să vadă ce e agitația asta. Apoi îl văd pe Brady, vecinul meu. Și el se uită la mine – întreaga scenă sugerează că eu încerc să fur punga femeii.

— Ajutor! Poliția! strigă ea.

Brady privește toate astea cu cea mai derutată și oripilată mutră pe care am văzut-o la el vreodată. Genul de mutră care-mi spune că, dacă până acum nu prea era sigur, acum e 110 la sută convins că sunt nebună. Și de ce n-ar crede asta?

Mi-a ajuns. Femeia asta face o scenă și mă pune *pe mine* într-o lumină și mai proastă. Bruce bate din picior, ceea ce știu că nu înseamnă nimic bun, așa că mă hotărăsc că futu-i. Deja am o mână în pungă. Mă întind, apuc două suluri, îmi smucesc mâna exact când încearcă să mă muște și o iau la goană înapoi. Pe drum, văd cum lui Brady îi pică fața. Așa că fac singurul lucru la care mă pot gândi, adică îi arăt degetul mijlociu și apoi intru în restaurant.

Brady

Dumnezeule! Nu există cuvinte să descriu ceea ce tocmai am văzut. E complet nebună. Și cleptomană. Și se întâmplă ca restaurantul în care intra vecina mea după ce a furat hârtie igienică de la o bătrână să fie Temple. Același restaurant unde a avut loc incidentul cu John Ritter. Locul ăla e cu ghinion, așa că, dacă *ea* lucrează acolo, totul se leagă.

Mă furișez acolo și arunc o privire pe fereastră. Și, ce să vezi, o văd luând o comandă. Ce a fost spectacolul hidos la care tocmai am fost martor? O minipauză pentru a jefui o bătrână vagaboandă și a șterpeli niște Cotonelle?

Mă zărește și se lasă în jos. Dar după o clipă, probabil s-a gândit mai bine, căci vine direct la fereastră și spune „Ce?" N-o aud, dar îi citesc de pe buze. Și chiar dacă între noi e un geam, sunt destul de convins că tonul ei n-a fost cald și prietenos. Sincer, nu știu de ce tot ea e cu tupeu. Eu n-am făcut nimic decât să asist la hoția ei. Ceea ce-mi amintește că vreau să ascult CD-ul Thievery Corporation când ajung acasă.

Plec pur și simplu. Dau din cap și plec. Fata asta e un pericol public. Pe drumul spre casă trec chiar

pe lângă legendara vedetă porno Ron Jeremy. Vă zic, nimeni nu poartă șosetele ca tipu' ăsta.

Ajung acasă, pun CD-ul *Sounds from the Verve Hi-Fi*, îmi fac cafea și încep strategia de afaceri. Încep în stil mare. Compania Hershey's face lapte cu ciocolată și să zică mersi dacă le-aș da Scorțilaptele meu. Googlez Hershey's și-i găsesc website-ul. Apropo, mi se pare fascinant că Google e acum și verb. Iată ceva ce nu exista acum câțiva ani și acum există, substantiv, verb – și ceva fără de care eu, sincer, n-aș putea trăi. Și dacă oficial nu era verb, acum e. Cu plăcere.

Iau numărul de telefon de pe website și formez. Conversație decurge după cum urmează:

— Departamentul Hershey's de asistență pentru consumatori, numele meu este Darlene, cu ce vă pot ajuta?

— Bună, Darlene. Încerc să iau legătura cu conducerea. Ai cumva un număr la care pot suna?

— În ce chestiune?

— În chestiunea propunerii unui nou produs.

— Pot înainta comentariile dumneavoastră conducerii și cineva vă va contacta.

— Înțeleg, spun eu. Dar ar cam trebui să discut cu cineva direct.

— Discutați cu mine, zice ea.

Se strecoară cumva un pic de acreală în vocea până acum dulce a lui Darlene?

— Da, așa e. Și, deși îți sunt recunoscător pentru timpul acordat, *Darlene*, chiar trebuie să discut cu cineva despre o întrevedere. Am o potențială mină de aur. Și într-o bună zi vei putea spune că ai participat la acea primă convorbire telefonică. Așa că... dacă ești atât de amabilă încât să mă îndrumi în direcția cea bună...

— Să vă spun cum facem... zice ea, revenindu-și.

— Cum?

— Îmi puteți spune mie întrebările sau comentariile dumneavoastră și eu le voi înainta conducerii, iar cineva vă va contacta.

E exact același răspuns stas pe care mi l-a dat acum treizeci de secunde. Nu numai că vreau înapoi acele treizeci de secunde, dar vreau și ca Darlene să zboare din firmă.

— Nu am o întrebare sau un comentariu, Darlene. E o propunere de produs.

— Atunci spuneți-mi-o mie, iar eu o voi transmite mai departe. Iar cineva...

— Da, știu. Cineva mă va contacta. Uite care e treaba. Sunt sigur că ești o fată de milioane, Darlene. Sunt absolut convins. Dar nu te cunosc. Iar asta e o idee de multe milioane de dolari. Crezi că ar fi înțelept să o discut cu tine?

— Așa se procedează la noi, spune ea sec.

— Păi nu pot să-ți spun ție.

— Atunci vă pot ajuta cu altceva?

— Nu.

— Vă doresc o zi bună ca Hershey's, spune ea și închide.

Aș vrea s-o pocnesc pe Darlene.

Ei, n-a mers chiar cum aș fi vrut eu. Poate s-ar impune un drum la sediul Hershey's. Sau poate să sun la Knudsen, Tuscan, Borden sau Parmalat.

Sunt gata să caut website-urile lor, când aud bătăi în ușă. E Zach. Zach știe că de fapt nu sunt în Florida. Îl las să stea acolo și să mai bată câteva minute, dar apoi începe să cânte.

— „Josie e-n vacanță hăt, departe..." cântă el cu o voce pițigăiată care chiar se potrivește de minune melodiei.

Vorbim despre The Outfield, trupa cu un singur hit, dacă l-or fi avut și pe-ăsta. Zach face asta ca să mă irite și fiindcă știe că îmi voi mișca fundul să-i deschid ușa. Ceea ce fac. Fiindcă altfel va urma cât de curând *Sister Christian.*

— Crima perfectă, spune el trecând pe lângă mine și deschizând frigiderul.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Hershey's.

— Eram la centrul de închirieri ieri, continuă Zach.

— Băi, ziceam de Hershey's!

— O clipă, spune Zach dând din mână. Când să plec cu DVD-urile...

— DVD-urile porno, completez eu.

Zach nici măcar nu catadicsește să răspundă.

— O fată care intra a declanșat alarma cu ceva din geanta ei. Uite planul: vedem ce declanșează alarma aia, dăm lucrul ăla cuiva, umplem un rucsac cu trilogii *Stăpânul inelelor,* apoi ne sincronizăm plecarea să coincidă cu intrarea prietenului nostru „derutat", care nu-și va da seama de ce chestia pe care o *aduce* în magazin a declanșat alarma. Agentul de pază, jenat, nevrând să se lase cu-un proces, lasă pe toată lumea să iasă.

— Furtul din magazine – ăsta să fie pentru noi un *coup de grâce*? întreb eu. Ce suntem, liceeni delincvenți?

— OK... ce zici de alta... Îți trimit o scrisoare cu un plic care se poate lipi de mai multe ori, tu pui răspunsul înăuntru, îl lipești iar, apoi scrii „De returnat" pe față. Dus-întors la preț de o tură.

— Excelent, Zach, spun eu. Vom face o avere înșelând statul cu câte 35 de cenți.

— Ca să știi și tu, sunt mai degrabă 37 de cenți... chiar *39* de cenți acum. Bun, acum zi chestia ta.

— Tocmai am sunat la Hershey's.

— Și? întreabă el.

— Scorpia aia de-acolo nu m-a ajutat deloc și mi-a urat „o zi bună ca Hershey's".

— Asta e gen Disney.

— E gen ceva.

— Gen.

— Băi, ghici pe lângă cine am trecut în drum spre casă? întreb eu, apoi îi spun, fiindcă n-are cum să ghicească: Ron Jeremy.

— Tipu' ăla și-a tras-o cu toate tipele din lume.

— Mă rog, cu toate vedetele porno, spun eu.

— N-am priceput niciodată. Tipul e *urât*. Îmi amintește de unu' de la care luam pizza. Tipul cu pizza sosea, purtam o discuție cretină câteva clipe, și în clipa următoare ne-o trăgeam. Stai puțin... el era tipă. Și erau două. Da, asta e.

— Serios, spun eu, cum se face că tipu' a avut toate bucățile alea bune?

— Cred că treaba a fost că avea el *bucata* aia mare, spune Zach. Sau poate pe atunci treaba nu era atât cum arăți, cât era... sexul.

— Sau poate treaba era cine voia să se fută în fața unei camere de filmat pe cincizeci de dolari.

Zach dă solemn din cap.

— O pradă bună. Aș spune că ești în frunte, dar am avut și eu una bună zilele trecute și am uitat să-ți spun... Cine era?

Se bate pe bărbie. Apoi ridică degetul în semn că-și amintește.

— A! Era femeia din reclamele la Palmolive.

— Madge?

— Da, Madge!

— Mișto, fac eu. Cum arăta?

— Frate! Nu c-a fost vreodată bună. Cum adică cum arăta? Arăta ca *Madge*.

— Corect. Madge ar putea fi mai tare decât Ron Jeremy.

— Am putea fi la egalitate, oferă el.

— Cred că ești în frunte, recunosc eu.

Zach și cu mine avem un fel de întrecere de zărit vedete de mâna a doua. Oricine îi poate zări pe Britney Spears sau Harrison Ford. În New York e ca și cum ai pescui pești într-un butoi. Pentru noi e mult mai palpitant să vedem pe cineva gen Gary Coleman sau tipul din *Bosom Buddies.* Cum l-o chema. Cel care n-a avut succesul lui Tom Hanks. Cel care probabil e ofticat ca dracu' chiar acum.

— Hai jos, spune Zach.

Barul la care lucrează el e strategic plasat puțin mai jos pe strada cu blocul meu, iar azi e seara de karaoke.

— Nu pot. Lucrez la strategie.

— Vino să bei un Jameson și lucrezi dup-aia.

— *Ăsta da* sfat bun, fac eu.

— Haide, spune el, scuturându-se de sarcasmul meu ca de mătreață. Stăm un pic. Știi că adun domnișoarele. Poți lua din ce dă pe dinafară de la mine.

— M-am lăsat de sportul ăsta. Fără domnișoare pentru mine. Știi foarte bine.

— Din cauza vacii de Sarah? întreabă el.

— Nu, din cauză că mi-a ajuns. Nu mai vreau o relație. Acum e vremea *mea.* Poate peste vreo cinci ani sau așa ceva, mă mai gândesc.

— Cinci ani? Ce dracu' tot spui? Vrei să nu faci sex cinci ani?

Asta mă aruncă în contemplarea profundă, deși scurtă, a cinci ani fără sex. Și, ca să vă faceți o idee în ce hal sunt, psihic și sentimental, această perspectivă *aproape* că sună bine. Gândiți-vă puțin: să nu mă mai rog ca ea să nu se întoarcă cu spatele când îi

dau semnalul subtil „O facem?“ punându-mi mâna pe sânul ei drept. Să nu-mi mai transform limba într-un șmirghel în timpul unei interminabile călătorii spre un orgasm improbabil. Să nu mai verific prezervativele, postcoital, pentru semne de spărturi. Doamne ferește ca sămânța vintrelor mele să atingă peretele fragil al uterului ei și să lase acolo un mic Brady care cândva să vindece cancerul și să rezolve criza energetică. Să nu mă mai întorc la un trup pe jumătate adormit al cărui unic epilog la extaz este „Și vezi să nu iei tu toată plapuma“.

— N-am spus că nu mai fac sex, îi zic eu.

Căci până la urmă, dacă în fața mea ar sta o pereche de sâni și un abdomen ferm, aș porni-o iar cu bucurie pe toboganul spre iad.

— Atunci hai să mergem.

— Sexul nu e prioritatea mea acum. Încerc să pun pe picioare o companie. Să inventez chestii...

— E din cauza „micii probleme“ pe care o ai? întreabă el și simt cum temperatura crește cu vreo 20 de grade.

Zach e cel mai bun prieten al meu. Îi spun totul. Dar nu i-am spus *niciodată* chestia asta.

— Ce tot zici?

— Mi-a spus Sarah.

— Dumnezeule, despre *asta* e vorba?

— Trebuie să iei iar frâiele, spune el, apropiindu-se tot mai mult și amenințând să-și pună un braț pe umerii mei.

Dar îl împing înapoi cu o singură privire.

— La dracu', frate. Sarah era o javră așa de ordinară, că nici mie nu cred că mi s-ar scula cu ea. Ai noroc că n-ai ajuns homosexual din cauza ei.

— Frate! Nu am NICI O problemă!

— Ea spune altceva.

— Și când ai vorbit tu cu Sarah, mă rog?

— N-am vorbit, spune el. Mi-a lăsat un mesaj pe robot, mă rog. Am o bănuială că lasă același mesaj la toată lumea.

— Asta e minunat, futu-i!

Acum chiar că-mi trebuie niște whiskey.

Mergem la bar și beau nu unul, ci două. Îi explic toată treaba lui Zach și cum că a fost doar ceva la începutul relației, bla, bla, bla. Dar lui nu-i pasă. Nu mă mai aude de când au intrat Twister Twins. Tara Curata și Darling Nikki.

Tara Curata și-a primit numele fiindcă oriunde s-ar duce ia la ea cel mai recent rezultat la testul HIV, iar lui Darling Nikki i se spune așa din anii '80, când a ieșit *Purple Rain* și aia era melodia preferată a tuturor fetelor. Ele sunt Twister Twins fiindcă podeaua din barul lui Zach închipuie un joc Twister, iar Nikki și Tara se duc de obicei acolo în haine sumare și dau startul la distracție. Nu trece mult și toată lumea se bagă. A devenit principala atracție a barului. Fetele primesc un mic procent din profit.

Îmi verific mesajele de acasă și e unul de la Phil:

„Salut, frate. Cred că ești în avion sau așa ceva. Am vrut doar să-ți spun că m-a sunat Sarah. A spus că... Mă rog, nu contează ce a spus. Dar uite... am o pastilă de Viagra. E în portofelul meu de vreo patru luni, dar ți-o dau ție dacă vrei. Am luat-o pentru tipa de douăspatru de ani cu care mă vedeam, dar și-a schimbat numărul". Bip. Robotul meu i-a închis. Evident, el mai sună o dată. „Nu știu de ce și-a schimbat numărul. Ne înțelegeam bine. Dar și l-a schimbat. Așa că n-am ajuns să folosesc Viagra. Și pot să ți-o dau ție. Dar putem discuta asta când ne întoarcem. Distracție plăcută în Statul soarelui", spune el și închide. I se spune *Statul însorit,* Phil. Și în clipa asta o urăsc pe Sarah mai mult decât urăște Billy Joel abstinența de la alcool.

— Încă unul, te rog, cer eu.

Zach îmi trânteşte unul dublu de data asta, arătând spre o fată frumoasă care tocmai a intrat cu două prietene.

— Uite la aia. E a naibii de bună.

— Logodnă, zic eu.

— Ai văzut-o la vreuna?

— Nu, boule. Are inel de logodnă.

— Ai ochi buni, spune el.

Acum sunt extrem de ofticat şi vreau să plec. Scot o bancnotă de douăzeci şi o trântesc pe bar.

— Ştii că banii tăi nu sunt primiţi aici. Şi unde te duci?

— Acasă, spun eu ridicându-mă repede, fiindcă ştiu că va încerca să mă facă să mă răzgândesc.

Am o durere de cap monstru. Plus că două fete grase cântă la microfon *Girls Just Want to Have Fun*.

— Uite, spun eu arătând spre cele două. Încă două motive ca să urăşti melodia asta.

Iar când el se întoarce să se uite la ele şi începe să râdă, eu ies rapid.

Evident că dau de Heaven în lift. Ce *nu* i se potriveşte numele ăsta! E ultimul lucru de care am nevoie acum. Nu spun nimic. Mă gândesc că, dacă nu spun nimic, nici *ea* nu va spune nimic şi poate nu va mai trebui niciodată să vorbim.

— Nu saluţi? aruncă ea.

— Salut.

— Uite, în legătură cu ce ai văzut... începe ea să spună.

— Nu vreau să ştiu, o întrerup eu.

— De ce nu?

— Fiindcă nu e treaba mea. Tu nu eşti treaba mea şi aş vrea să rămână aşa.

— Ești nepoliticos, spune ea.

— A, serios? Dar cum e când intri în casa mea neinvitată, îmi deschizi plicurile, ceea ce nu e doar nepoliticos, dar și ilegal, *împrumuți* bani fără să ceri și ataci o femeie?

— N-am atacat-o și ai dreptate... nu e treaba ta.

— Exact, nu e.

Încă un moment de tăcere aproape palpabilă. Apoi iese la fileu cu „Corespondența ta e la mine". Futu-i! Evident.

— Care nu e treaba *ta.*

— Mă rog, zice ea.

Asta înseamnă că a citit-o. Din nou!

— *Trebuie* să încetezi să-mi mai deschizi plicurile, spun eu serios. Serios. Nu poți deschide plicurile omului așa, tam-nesam.

— Tam-nesam?

— Doar... încetează.

— Dar sunt în cutia *mea,* spune ea.

— Uită-te pe plic înainte să-l deschizi.

— Asta necesită timp în plus, spune ea, aproape profund jignită. Timp pe care nu-l am.

— Da, știu că ai un program foarte încărcat, ai multe de furat.

— Poftim?

— Cei zece dolari ai mei, afurisita de hârtie igienică de la biata femeie... Ce urmează? Să furi Lego de la copilași?

— Nu știi despre ce vorbești, spune ea nepăsătoare. Și nu te-a interesat să auzi explicația despre ce s-a întâmplat fiindcă nu e treaba ta, ai uitat? Așa că uite-ți porcăria de corespondență și ești liber să te duci la dracu'.

Acestea fiind zise, îmi dă plicurile.

— Mulțumesc, spun eu. Pentru plicuri. Nu pentru libertatea de a mă duce la dracu'. Dar mulțumesc și pentru asta, cred.

Ea nu spune nimic. Am ajuns la etajul nostru. Ea coboară. Eu cobor.

— Nu vrei să mai faci niște poante despre conținutul plicurilor mele sau așa ceva?

— Azi nu era nimic bun.

Și deschide ușa și intră în casă. Nici măcar nu spune pa. Nu că mă așteptam să spună, dar nu știu... Poate are și ea o zi proastă. De ce acum mă simt aiurea? N-am nevoie de rahaturile astea. N-o să mă gândesc la ea. S-o ia dracu'.

Sigur că trebuie să i se fi întâmplat altceva. Nu e o dementă. Știu asta. Sau cel puțin așa *cred*. Sunt cu curu-n sus doar fiindcă sunt ofticat că Sarah își bate joc de viața și reputația mea. Acum mă simt naspa.

Poate ar trebui să mă duc să-mi cer scuze. Sau nu să-mi cer scuze, dar măcar să aflu ce naiba a fost treaba cu femeia aia. Apoi aud o bătaie în ușă. M-a scutit de un drum. Fie.

Deschid și să mă ia dracu'. Nu Heaven se află în fața mea, ci Sarah. Satanica Sarah cu diareea ei verbală infernală.

— Salut, Brady, spune ea. Pot să intru?

Nu. Nu, nu poți intra, femeie rea. Deschid ușa mai larg și îi fac semn să intre. Sunt un papă-lapte.

— Cu ce pot să te ajut, Sarah?

— Eram prin zonă și ți-am găsit cutia pentru sendvișuri și termosul cu E.T. sub chiuveta mea. M-am gândit că le vrei.

— Credeam că le-am pierdut!

— Mda. Nu, spune ea. Nu le pierduseși. Doar că n-am vrut să începi să colecționezi cutii d-alea de rahat și să umpli casa cu ele. Tu și dependența ta idioată

de eBay. Așa că le-am ascuns sub chiuvetă, unde știam că nu le vei găsi în veci. Doamne ferește să cauți acolo vreun produs de curățat.

Cum am stat cu femeia asta doi ani? Mă rog, în apărarea ei pot spune că s-a transformat în megascorpie doar când m-am despărțit de ea. Înainte de asta fusese doar o scorpie oarecare. Scorpie înainte de ciclu, e una din reguli, pricep asta. Și scorpie la fiecare trei, patru zile.

— Mă bucur că te-am văzut, mint eu. Și mulțumesc pentru cutie.

Acum poți să pleci.

— Drăguță casă.

— Da, mie îmi place.

Se uită prin jur.

— Are o singură baie.

— Sunt o singură persoană.

Spre deosebire de tine, psihopată cu personalitate multiplă. Mișto fund, însă.

— Zău, Brady. Amândoi știm că ne vom împăca. Nu înțeleg ce vrei să dovedești cu mutatul ăsta de acasă, dar ajunge.

— Sarah... nu ne vom împăca.

— Ești un looser, spune ea foarte sigură. Și, dacă crezi că vei găsi ceva mai bun, te înșeli amarnic. Și pierzi timpul. Și riști ca eu să fiu cu altcineva când îți vei fi dat seama de asta și vei veni în genunchi înapoi.

— Am să risc.

— Du-te-n pizda mă-tii! Brady.

Exact atunci ușa se deschide, apare Heaven care intră agale și se duce drept la frigider. Sarah și cu mine o privim. Nu știu ce naiba face, dar o face, asta contează.

Heaven scoate sucul de portocale, deschide capacul și ia o gură enormă direct din cutie. Apoi o pune la

loc, se întoarce și aruncă un zâmbet mortal pe care nici nu știam că-l deține.

— Bună, eu sunt Heaven. Suc? o întreabă pe Sarah (care e în pragul unei căderi nervoase).

Heaven e instant prietena mea cea mai bună.

— Cine e asta? mă întreabă Sarah.

— Tocmai ți-a spus cum o cheamă, zic eu. Heaven e vecina mea. Heaven, ea e Sarah. O amică veche.

— Amică? șuieră Sarah. Sunt fosta lui. Fosta foarte recentă. Și ar trebui să știi că are o mică problemă – nu prea i se scoală.

— Zău? face Heaven. Mie nu mi s-a părut.

Cred că o iubesc pe Heaven.

Capul lui Sarah pare gata să explodeze. Jur, e roșie ca sfecla. Și poate am văzut prea multe desene animate la viața mea, dar cred că îi ies aburi pe urechi.

— Păi nu prea ai pierdut timpul, ai? zice Sarah.

— Eu tre' să plec, spune Heaven, aplicându-mi un sărut pe buze înainte de a ieși. Ne vedem mai târziu. Și... mă bucur că te-am cunoscut, Sarah.

Și dispare.

Ochii lui Sarah au devenit niște fante înguste.

— Plec și eu.

— Mulțumesc pentru cutia de sendvișuri, spun eu cordial.

— Ești un bou.

— Mi-ai mai spus.

Și pleacă și ea. Mă duc la frigider să-mi torn suc de portocale, dar cutia e goală. Știa că e goală. Nu numai că a pus la loc o cutie goală, dar știa foarte bine că e goală când i-a oferit lui Sarah. Și știa că Sarah nu va vrea. A fost doar pentru efect. Îi sunt dator vândut.

Heaven

Mi-e dator. Dator vândut.

Brady

Ce-a făcut, m-a sărutat?

Heaven

Sper să nu creadă că *chiar* îmi place de el. Dumnezeule, nu-mi place de el.

Cred că o să mă dea afară. Dacă nu, sunt la o aruncătură de băț de concediere. Mesele de la Temple sunt numerotate. Masa 23 primește azi „blestèmul". Doug, barmanul nostru, le urează „cancer la fund" clienților mitocani și clienților care vin când nu mai avem alți clienți și suntem pe punctul de a închide. Atunci trebuie să mai ținem deschis o oră (cel puțin) în plus doar pentru nenorociții ăia – care vin negreșit. Așa că, atunci când îi spun lui Doug de masa 23, se duce acolo și aruncă asupra lor „blestemul cancerului la fund". Nu știu ce presupune acesta, fiindcă nu l-am văzut niciodată în acțiune. Dar simplul fapt că știu că-l aruncă mă face să mă simt mai bine.

Celor două femei li s-a pus pata pe mine din clipa când s-au așezat și îmi transformă seara într-un coșmar. Întâi urlă la mine pentru cât de mult au așteptat. Susțin că așteaptă de cincisprezece minute, ceea ce e imposibil, dar, cum clientul are întotdeauna dreptate, dau din cap, mă scuz și mă ofer să le iau comanda. Dar continuă să facă gură fiindcă n-am venit mai devreme. Nu pot să nu mă detașez și mă concentrez

în schimb asupra excrescențelor de pe toată fața femeii. E incredibil. E ca un castravete palid uriaș. În cele din urmă, spun:

— Acum am venit. Deci doriți să comandați? Chiar aș vrea să vă iau comanda.

Zâmbet fals. Zâmbet fals. Zâmbet de mască.

Și funcționează. Comandă. Una cere o salată fără sos și vor la comun o porție de pui cu ierburi aromatice. Dau comanda și aduc salata.

— Vreau garnitură de brânză cu mucegai, spune purtătoarea de cuvânt.

— Bine, zic eu. V-o aduc imediat.

Mă duc și-i aduc sos de brânză cu mucegai.

Dar se înfurie. Pufnește, își dă ochii peste cap și face o mutră de parcă îi pute ceva.

— Nu asta voiam. Am mai fost aici și mi s-a adus brânză cu mucegai sfărâmată. Nu vreau sos simplu de brânză cu mucegai.

Probabil că aveam oprit aparatul de citit gânduri. Rușine să-mi fie.

— Bine. Mă duc să vă aduc brânza cu mucegai.

Mă duc la bucătărie, iau o porție de brânză cu mucegai și i-o duc.

— Vreau uleiul și oțetul pentru salată.

— Bine, spun eu și mă duc să-i aduc vinegretă.

Mă întorc cu vinegreta, o pun pe masă, dau să plec, dar mă oprește. Cucoana m-a apucat de cămașă.

— Nu asta am cerut! strigă ea. Am cerut ulei și oțet. În recipiente separate. Nu așa. Aici sunt amestecate. Nu mănânc ulei!

— Deci voiați de fapt oțet.

— Da.

— Scuzele mele.

O spun cu toată căldura și afecțiunea unei Joan Crawford.

— Când ați spus că vreți ulei și oțet, am înțeles că vreți sosul care se servește în mod normal la salata asta. Asta ați cerut. Data viitoare când vreți doar oțet, cereți oțet. Mă duc să vi-l aduc.

— Și vrem farfurii. Împărțim salata. *Nu vezi?* Ne trebuie farfurii separate, spune ea și eu mă duc după colț să-i aduc oțetul.

Când i-l dau, pare gata să explodeze.

— Unde sunt farfuriile? izbucnește ea ca o trompetă.

— Doamnă (și, când spun *doamnă,* a se citi *târfă proastă*), oțetul era mai aproape și părea a fi dorința dumneavoastră mai stringentă. Urma să mă duc să vă aduc farfurii imediat ce erați satisfăcută de oțet.

— Și nu ne-ai adus lingura de servit salata.

— Salatele nu se aduc cu linguri de servit.

— Păi, zice ea, dacă erai o chelneriță bună, ne-ai fi adus.

— Păi nu sunt. Așa că mulțumiți-vă cu asta!

— Aș vrea să discut cu managerul.

Rahat. Mă așteptam. Dar am și eu o limită. Îi spun lui Jean Paul că o clientă are o reclamație. El nu se grăbește deloc să se ducă la masa ei, ceea ce mă unge pe suflet.

O aud cum se plânge de mine, cu spume la gură, și, când el întreabă amabil cu ce o mai poate ajuta, ea spune:

— Pune-o pe fata aia să-mi aducă o cafea decofeinizată.

E una din dățile când mă bucur că avem „cafeaua magică".

Avem în restaurant ceea ce eu numesc „cafeaua magică". Iată ce e: cafea din cea mai ordinară. Și nu e bună. Conducerea știe că nu e bună și vrea ca lucrurile să rămână așa. De ce? Fiindcă dacă *ar fi* bună, oamenii ar sta să mai bea o a doua și o a treia. Cafeaua

e gratis, iar ei vor să se umple mesele și să facă bani de la clienți noi. Așa că se asigură că e proastă, ca oamenii să bea doar una și să plece.

Dar motivul pentru care se numește „cafea magică" e că nu avem decofeinizată în restaurantul nostru. Deloc. N-am avut și nici nu vom avea. Dacă cineva vrea decofeinizată, noi ne imaginăm că e decofeinizată și, pam-pam!, este. Măcar din punctul lor de vedere. Nu e corect, ați putea spune. Și chiar nu e. Dar șefilor nu le pasă. Când am început să lucrez aici, am fost șocată. Și îngrijorată. Întâmplător sunt unul din oamenii care nu pot bea cafea după o anumită oră. Aș sta trează toată noaptea. Dacă aș fi eu înșelată, aș face spume. Dar mai grav, dacă ar fi o persoană în vârstă, cu o boală de inimă? Chiar e *periculos*. Dar șefilor nu le pasă.

Eu, personal, n-o servesc. Așa rezolvă conștiința mea dilema. Eu iau comenzile de mâncare și băutură și duc la masă mâncarea și băutura. Și gata. După ce clienții termină, un piccolo ia comenzile de cafea și desert, le duce la masă și *minte*. Clienții întreabă adesea „Care e fără cofeină?" Iar acel piccolo spune „Asta" și merge până la a arăta spre una din ele, ca oamenii să fie liniștiți. E o mare șmecherie. Dar eu nu sunt implicată. Nu eu mint. Așa rezolv eu.

Între timp, toată alergătura asta m-a făcut să neglijez complet un cuplu de la altă masă. Cei doi au comandat salate cu sos de brânză cu mucegai. El aproape a terminat, dar farfuria ei e practic neatinsă. O bucată întreagă de brânză cu mucegai stă deasupra. Mă duc la ei.

— Nu-mi place sosul ăsta, spune ea. Am terminat.

— Bine, zic eu. Să vă iau farfuriile.

Mă întind și iau farfuria ei, dar, imediat ce o ridic, îmi alunecă din mână, care e mânjită de ulei de la

porcăria de masă 23. Încerc s-o prind, dar efortul meu precipită lucrurile și sfârșesc prin a arunca salata pe femeie. Pe bluza ei. Pe fusta ei. O frunză de salată i s-a prins în păr. Brânză cu mucegai peste tot. Ce e cu brânza asta cu mucegai, s-o ia dracu'?!

Sunt la fel de șocată ca ea. Suntem amândouă blocate și mute pentru un minut. Apoi:

— Probabil acum *chiar* urâți sosul ăla, nu? zic eu.

Ce dracu' să spui? E un coșmar. E un coșmar aievea. N-aș fi deloc mirată dacă m-aș trezi chiar acum și aș suna-o pe Sydney să-i povestesc. Dar nu mă trezesc. Pentru că sunt trează. Și iadul ăsta e doar o seară obișnuită la locul meu de muncă.

În mod uluitor, nu sunt concediată. Sau nu încă. Cina cuplului va fi din partea casei și cei doi ne vor trimite factura de la curățătorie. Iar femeia aia... probabil m-a blestemat *pe mine* să fac cancer la fund!

La masa 23, Față de Castravete a devorat „decofeinizata". Știind că va fi trează și nervoasă toată noaptea, chiar mă bucur că avem „cafeaua noastră magică". Într-atât încât îi duc personal încă una după ce a achitat nota. Da, știu că nu e frumos. Dar n-o să mor din asta.

Pe drum spre casă, ascult The Clash pe iPod și văd un cățel legat de un indicator de stradă. E murdar și adorabil și pare înfrigurat. Trebuie să ajung acasă și să fac o baie, dar nu vreau să las jăvruța legată acolo și singură. Mă uit la zgarda ei, nu are medalion. Nu pot să-mi iau un câine. Un câine înseamnă multă răspundere. Abia am grijă de mine. Și să te ferească Dumnezeu să mă apropii de sos de brânză cu mucegai. Îl mângâi și pornesc iar spre casă.

Nu ajung nici la două străzi distanță, că mă întorc să văd ce face. Vreau să fiu sigură că n-o să pățească

ceva. O fi un *el*? Intru în pizzeria Ray's – una din cele o mie de pizzerii din New York care pretinde a fi originala pizzerie Ray's.

Îl întreb pe tipul de la casă dacă acel căţel e legat acolo de mult timp.

— Depinde, spune el. Patru ore e mult?

— Doamne-Dumnezeule. Bietul animal cred că a îngheţat.

— Văd de-astea tot timpul. Oamenii nu mai vor câinele, aşa că îl lasă într-un parc sau legat de un stâlp.

— Oamenii sunt javre, fac eu.

El dă din cap şi pare că se-neacă.

— Da, şi speră ca unui fraier ca tine să i se facă milă şi să-i ofere un cămin.

— Îh! mârâi eu şi ies să văd ce face câinele.

Când ajung la el, începe să dea din coadă de parcă m-ar cunoaşte. Nu mă cunoşti, câine prost! Nu da din coadă la mine. Apoi zâmbeşte. Jur, afurisitul de câine îmi zâmbeşte. Eu nu iau câinele ăsta acasă. Nu vreau să fiu stăpâna unui câine. *Există* un fraier căruia i se va face milă de câinele ăsta, dar fraierul ăla nu sunt eu. Îmi trebuie o baie bună. Trebuie să spăl de pe mine ziua asta şi *nu* am nevoie de un câine.

Am un câine în casă. E ameţit şi adorabil şi l-am botezat Strummer, după recent decedatul Joe Strummer. În plus, şi lui pare să-i placă The Clash.

Stau la birou să-mi verific mail-urile şi site-ul CNN anunţă că „Procesul prezervativului din supă s-a soluţionat". Puteţi fi siguri că am clicat pe linkul *ăla*. Se pare că un lanţ de restaurante californiene unde se servesc fructe de mare, McCormick and Schmick, a soluţionat un proces cu o femeie care a găsit un prezervativ în supa de scoici. Femeia mai susţinea că ospătarul a fost mitocan când l-a rugat

să ia supa înapoi și s-o mai încălzească. Când a început s-o mănânce, a dat de ceva cauciucat despre care a crezut că este calmar sau crevete. A scuipat obiectul supărător în șervet și, ce să vezi, era un prezervativ rulat.

Acuma, știu că e cu adevărat dezgustător. Dar știind ce știu, servind la mese și suportând clienți ticăloși, această poveste mă pune pe gânduri. Mă întreb ce i-o fi făcut *de fapt* femeia chelnerului. Cât de urât s-a purtat cu el? Și trebuie să ne punem și întrebarea „Chelnerul a făcut sex protejat cu supa?" Poate chelnerul a considerat că face un bine punându-și prezervativ când și-a băgat scula în supa ei. De câte ori o ajunge în supa de scoici câte o sculă *fără* prezervativ? Eu, personal, dacă cineva mi-ar fute supa, aș prefera să-și pună prezervativ. Părerea mea. Și, oricum, mie nici nu-mi place supa de scoici.

O situație foarte bună de management al crizei, după mine. Trebuie să existe un mod de a transforma reclama asta proastă în ceva bun. Ia să vedem... e o provocare... situația lor grețoasă. Puteau să vadă partea amuzantă și să fie autoironici. Să scrie în meniu „Supa noastră de scoici nu conține prezervative". Sau să facă o promoție de o lună – „Sărbătoarea Sămânței: supă de scoici gratis la fiecare antreu". Un lucru pot să vă spun – dacă m-ar angaja pe mine, aș face rapid supa de scoici să se vândă ca pâinea caldă.

O sun pe Sydney să vină pe la mine. Îi spun că vreau să-i prezint pe cineva. Se plânge că e prea frig, dar tot vine.

Îi ia o oră să ajungă, deși stă la trei străzi mai încolo. S-a împopoțonat, crezând că vreau să-i prezint un tip. Ceea ce e adevărat. Dar tipul cu pricina are patru picioare.

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

— Era pe străzi. Un idiot l-a lăsat legat de un stâlp.

— Of, Heaven.

— Știu. Dar nu puteam să-l las acolo. Oricum, acum e aici și e al meu. Iar tu ești mătușică. Salută-l pe Strummer.

— Strummer? repetă ea fără să se prindă.

— Strummer.

— De la a face *strumming* pe chitară?

— Da, dar de fapt după Joe Strummer.

— Nu cunosc, spune ea.

— Blasfemie!

— E una din referințele tale muzicale cool?

— Nu prea. Dar e-n regulă. Oricine apreciază coloana sonoră de la *Blue Crush* la fel de mult ca tine are voie să nu știe cine e Joe Strummer.

— Mă rog, zice ea. E o coloană sonoră tare bună.

— Știu că așa crezi, draga mea.

— Ți-ai luat câine.

— Asta voiam să zic.

— Păi nu știu ce să spun.

Își încrețește fața.

— Felicitări?

— Mulțumesc.

Strummer vine la mine și-și pune capul pe genunchiul meu. Cred că e cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut vreodată. În clipa asta nu numai că a meritat că l-am luat acasă, dar mă decid că-l iubesc.

Iubirea e oricum o decizie. Ca fericirea. Poți decide să iubești pe cineva sau nu, să fii fericit sau nu. Restul e doar „atașament" față de o idee. Iar acum m-am pomenit atașată de acest cățel.

— Cred că sunt gravidă, spune Sydney.

— Nu ești.

— Mi-a întârziat.

— Ție îți întârzie în fiecare lună, îi zic.

Nu e chiar adevărat că-i întârzie ciclul în fiecare lună. Doar că o spune.

— Păi nu în fiecare lună fac sex neprotejat de cinci ori într-o noapte.

— Cu un necunoscut, ai uitat să spui.

— Îl cunoșteam, zice ea defensiv. L-am văzut o dată. Acum un an. Dar mulțumesc că mă faci să mă simt mai bine.

— Iartă-mă, dar tot trebuia să folosești prezervativ.

— Am vrut.

— Ei, nu ești gravidă, spun eu. Știu asta fiindcă ai fost foarte prost dispusă toată săptămâna, ceea ce înseamnă sindrom premenstrual.

— Promiți?

— Da.

— Bine, spune ea. Dar cu tine ce e? N-ai mai făcut sex de ceva timp.

— Nu mai *sunt* cu nimeni de ceva timp. Zero întâlniri înseamnă zero sex.

— Nu e adevărat, spune ea.

— Pentru mine e.

Uneori aș vrea să fiu genul care are partide de-o noapte și, în loc să se simtă prost, se simte mișto. Dar nu sunt. Ăsta e rolul lui Sydney. Eu nu pot s-o fac.

O bătaie în ușă. Sydney se uită ciudat la mine.

— Aștepți pe cineva? întreabă ea.

— Nu, dar probabil e Brady.

— Cine e Brady?

— Vecinul meu.

Deschid ușa și chiar e Brady.

— Salut, spune el.

— Salut.

Strummer fuge la ușă și Brady începe să-l mângâie.

— Nu știam că ai câine.

— N-aveam. Abia l-am luat.

— Cum îl cheamă? întreabă Brady.

— Strummer.

— Tare. După Joe?

— Te-ai prins.

— Uau! zâmbește el. Mișto nume.

— Hm, face Sydney.

— Scuze, zic eu. El e Brady. Vecinul meu.

— Retardatu'? întreabă Sydney înainte să-i pot astupa botul cu o șosetă flașată.

— Ce e chestia asta cu retardatu'? întreabă el.

— Nimic, spun eu. Ce dorești?

— Am vrut doar să-ți mulțumesc. Știi tu. Pentru ce ai făcut. Cu Sarah. A fost foarte tare.

După o clipă se îndreaptă spre lift și îl cheamă.

— Cu plăcere. O minune, fata aia.

Liftul vine și el se urcă.

— Da. Fără mișto. Eu ies în oraș. Am vrut doar să-ți spun că ceea ce ai făcut... a fost perfect. Și faza cu sărutul. Tare, spune el când ușile liftului încep să se închidă.

— Cu plăcere, zic eu.

Și exact înainte ca ușile să se închidă, spun:

— Oricum, am mononucleoză.

„Ești foarte milos că asculți toate rahaturile mele."

Samantha Baker, *O aniversare cu bucluc*

„Nu ești pe moarte, doar că nu găsești ceva mai bun de făcut."

Ferris Bueller, *O zi din viața unui șirengar*

Brady

Știu că glumește. Atâta-i trebuie dacă nu glumește. Precis glumește. Știu.

Simt o mâncărime în gât. Pe bune. O urăsc.

Am sunat cam la toate companiile de produse lactate și nici una nu vrea să audă ideea mea. În dimineața asta am sunat la Knudsen. Care m-a pasat la Santee Dairy. Le-am spus că trebuie să vorbesc cu cineva despre o propunere de produs. Mi-au spus că persoana de contact e Lydia nu știu cum. Așa că am sunat-o pe Lydia aia. Ea m-a îndrumat spre website-ul lor, spunând să clichez la secțiunea cu comentariile clienților și să las acolo un comentariu.

Puii mei, n-am un *comentariu.* Am o idee de milioane de dolari. De ce nu pricep și ei atâta lucru? Îi explic Lydiei că nu vreau să-mi las ideea la nimereală. Ceea ce ofer e o propunere de afaceri și vreau să fiu implicat. Ea se bâlbâie un pic și pune telefonul pe *hold.*

Când revine la telefon, mă informează că nu crede că mă poate ajuta cu ceea ce doresc.

— De ce nu? întreb.

— Fiindcă nu încheiem parteneriate, răspunde ea.

— Chiar e o idee bună, Lydia, spun eu, crezând că ajută dacă-i spun pe nume.

Cred că o simt șovăind un pic. Dar nu suficient.

— Îmi pare rău. Chiar nu cred că vă pot ajuta.

— Bine, spun eu.

Îmi vine să adaug „Să nu veniți la mine plângând când chestia asta va aduce milioane". Dar n-o fac.

Am nevoie de-o cafea. Din fericire, e un Starbucks la colț. De fapt, e un Starbucks la aproape fiecare colț din Manhattan. Știu ce gândiți, dar cafeaua îmi place să fie tare, iar Starbucks măcar e tare. În plus, ei filtrează apa. Eu nu fac acasă cafea cu apă de la robinet. Știu că se zice că apa din New York e cea mai bună, dar cine știe *de fapt*? Poate că apa e curată, dar țevile sunt oribile. Există tot felul de chimicale bune, chimicale rele, chimicale prea multe, chimicale în unele cazuri, contaminanți, carcinogeni și... cafeaua cu cancer n-are gust prea bun.

Și... s-a dat recent la știri că evreii ortodocși nu pot bea apă de la robinet fiindcă există niște crustacee în apă, ceea ce o face să nu fie cușer. Pentru cei care nu știu, cușer e cușer fiindcă trece un test riguros de inspecție. Fiindcă organismul meu e 80 la sută apă, vreau să mă asigur că e cea mai pură apă care există. Dacă asta înseamnă că numai apa cușer e bună... asta voi bea. Nici măcar nu sunt evreu. Dar dacă ceva care ajunge în organismul meu atât de des ca apa nu poate trece un test cușer... eu n-o beau.

Așa că stau la coadă, hotărându-mă cu greu. Asta pare a fi o parte esențială a experienței. Deciziile: cappuccino sau frappuccino? Mare sau Grande? Sau Venti? Apoi detaliile: lapte integral sau degresat? Ciocolată sau vanilie? Nucșoară sau scorțișoară? Și apoi mă izbește, *Locul ăsta e soluția.* Trebuie să iau legătura cu Starbucks. Asta ar fi piața ideală pentru Scorțilapte. Nu știu de ce nu m-am gândit mai devreme

la asta. Am citit chiar și cartea *Pune suflet într-o cană: Cum Starbucks a clădit o companie cană cu cană* de Howard Schultz. El e tipul care a întemeiat Starbucks. Trebuie să discute cu mine. Și va discuta. Îl sun imediat ce ajung acasă.

Nu e așa ușor cum am crezut. Nu primesc decât numărul de telefon pentru servicii clienți. Vă vine să credeți că numărul e 1-800-23LATTE? Ce dulce! Îi spun femeii că vreau să vorbesc la sediul central și-mi zice că *vorbesc* la sediu.

— Sunteți în Seattle? întreb.

— Da.

— Păi vreau să vorbesc cu domnul Schultz.

— În chestiunea?

— În chestiunea unei propuneri de afaceri.

— Aveți propunerea în scris?

— Da, mint eu.

— Atunci vă pot da o adresă unde s-o trimiteți și cineva va lua legătura cu dumneavoastră dacă sunt interesați.

Asta e de fapt același lucru ca linkul de întrebări-comentarii de pe un website. Dar măcar primesc o adresă.

— Bine, spun eu. Care e adresa?

— C.P....

— Stați așa – e o căsuță poștală? Asta nu e o adresă. Nu acolo e Howard Schultz.

— Acolo se trimit propunerile, spune ea.

— Și în atenția cui să trimit?

— Doar la C.P.

— Perfect, fac eu.

Ea nu pricepe sarcasmul.

— Bine. Adresa este C.P. 3117-L-UE1, Seattle, Washington 98124-3713.

— Nemaipomenit.

— Vă pot ajuta și cu altceva?

— Nu, spun eu.

Nu m-ai ajutat cu nimic. Cum adică *și cu altceva*? Sigur că nu spun asta cu voce tare. Închid pur și simplu.

Intru în bar. Zach e la microfon, maestru de ceremonii. Tipul chiar e bun. Prezența lui scenică e o garanție a sexului. E echivalentul unui cont gras sau a asemănării cu Brad Pitt. Dacă n-ar fi cel mai bun prieten al meu, l-aș urî.

Toată lumea s-a încălzit și el pasează microfonul către trei fete care cântă *Summer Nights* din *Grease*. Nu numai că e cea mai supracântată melodie care există, dar mai e și duetă. Pentru un tip și o tipă. Nu trei fete. Dar asta nu e problema mea.

— Să te întreb ceva, zice Zach. De ce de fiecare dată când o fată rostește cuvintele „Încerc orice măcar o dată", eu mă gândesc invariabil la sex anal?

— Fiindcă ești un futangiu pervers. Dar, recunosc, și gândurile mele zboară tot într-acolo. Zboară de fapt la *două* chestii... anal și sex cu ea și încă o fată. Cred că fetele o spun intenționat.

— Puii mei, da.

Brusc mă gândesc la Heaven și jur că mi se pare că am ganglionii inflamați. Nu, nu mă gândeam la sex anal cu ea. Deși, acum că veni vorba, cred că da. Dar nu fiindcă *aș vrea*. Ultima persoană cu care aș face sex anal e Heaven. Sau sex oricum. Cred că am febră. Să mor io, sper că nu are *mono*.

— Am febră? îl întreb pe Zach.

— Nu, spune el.

— Nici nu mi-ai pipăit fruntea.

Îmi pipăie ezitant fruntea.

— N-ai.

— Pfui! fac eu.

Dar tot sunt convins că simt ceva. Bag un shot de whisky și brusc mă izbește ideea. Știu ce trebuie să fac.

— Vrei să mergi în Seattle? îl întreb pe Zach.

— Parcă erai în Florida.

— Nu, serios acum.

— Grunge-ul a murit, frate, spune el. A murit odată cu Kurt.

— Vorbesc serios. Mă duc în Seattle. Vrei să mergi? Mi-ar prinde bine.

— Nu vreau.

E serios. El e rareori serios.

— Ce naiba e în Seattle?

— Howard Schultz.

— El fiind cine?

— Întemeietorul Starbucks, îi spun.

— Și vrei să-l vezi... pentru că?

— Fiindcă statul în fund, căutarea companiilor de lactate pe net, sunatul la ele și vorbitul cu secretare idioate nu duce nicăieri. Trebuie să discut față în față.

— De ce el?

— De ce nu el? întreb. El a luat cafeaua și a făcut din ea un eveniment. Tipu' ăla, dragul de el, a făcut să fie OK să coste 5 dolari o cană de amărâtă de cafea.

— La mine e 4,60, zice Zach.

— Oamenii mergeau la cafenea să ia o cană de cafea. Nu o șmecherie de milkshake. El a revoluționat o boabă – o amărâtă de boabă – și a făcut miliarde. Ca să nu mai spun de libertatea de expresie pe care a creat-o.

— Hă?

— Oamenii sunt o turmă. Mănâncă și beau ce le pui în față. Dar tipu' ăsta – Schultz, el le-a dat șansa individualității. În câte feluri pot cere caffelatte... decof, ultrafierbinte, fără spumă, scurt, cu lapte de

soia... Le-a oferit oamenilor o modalitate de a ieși din turmă și de a se defini. Iar eu sunt aici pentru a le da noua variantă a cafelei lor: *Scorțilapte*. Cred că Howard ar putea fi unica persoană care să mă asculte. Dar trebuie să ajung la el *în persoană*.

— Poate chiar ai febră, spune el și se întinde să-mi atingă fruntea.

— Nu, frate. Poate în fine mi-am găsit destinul.

Mă joc cu inelul cu craniu pe care-l port, omagiul meu pentru Keith Richards. Zach se uită lung și atent la mine.

— Frate, regret s-o spun, dar ești la o singură „alegere greșită în carieră" distanță de a lucra la Guitar Center.

— Să te fut! îi spun eu și mă crispez în sinea mea, fiindcă a nimerit-o la fix.

— Trebuie să mă duc pe scenă, spune el. Dacă nu mai atrag niște oameni, vor prelua frații Jersey și va fi un potpuriu *Bohemian Rhapsody*, *American Pie* și *Margaritaville*.

— Nu putem permite așa ceva.

— În nici un caz.

Se ridică și ia microfonul. Mai stau pentru câteva melodii, apoi plec spre casă.

În seara următoare trec pe lângă ușa lui Heaven și aproape că bat în ea. Dar nu. Mai bine să mă duc la ușa mea. Puii mei. Cine vrea bătaie de cap? Apoi mă întorc la ușa ei. Stau acolo o clipă și apoi râd singur. Fiindcă *I'm knock knock knocking on Heaven's door.* Îmi trag tricoul peste cap, să nu inhalez microbii ei. Deschide cu o mască pe față. O mască verde de îngrijire facială. Nici o jenă.

— Salut, spun.

— Ce faci? De ce îți ascunzi fața?

— Trebuia să mă asigur. Ai glumit cu mono, nu?

— Nu, spune ea cu cea mai bună față de pocher pe care am văzut-o.

Apoi adaugă:

— Sigur că glumeam, tembelule.

Îmi arăt fața.

— Știam. Am vrut să fiu sigur. Și care e chestia cu retardatu'? De ce tu și toți prietenii tăi cred că sunt retardat?

— Dacă ești sau nu, asta rămâne de văzut.

— Serios, care e treaba?

— E o poveste lungă, spune ea. Și e timpul să-mi scot masca. Trebuie să plec în cinșpe minute.

— E un look mișto, oricum.

— Mersi. Altceva?

— Nu.

— Noapte bună, Brady.

— Noapte bună, Heaven.

Oare unde pleacă?

Heaven

De ce e încă aici?

Brady

— Unde pleci? întreb, deși nu e deloc treaba mea.

— Mă văd cu veterinarul meu.

— Ai un veterinar?

— Da, spune ea.

— Abia ți-ai luat câine. Ca ieri.

— Și mi-am luat veterinar. Ca azi.

— Hă.

— Da, zice ea. Trebuia să-i fac un control lui Strummer, așa că l-am dus la un veterinar.

— Și acum ai întâlnire... cu veterinarul lui?

— Nu e întâlnire, spune ea de parcă ar crede propriile abureli.

— Ba e *chiar* întâlnire.

— E o întâlnire platonică. E nou în oraș. Abia a început să lucreze aici. Are nevoie de prieteni.

— Sigur...

Nu poți să nu-l admiri pe tip. A jucat cartea „nou în oraș". Am făcut și eu asta, dar combinat cu perspectiva umanitară a carierei de veterinar... e un tur de forță.

— Deci ăsta va fi iubitul tău? Un veterinar.

— Nu va fi iubitul meu.

— Ei, măcar vei fi cu vaccinurile la zi, fac eu, destul de mândru de poanta mea.

— Drăguț.

Vedeți?

— Unde vă duceți?

— Nu știu. Ne vedem în fața blocului.

— E chiar întâlnire. Pun pariu că se țesală chiar acum.

— Amuzant, zice ea. Îți dau un dolar dacă nu mai spui că e o întâlnire. E enervant.

— Poți să-ți ții dolarul.

— Bine, fiindcă stau prost cu banii.

— Nu-i nimic. Veterinarii câștigă bine.

— Da? întreabă ea inocent.

— Gândește-te cât a fost consultația. Sau poate nu te-a taxat.

— Dacă n-o taxează pe nici o bunăciune care intră în cabinet, n-o să prea aibă din ce trăi.

— Mă bucur că-ți dai seama că ești bunăciune.

— Păi pe mine m-a taxat, spune ea defensivă.

— Asta chiar a fost amuzant.

— Acum pot să plec? întreabă ea, strângând degetele într-un pumn și îngropându-și-l în coapsă.

— Cine te împiedică?

— Noapte bună, Brady. Încă o dată.

— Noapte bună, Heaven. Încă o dată.

Heaven

Cobor în fața blocului și-l aștept pe Chris, veterinarul. Cred că Brady cam avea dreptate că e o întâlnire. Dar eu n-o vedeam așa. Tipul *chiar* e drăguț și *chiar* îi admir meseria, dar, sincer, am vrut doar să-i arăt orașul. E greu într-un oraș străin să-ți faci un rost și să-ți faci prieteni.

Adică... ar *trebui* să consider că e o întâlnire? Când l-am cunoscut pe Chris, mai toată discuția noastră a fost despre viermi intestinali. Am estimat vârsta probabilă a lui Strummer și locul probabil al nașterii lui, am stabilit că n-a fost niciodată în Asia și deci nu prea e posibil să fi luat gripa aviară malaezâ. Și apoi a fugit după mine până pe trotuar să se asigure că nu mi-am uitat pixul gratis din partea cabinetului. Și apoi... m-a întrebat dacă știu „un loc cu mâncare bună, în cartierul tău, unde să-ți placă să mănânci, eventual cu mine".

N-am înțeles niciodată de ce tipii așteaptă până ce ușile liftului aproape se închid ca să-ți ceară o întâlnire în cel mai aiurea mod cu putință. Dă-i drumul și întreabă! Probabil voi refuza... dar măcar nu vom fi pierdut timpul. Întâlnirile sunt ca împinsul tăvii

într-o cantină. Nimic nu arată bine, dar știi că trebuie să alegi ceva până ajungi la casă.

Chris a apărut în pantaloni de camuflaj și pulover, iar din clipa aia n-a mai fost întâlnire. Îmi pare rău. Credeți ce vreți, dar urăsc pantalonii de camuflaj. E uniforma de weekend a neinițiaților. Nu-mi place să etichetez oamenii, sincer nu. Dar nu sunt interesată de *armada* în camuflaj. Nu-l venerez pe Dave Matthews, și nu joc Hacky Sack, și nu mă dau cu rolele. Ăsta nu e soțul meu.

Îl duc pe Chris în centru și intrăm într-un mic restaurant japonez pe care încă nu-l știe toată lumea. Femeile care servesc sunt costumate în gheișe. Arată atât de incomodate, încât e aproape incomod să le privești. Și au un fel de colete ciudate atașate la spate, habar n-am pentru ce. Dacă e ca să fie la modă... cineva trebuie să le spună cum stau lucrurile.

Chris e dulce și sincer. Îmi povestește cum avea unsprezece ani și jumătate și medicul l-a întrebat dacă are viață sexuală. El a spus că da, fiindcă voia să pară șmecher, și apoi a trebuit să îndure patruzeci și cinci de minute jenante de discurs despre sexul protejat și folosirea corectă a prezervativelor.

După cină ne-am plimbat prin Lower East Side și i-am arătat câteva din locurile mișto și câteva din locurile pe care e mai bine să le evite – precum cvartalul cu 3rd Street unde Hells Angels fac legea. Apoi îl duc la o mică ceainărie care mie îmi place mult, ne așezăm și bem ceai cu ciocolată cu mentă.

Încep să mă întreb dacă Chris consideră că e o întâlnire amoroasă. Indicii: repoziționarea inutilă a scaunului, așa încât acum e mai aproape, dar nu mai e cu fața spre mine. Atingerea brațului – de două ori și jur că, dacă spun ceva măcar vag amuzant, se va folosi de ocazie ca să o facă a treia oară. Încep să fiu

agitată. Nu chiar agitată, dar vinovată. Urăsc situațiile penibile în care o persoană nu simte la fel ca cealaltă. Știu ce-o să fac... îi fac lipeala cu Sydney.

Și, chiar atunci, bănuielile mele sunt confirmate. Se apleacă, fața îi ajunge la câțiva milimetri de a mea și încearcă să mă sărute. Mă trag înapoi și ridic mâinile ca una dintre Supremes: *Stop, in the name of...* ce-o fi.

— Hooo!

— Nu e OK? întreabă el, cu fața exact în fața mea.

Acum nu mai e la câțiva milimetri, dar sunt câțiva centimetri și tot e prea aproape.

— Păi... am crezut că... nu știu. Am crezut că o să fim amici.

— Amicii se pupă, zice el.

— Așa e.

De salut și de pa!

— Dar mie chiar îmi trebuie un veterinar bun.

Iar tu porți pantaloni de camuflaj.

— Chiar ai un veterinar bun.

— Dar dacă n-ar merge între noi, aș rămâne fără veterinar. E greu să găsești un veterinar bun. Iar tu ai recomandări excelente.

Și porți pantaloni de camuflaj.

— Credeam că se spune „e greu să găsești un bărbat bun". Probabil mai greu decât să găsești un veterinar bun. Dacă ajută, pot aduce recomandări de la fostele mele.

— Sunt sigură că le-ar plăcea.

— Te plac mult, spune el. Mă rog, nu te *cunosc.* Dar mi s-a părut că azi s-a legat ceva.

— Și eu te plac.

Doamne, urăsc chestia asta.

— N-o să iasă, nu?

— Îmi pare rău... spun eu.

Iar acum urmează tăcerea penibilă. Urăsc și partea asta. Și cât stăm penibil pe tăcute, încep să mă gândesc la Brady. Dumnezeu știe de ce, dar mă gândesc. Cred că Brady a fost gelos că ies cu Chris. Atunci am crezut că doar mă sâcâie cum face el de obicei, dar acum, dacă mă gândesc, chiar era gelos.

Când ajung acasă, catalogul lui Brady de la Pottery Barn e pe pragul meu. Cel pe care i l-am lăsat cu generozitate, fiindcă i-am luat catalogul Victoria's Secret.

Sunt câteva locuri marcate și când dau la paginile alea, găsesc pe ele Post-It-uri cu semne de întrebare. Cred că-mi cere părerea. El n-are prieteni? Acum suntem *noi* prieteni? Și nu, nu trebuie să ia prostia aia de imitație de telefon vechi. Nu pot să cred că *se gândește* măcar la așa ceva. Răsfoiesc prin catalog să văd ce altceva a mai ales. Nu-s chiar cele mai urâte chestii.

Îmi vine să-i bat la ușă și să-i spun părerea mea, dar am să aștept până mâine. Îl las să fiarbă, fără să știe când m-am întors de la non-întâlnirea mea, despre care crede că a fost întâlnire (și despre care și Chris credea că e întâlnire). Se pare că sunt singura care n-a primit circulara.

Adevărul e că Chris e un tip bine. E deștept și amuzant și e medic. Probabil aș fi ieșit cu el oricând altcândva. Dar, dacă e să fiu chiar sinceră, cred că încă sufăr. Nu chiar sufăr, dar sunt cam traumatizată. N-am avut chiar mare noroc în amor, chestie despre care nu v-am spus și nici nu e cazul. Pantalonii de camuflaj n-au nimic a face. Cred că mi-e frică. Ceea ce e un mare inconvenient, fiindcă, așa cum v-am spus, trebuie să mă mărit peste... păi, *acum* au mai rămas doar un an și două luni. Uf!

Când ajung la serviciu, mi se aduce la cunoștință că Bruce și Jean Paul vor să discute cu mine. Doar noi trei. Ceea ce de obicei înseamnă vești proaste. Când aflu că mâine vor să vin devreme la serviciu pentru o discuție – *sigur* sunt vești proaste. Bine, în regulă. Dar, dacă ei sunt supărați, acum sunt și eu șucărită. Că trebuie să vin cu o oră mai devreme doar ca să primesc vești proaste. Puii mei! E timpul *meu*. Timpul *meu* liber. Timpul meu departe de *iadul* ăla. Și pentru maxim de distracție, acum toată seara mi-e frică de întâlnirea asta.

Îl văd pe Marco în bucătărie cum aranjează coșurile cu pâine. Mă duc la el și fac o mutră.

— Pentru ce mutra asta? întreabă el.

— Cred că mă dau ăștia afară, îi spun.

— Cred și eu.

— Serios? întreb eu, acum complet îngrozită.

Credeam că măcar întâi îmi dau un avertisment.

— De ce crezi că vor să te dea afară?

— Fiindcă Jean Paul și Bruce vor să discute cu mine. Dimineață devreme. De ce? Tu ce-ai auzit?

— Mie nu-mi spune nimeni nimic, zice el.

Și strânge pâinea să vadă cât de proaspătă e.

— Trebuie să știi tu ceva. Ai fost de acord cu mine când am zis că mă dau afară!

— Știu că Bruce a vorbit de multele tale conflicte cu clienții. Se pare că ai avut ceva conflicte, da? Multe scandaluri?

Probabil prin conflicte vrea să zică probleme. Ceea ce e corect, cred. Poate asta e o descriere mai bună. Eu aș fi spus doar că mulți dintre clienții mei sunt niște lăbari care vor să se simtă superiori, așa că mă tratează ca dracu', dar; da, cred că am „conflicte" cu ei.

— Da, *chiar* am avut câteva, spun eu și mă ia râsul.

Dar pare stupid, așa că mă opresc.

— Nu lăsa clienții să te facă nervoasă și surpată, spune el.

Marco spune „surpată" în loc de „supărată". Am încercat să-l învăț cum e corect, dar n-a prins încă.

— Supărată... furioasă, îi spun. Nu surpată și nervoasă.

— Da. Furioasă. Enervată. Nu lăsa clienții să te enerveze.

— Încerc.

Apoi oftez.

— Eu nu sunt chelneriță, Marco, spun eu.

E prima oară când o spun cu voce tare. Mă speric asta, fiindcă, da, nu sunt chelneriță – și poate că asta justifică comportamentul meu... oarecum. Dar de fapt fiindcă... *sunt* chelneriță. Cu asta mă ocup. Deocamdată sunt o amărâtă de chelneriță. E unicul lucru care mă ajută să-mi plătesc facturile. Fără asta, oul pe care-l clocesc s-ar face jumări rapid. Și oricât de greu mi-ar fi să recunosc... ăsta e crudul și durul adevăr. Poate ar trebui să mă pun la punct și să mă străduiesc mai mult să n-o dau în bară. Nu e o chestiune de talent, de fapt. E o schimbare de atitudine. Sau *poate* e timpul să încetez să amân ceea ce voiam să fac de când S&M PR mi-au arătat cum să *nu* conduc o firmă de PR – să deschid și să conduc o firmă a mea. Asta e singurul lucru bun care a ieșit din slujba aia, cred. M-au învățat că nu mai vreau să muncesc pentru America corporatistă. Și sunt a dracu' de sigură că nu vreau nici să muncesc aici.

— Știu că nu ești chelneriță, spune Marco. De aia te plac. Nu-mi plac femeile care pot duce mai multe farfurii decât mine.

Zâmbesc.

— Nu e vorba de câte farfurii pot duce. E o chestie de mentalitate, spun eu, neștiind dacă nu vorbesc peste nivelul lui de înțelegere.

— Știu și asta. Te înțeleg, Heaven. Mai bine decât crezi, spune el.

Îl ador. Nu la modul „vreau să-l lipesc de frigider și să fac sex sălbatic cu el"... ci la modul dulce. E unul din băieții buni. Știu că-și dă seama ce gândesc, fiindcă întreabă:

— Care e albanezul tău preferat?

— Tu ești, spun eu și-l strâng în brațe.

— Da, spune el. Dar din păcate n-am nici un rival.

— Marco, și dacă toți care lucrează aici ar fi albanezi, te asigur, tot tu ai fi preferatul meu.

El zâmbește, ceea ce face să se vadă că-i lipsește un dinte. Nu e chiar în față, ci într-o parte. E o mare figură, cu peticul peste un ochi și dintele lipsă, dar asta îl face și mai adorabil.

— Albania... e naspa. Nu avem nimic, spune el. Până și Bulgaria a câștigat o medalie olimpică, dar a fost penibil.

— De ce a fost penibil?

— Fiindcă a fost la haltere. Apoi s-a anulat din cauză de dopaj. Nu pricep halterele. E un sport stupid. De ce se uită oamenii la așa ceva? Ca să vadă un om ridicând metal? Pentru mine nu e foarte interesant.

— Aici ai dreptate, Marco, râd eu.

Un bărbat vârstnic stă singur la masă, mănâncă supă Canh Chua și tușește puțin. Apoi încă o dată. Apoi încă o dată, cu mai mult efort.

În clipa următoare, Marco îl ridică pe om din scaun și începe să-l zgâlțâie. Trece în spatele lui și începe manevra Heimlich. Sunt uluită, la fel ca toți din jur. Dar nimeni nu e mai șocat decât bietul om.

Marco stă acum în spatele lui, cu mâinile strânse într-un pumn pe care-l înfige în stomacul omului. Îl ridică de la sol cu fiecare opinteală. Îl smucește pe om de colo-colo ca pe o păpușă de cârpă. Omul încearcă să vorbească printre loviturile din stomac.

— Ce... (lovitură) tot... (lovitură) faci?

— Vă salvez viața, spune Marco. M-am antrenat intens în Albania pentru așa ceva! anunță el, băgând încă o dată pumnul în individ.

— Nu... (lovitură) am... (lovitură) nevoie... (lovitură) de Heimlich! spune tipul.

— Marco! spun eu. Omul vorbește! Dacă poate pronunța *Heimlich,* nu are nevoie de manevră!

Marco îl lasă pe bărbat jos și se uită la el.

— Sunteți bine? întreabă.

— Nu! face omul. Doar tușeam puțin și tu m-ai bătut măr!

Marco pare că va plânge curând.

— Ne pare teribil de rău, domnule, spune Bruce. Debarasatorul nostru abia a venit în țara asta. E foarte prost și foarte jenat.

— Da, spune Marco. Îmi pare tare rău. Am crezut că o crevetă din supă v-a rămas în gât.

Individul trânțește șervetul pe masă.

— Prânzul va fi din partea casei, oferă Bruce timid în timp ce bărbatul iese valvârtej.

Apoi Bruce îi face semn lui Marco.

— Să nu mai faci asta *niciodată.*

— Dar dacă *chiar* se îneca? întreabă Marco.

— Lasă-l să moară! urlă Bruce și iese după bătrân ca să reducă pagubele.

Ajung acasă și Brady ascultă muzică atât de tare, încât o aud încă din lift. Ies din lift și mă duc direct la ușa lui. Ascultă Massive Attack. Bat la ușă. Nu

răspunde. Bat din nou. Nimic. Ar trebui să-mi dau seama după alegerea muzicală că n-ar trebui să dau buzna, dar ușa e întredeschisă. Așa că îmi spun *Futu-i* și intru.

Și *futu-i* e exact ceea ce găsesc. Brady fute! Pe monstrul de fostă iubită! Ea e deasupra, călărindu-l ca o văcăriță. În mijlocul camerei. Pe jos. Ar trebui, desigur, să mă întorc și să ies imediat, dar sunt atât de șocată, încât efectiv stau și privesc o secundă. Chiar o secundă. E exact cât trebuie ca Psihopata să mă vadă, iar în clipa următoare Brady urlă de durere și eu dispar pe ușă.

Brady

Sarah a apărut la ușa mea cu sandale de-alea cu șiret în jurul gleznei și tocuri gen trage-mi-o și... ce pot să spun? Știți cum sunt sandalele alea.

Sincer, n-aveam de gând s-o fac, dar era într-o stare gen „preiau comanda" și m-a împins, pur și simplu, pe podea și a început să-și facă de cap cu mine. Credeți-mă, aș fi preferat un pat cu așternuturi de opt sute de dolari, dar eram pe podea fiindcă eu tot n-am mobilă.

Sarah n-a fost niciodată prea temerară în dormitor și rareori a stat deasupra. De data asta chiar a fost o îndrăzneală. Cred că, pe de o parte, fiindcă încearcă să mă recucerească, iar pe de altă parte, fiindcă, după cum am spus, eram pe podea – și doar nu era proastă să stea ea dedesubt.

Așa că iat-o, se dă într-un mare spectacol. Se mângâie singură ca să mă excite și mai tare în vreme ce mă călărește de intru în podele. Ar trebui să-mi iau covor. Oricum, se stârnește nevoie mare. Sare în sus și-n jos, sus și jos, mai tare și iar mai tare. Știți cum e când le apucă pe fete. În felul ăla brut, animalic, gen „scula ta e mai importantă pentru mine acum decât ciocolata sau chiar diamantele". În primul rând,

uitați de acele de durere în locuri care chiar n-aș vrea să mă doară, dar s-ar putea oricând ca ea să sară prea sus – și chestia să iasă. Și apoi ea cade de sus pe tine. Ca un sac de făină de șaizeci de kile peste scula ta. E ca și cum ai intra într-un zid la viteză maximă și cu o erecție. E ucigător. Nu prea se vorbește despre asta, dar mai toți tipii sunt îngroziți de așa ceva.

Dar ea s-a pornit... sare mai sus și mai sus. Nu mă pot gândi decât: te rog nu sări în sus și-n jos atât de tare, te rog nu te duce atât de sus, te rog, pentru Dumnezeu, fii atentă. Băga-mi-aș, mă întreb dacă se poate rupe. Adică știu că scula nu are oase... dar la cât de întărită e, poate plesnește. Drace, ce-ar mai durea!

Exact când îmi închipui scula mea plesnind în două, Heaven dă buzna în afurisitul meu de apartament și toate temerile mele se materializează. Sarah o vede, ceea ce îi strică ritmul. Chestia iese, ea cade de sus și, cu oase sau fără... cred că mi-a rupt scula.

Sarah a plecat, eu stau pe podea cu o pungă de mazăre congelată pe sculă și-mi vine să plâng. Apoi *ea* îmi bate la ușă.

— Pleacă! strig eu.

— Pot să intru? întreabă Heaven.

— Nu, strig eu iar.

Apoi liniște. Cred că măcar o dată m-a ascultat. Poate s-a retras în bârlogul ei.

— A murit Captain Kangaroo, strigă ea de după ușă.

— Nu mi-a plăcut niciodată, îi strig eu. El și mustața lui de morsă – ciudățenie a naturii.

— Nu ești prea amabil, zice ea.

— Nu sunt un om amabil, spun eu. Uite ce e, poți veni altă dată? După ce ai făcut... habar n-ai ce ai făcut, spun eu.

Mă uit la punga cu mazăre care se dezgheață rapid și mă întreb dacă n-ar trebui să mă duc la doctor.

— Îmi pare rău, zice ea.

Apoi tace iar. Liniște. Încep să desenez un pahar cu lapte. Voi face o prezentare, să-i arăt lui Schultz când ajung la el, iar o schiță e o idee bună.

— Știai că prezentatoarea de la *Romper Room* a fost jefuită săptămâna trecută? strigă ea. Pe bune. Și i-au furat oglinda. Cea în care se uita și spunea pe cine vede. Pe mine nu m-a văzut niciodată. Așteptam să spună numele meu. Nu l-a spus niciodată. Plângeam când se termina, fiindcă nu mă vedea niciodată pe mine. „Îi văd pe Tommy și Mary... Lucy... Kevin..."

Nu mai suport. N-are de gând să tacă, în puii mei!

— „Și Karen... și Lisa..."

Așa că mă ridic și deschid ușa.

— Ce vrei?

— I-au furat *oglinda*! face ea. Hoții.

— Bun. Au furat oglinda cucoanei de la *Romper Room* și Captain Kangaroo a murit. Am auzit. Am înțeles. O săptămână proastă pentru emisiunile pentru copii. Păcat că Mr. Rogers a murit anul trecut. Ieșea un *hat trick*. Ai încheiat cu știrile morbide despre emisiunile pentru copii?

Se uită la punga de mazăre din mâna mea.

— Gătești?

— Nu.

— Auzi, îmi pare rău pentru mai devreme. Ușa ta era deschisă.

— Asta nu înseamnă *Intră*, spun eu. Înseamnă că eu – sau altcineva – nu a închis-o cum trebuie.

— Altcineva precum Sarah? Aia era Sarah fosta iubită nebună, nu?

— Da, era Sarah.

— Deduc că vă înțelegeți mai bine acum, spune ea.

— Ce *vrei*? Ce voiai când ai dat buzna în nenorocitul meu de apartament? întreb eu, dând din mână pentru mai mult efect.

Și apoi, zbang, îmi trag una în vintre cu punga de mazăre.

— Băga-mi-aș! strig eu.

— Ce e cu tine?! întreabă ea.

— Nimic, se aude vocea mea cu o octavă mai sus.

— Serios, ești bine?

— Aș fi, dacă m-ai lăsa în pace.

Face o pauză.

— Am venit doar pentru că am auzit-o că pleacă.

— Și?

— Voiam să-ți spun părerea mea despre chestiile din catalog. Din Pottery Barn.

— Nu-mi mai pasă.

— Atunci de ce mi l-ai vârât pe sub ușă?

— Fiindcă... Doamne, ce enervantă ești! Nu poți s-o lași baltă? Nu vreau să discut despre nenorocitul de Pottery Barn acum.

— Ești foarte agresiv, observă ea. E efectul secundar de la chestia vegetală pe care o iei când vrei să faci sex cu Sarah? Pe care cică o urăști? Bizar mod de a arăta asta, oricum.

— Discuția s-a încheiat, spun eu, încercând să închid ușa.

— Bine, pufnește ea.

Îi trântesc ușa în față. Tare. Spumeg. Stau așa un minut, apoi deschid iar ușa.

— E yohimbe, strig eu. Nu iau regulat. N-am mai luat de luni de zile, de fapt. Și nu că ar fi treaba ta, dar acum *chiar* aș vrea să fi avut probleme cu erecția. Dacă aș fi fost dl Moale azi, când ai dat tu buzna, n-aș avea durerile cumplite de acum. Dar nu eram

moale. Eram tare ca fierul, scumpo! Și complet *natural.*

Dar... ea nu răspunde. Scot capul, dar nu e acolo. În schimb e cealaltă vecină. Doica poloneză grasă care stă cu copiii vizavi. Pare cumva șocată și nici măcar un pic amuzată. Dă din cap dezgustată, iar eu îi zâmbesc vag și mă retrag la loc în apartament. O urăsc pe Heaven.

Sunt iar la birou și Phil vrea să știe cum a fost în Florida. Mă simt naspa. Dar nu destul de naspa ca să nu petrec primele douăzeci de minute dându-i detalii elaborate despre călătoria mea.

Adevărul e că nu simt că am făcut suficient ca să pun treaba cu Scorțilaptele pe roate, dar nu e ușor. Amicul meu Jonas, care e grafician, s-a oferit să-mi facă niște schițe de reclamă, așa că abia aștept să văd cu ce vine. Orice chestie măcar aparent profesionist făcută ar ajuta.

— Ai băgat ceva? întreabă Phil.

Ceea ce-mi amintește că am băgat ceva și, mai rău, îmi amintește de durerea dintre picioare. Chiar am luat Advil de dimineață, înainte să plec la serviciu. Nu ajută.

— Nu bârfesc, spun eu.

— Futangiule! Spune-mi tot.

— Nu e nimic de spus.

Doar că scula mea e ruptă. Ce se poate face ca s-o repare? Se poate face ceva? Chiar am rupt-o? E posibil? Care e leacul? Doar nu un ghips. Viagra timp de o săptămână? Să stea țeapănă și nemișcată? Nici nu vreau să-mi imaginez variantele.

— Bine, acceptă el. Vreau să asculți o trupă. Cred că ne-am găsit mântuitorii.

— Cum îi cheamă?

— Superhero.

— Nu, spun eu.

Pe bune, când a spus numele, nici nu am percutat bine, eram cu „nu" pregătit și încărcat, că aș fi tras indiferent ce mi-ar fi zis. În așa hal eram.

— Îi știi?

— Nu ne mai trebuie o trupă cu „Super" în nume. Există Supergrass, Supersuckers, Supertramp... deja mult prea multe în galaxie.

— Lasă numele, zice Phil.

— Superdrag... Superchunk... Super Furry Animals...

— Lasă numele!

— Cum cântă? întreb.

Fiindcă adevărul e că ne trebuie o trupă bună, altfel va trebui să depunem armele.

— Melodii care prind, armonii bune, rock blues. Trei puști din SoCal, 17 ani, 17 ani, iar bateristul are 15. E bolnav. Jur, tipu' e criminal.

— Tocmai ai spus cumva SoCal? întreb, întorcându-mă la el fără să-mi vină să cred.

— Așa au spus ei.

Pune demo-ul și în mod surprinzător *chiar sunt* ai dracu' de buni. Primul cântec are ceva care te prinde. Au o profunzime gen Wilco, energie nealterată gen MC5, impact brut ca The Replacements, sufletul unui Nick Drake tânăr și spirit The Cure (dar fără damnare). Nu porcăria tip Screamo care a tot bruiat undele.

— De unde au ieșit? întreb, surprins și eu că spun asta cu voce tare, de unde eram pornit să nu arăt nici un pic de interes de față cu Phil.

— Vărul-meu e la aceeași școală cu ei. Nimeni n-a auzit de ei încă. E superb.

— Îi putem face să-și schimbe numele?

— Poate, zice el. Au concert weekendul viitor.

— Aici?

— Nu, nu aici, spune Phil. În California. Sunt încă la liceu. Nu fac turnee prin țară.

— Nu încă, spun eu și-i zâmbesc.

Îi zâmbesc din două motive. Unu, merg în California weekendul viitor să văd ce pot face puștii ăia live. Dacă sunt buni măcar pe jumătate ca demo-ul, e următorul nostru contract.

Și doi, California e lângă Seattle. Sigur, o oră sau două cu avionul sau... mă rog, nu știu câte ore cu mașina, dar e acolo. Pot vedea trupa și apoi mă duc la Seattle să mă întâlnesc cu cineva anume. Sper că Jonas a făcut desenele. Și trebuie să aflu adevărata adresă a Starbucks Corporate.

Și, ca un dar ceresc, aud ping-ul de la e-mail. E de la Jonas.

Subject: Re: schițe publicitare
Date: 1/25/2004 5:54:39 PM Eastern Standard Time
From: Jonas_Richardson@usmeal.com
To: BradyGilbert@sleestakrecords.com

Frate, e brut, dar e un început. Zi-mi ce crezi.
J

Clichez pe atașament și începe să se descarce. Am discutat despre cum aș vrea să fie. Un mic dejun consistent lângă un pahar înalt cu Scorțilapte. Ouă... pâine prăjită... covrigi și brânză topită, poate?

Descărcarea se încheie și e... altceva. În fundal o fată face stretching în costum de sport. Asta îmi place. Un detaliu bun. Și Scorțilaptele arată bine. Dar ce e pe masa de mic dejun? Nu știu sigur. Sunt niște roșii, care arată bine. Și niște pâine mânjită cu ceva,

apoi ceva... rulat. Un fel de carne. Orice ar fi, nu arată a ceva ce aș vrea să mănânc și sigur nu arată a mic dejun.

Nu vreau să-l fac să se simtă naspa, fiindcă face asta benevol, dar puii mei. Îi răspund, încercând să subliniez aspectele pozitive.

Subject: Re: schițe publicitare
Date: 1/25/2004 7:24:41 PM Eastern Standard Time
From: BradyGilbert@sleestakrecords.com
To: Jonas_Richardson@usmeal.com

Jonas,
Frumos lucrat, băi, nene. Excelente culori pentru Scorțilapte. Nici prea maro, nici prea alb. Exact culoarea potrivită ca să arate bine. Bravo, frate! Și îmi place fata care face sport. Chiar foarte mișto. Mulțumesc mult. Doar că – mă întrebam – am zis să prezentăm Scorțilapte cu „micul dejun". Nu sunt prea sigur ce sunt chestiile din prim-plan. Ce sunt, mai exact?

Subject: Re: schițe publicitare
Date: 1/25/2004 7:31:32 PM Eastern Standard Time
From: Jonas_Richardson@usmeal.com
To: BradyGilbert@sleestakrecords.com

Mersi pentru complimente. Sunt roșii proaspete și covrigi cu somon.

Subject: Re: schițe publicitare
Date: 1/25/2004 7:36:06 PM Eastern Standard Time
From: BradyGilbert@sleestakrecords.com
To: Jonas_Richardson@usmeal.com

J,

Din nou, foarte bine lucrat. Dar totuși... nu cred că ăla e covrig. Și nici somon. Ești sigur? Nu vorbiserăm de... niște bacon și ouă sau așa ceva?

Subject: Re: schițe publicitare
Date: 1/25/2004 7:41:43 PM Eastern Standard Time
From: Jonas_Richardson@usmeal.com
To: BradyGilbert@sleestakrecords.com

Frate, scuze. Uitându-mă mai atent, cred că e prosciutto pe un fel de focaccia. Nu e tocmai mic dejun, cred. Culmea, e doar o coincidență... italienii consideră prosciutto carne pentru micul dejun. O să încerc cu bacon și ouă.

Carne pentru micul dejun? Dacă ar fi să aleg, ultimul lucru pe care l-aș vrea cu un pahar mare de Scorțilapte ar fi probabil prosciutto.

Dar Jonas e grozav și faptul că alocă timp din ziua lui aglomerată ca să facă chestia asta pentru mine supracompensează incapacitatea lui de a face diferența între gustările italienești și un mic dejun tipic american.

Oricum, sloganul e acum „Veți fi prea mari pentru cerealele cu glazură dulce, dar nu veți fi niciodată prea mari pentru Scorțilapte". E drăguț. Amuzant. Dar nu e bătut în cuie. Aș vrea să pot alege între diferite sloganuri. Și îmi trebuie ceva foarte inteligent. Îmi trebuie tipii care au scris reclamele *Bărbați geniali* pentru Bud Light. Drace, îmi trebuie multe chestii.

Heaven

Mă duc la serviciu cu o oră mai devreme pentru întâlnire, iar Jean Paul și Bruce sunt deja acolo și mă invită în birou. Primirea asta formală nu-i deloc a bună. Scoate la iveală pe Eddie Haskell[1] din mine. Adică *evident* că voi fi defensivă. Deja sunt ei doi – și probabil toate persoanele pe care le-am servit vreodată – împotriva mea. Ei citesc cu voce tare toate reclamațiile pe care le-au primit și mă pun să le semnez pe toate, dovadă că înțeleg și sunt de acord. Ce rahat mai e și ăsta? Înțeleg ce spun. Înțeleg fiindcă mi le citesc pe limba mea maternă. Dar sunt de acord? Ăăă... nu. A naibii să fiu dacă sunt de acord. Și cine știa măcar că s-au scris toate reclamațiile astea?

Toate reclamațiile care mi s-au adus au fost transferate de manageri într-un „registru de incidente" despre care nici nu știam că există. Par să savureze faptul cum că eu sunt singura care a ajuns în micul caiet. O mare realizare. Ar trebui să aibă pe copertă numele meu. O reclamație chiar e scrisă la mașină pe hârtie cu antet. Trebuie să recunoască... sunt populară!

---

1 Personaj-copil din sitcomul american *Leave it to Beaver* (1957-1963). (N. tr.)

Așa că ei stau acolo și-mi citesc cu voce tare reclamațiile, una după alta. Nu contează că suntem doar noi trei în cameră. Mă simt de parcă sunt judecată și mi se citesc acuzațiile în fața juraților – numai oameni pe care i-am servit și ofticat. Eu, desigur, am un comentariu pentru fiecare dintre reclamații.

Jean Paul începe.

— Masa 11. O oarecare doamnă Feldstein. „Fata" – asta ești tu (ridică el ochii spre mine) – „a fost foarte rece și nepoliticoasă. Servire proastă."

— Proastă de ce? întreb eu.

— N-au dat detalii.

— N-ai întrebat?

— Următoarea... spune el și dă pagina. De la domnul Giorgio: „Comportament nepoliticos. Servire proastă. Am fost avertizați de cei de la masa 7 să nu stăm în sectorul ei".

— Ce? Cine era la masa 7?

— Nu știu, spune el, dar i-a avertizat să nu stea acolo.

— Și masa 7 s-a plâns? întreb eu.

— Nu. S-a plâns către masa 11.

— Masa 11 nu e deloc aproape de masa 7, spun eu și chiar e adevărat. Sunt doar probe indirecte, proclam eu.

Și toți ne oprim, minunându-ne de ieșirea mea gen avocat de telenovelă.

— Nefondate, mă corectez eu în șoaptă.

— Masa 9, continuă Jean Paul. „Nepoliticoasă. Ne-a spus, citez, că are doar două mâini."

Mă uit la Bruce și Jean Paul și chiar ridic mâinile.

— Dar *așa e*, spun eu. Chiar e. Am doar două mâini. Uite.

— E clar că-ți scapă ideea, spune el condescendent. *Toți* avem doar două mâini, dar nu le poți spune asta clienților.

— Și nu trebuie să răspunzi la orice, adaugă Bruce. De exemplu... „Când m-am plâns că mâncarea e rece, ospătărița mi-a spus că acum se poartă recele!"

Și tot așa. Ei îi dau înainte cu comportamentul meu nepotrivit, cuvinte greșit auzite, expresii faciale prost interpretate și ocazionalele înjurături, *niciodată* adresate urechilor clienților. După câteva minute, nu-i mai ascult. Slavă Cerului că ei nu știu despre incidentul cu scuipatul – la care încă mă gândesc și pentru care mă simt oribil. Încep să-mi vină în minte gânduri aleatorii, de exemplu despre amicul meu Franklin care a făcut un tur al Europei și își făcuse un țel din a învăța cum se spune „mănânci pula" în cât mai multe limbi. Parcă mi-a spus că francezii zic *mange a bitte*. La gândul ăsta mă pufnește râsul, fiindcă Jean Paul e francez și mă mănâncă limba să i-o spun. Nu i-o spun, sigur, dar simt că mă apucă panica aceea gen *dar dacă*... De exemplu, dacă mă apucă sindromul Tourette și îmi scapă?

— Nu știu cum faci, Heaven, spune Bruce. Dar ceva trebuie să se schimbe.

— Ce propui? întreb.

Cineva mi-a spus odată că un mod de a evita un conflict e s-o întrebi pe cealaltă persoană ce propune.

— Propun să te străduiești mai mult când servești la mese. Tratează-i pe clienți ca și cum ar fi musafiri la tine acasă.

— Musafirii nu m-ar trata ca un cur, cum fac oamenii ăia.

— Dacă așa vorbești cu noi, superiorii tăi, începe Jean Paul, nici nu vreau să mă gândesc ce faci la mese.

Voi conduceți un restaurant. Nu sunteți superiorii mei. Sigur că nu spun asta. Dar trebuie să-mi muște limba ca să mă abțin.

— Vă vorbesc cu toată sinceritatea, ca unor colegi, spun eu. Credeți-mă, dacă aș face asta la mese ați avea mult mai multe reclamații.

— Cred că *deja* ai foarte multe reclamații, spune Bruce. Uite ce e, lucrăm în domeniul serviciilor. E cariera aleasă. Nu e vina altcuiva decât a noastră dacă oamenii ne tratează rău. Și așa vor face în fiecare zi. E alegerea noastră. Trebuie să înveți să faci față mai bine. Mult mai bine. Fiindcă nu se va schimba nimic. Clientul are întotdeauna dreptate.

Îmi vine să urlu. Poate că asta au ales *ei,* dar cu siguranță nu, nu, *NU* e ce am ales eu. Eu fac PR. Am altă carieră. Am doar o perioadă proastă. Îmi vine să le spun asta, dar evident n-o fac. Nu pot. Fiindcă ei *chiar* au ales cariera asta. Pentru ei ăsta e plafonul. Conduc un restaurant în vogă, de succes. Ce-și pot dori mai mult... în afară de faptul ca eu să nu mai jignesc periodic clienții?

Rezultatul întrevederii e că mă aleg cu un avertisment. Mă rog, șase avertismente, dacă am ține socoteala. Și apoi al șaptelea, plus că, dacă mai comit un păcat de restaurant (de care ei să afle), am zburat. De fapt sunt șocată că nu m-au concediat, dar cred că procedează ca la toate locurile de muncă din zilele noastre, păstrează totul în scris, ca în caz că mă concediază să poată dovedi că nu a fost pe nedrept.

A, și dacă aveți nevoie vreodată, *Essen der Gockel* e „mănânci pula" în germană.

E seara târziu când Jean Paul așază trei femei urâte de vreo patruzeci și cinci de ani la una din mesele mele de șase persoane. Trei femei la o masă de șase nu e *deloc cool,* dar mai rău e că împart totul. Împart pachetele de primăvară în trei, două din ele împart puiul

cu ierburi aromatice, iar a treia comandă Ca Chien, care e un pește întreg fript.

E ziua uneia dintre ele și, sincer, e tare, tare trist. Iată trei femei bătrâioare, singure și acre care au venit la un restaurant über-hip în speranța că se va găsi o masă cu trei tipi mișto care le vor face cinste cu cocktailuri și apoi va urma dragoste adevărată.

Dar asta nu se întâmplă. Și, de fiecare dată când comandă încă un pinot grigio, devin și mai deprimate.

Sunt amabilă cu ele toată seara, încercând să le fac să se simtă bine și fiind deosebit de atentă. Se pare că mai toate reclamațiile despre mine vin de la femei, așa că, drept ofensivă, le sufoc cu amabilitatea. Apoi vine timpul să le servesc felul principal.

Duc toate trei farfuriile în echilibru. Le dau farfuriile întâi celor două care împart puiul. Cea care servește pește e așezată în colț, cel mai departe de mine. Nu uitați, e o masă de șase, mare și rotundă, dar e pusă la perete și mi-e imposibil s-o ocolesc. Nu pot ajunge ca să pun farfuria în fața ei, așa că mă întind și încerc să i-o înmânez. Ea nu mișcă un deget.

Ridic o sprânceană ca pentru a spune „Doamnă, ăsta e semnalul să iei farfuria". Nimic. Zero. Ea să accepte să ia farfuria din mâna mea? Nu, nene. Eu va trebui să pun platoul cu pește fript în fața ei, altfel nu mănâncă.

Așa că mă întind și mă fac elastic și reușesc, în echilibru pe un picior, să-i pun farfuria în față.

Din păcate, peștele reușește să alunece din farfurie. Evident.

Dar aterizează doar pe fața de masă imaculată. Înțepenesc. Nu știu ce să fac, așa că-l înjunghii repede cu un cuțit de friptură și-l pun la loc pe farfurie. Nu e mulțumită.

— Îmi pare tare rău, spun eu. Am încercat să vi-l dau ca să evit așa ceva, dar...

Ea doar mă ține cu o privire glacială.

— Vă aduc altul.

Strânge din ochi, aruncându-mi o uitătură rea care poate rivaliza cu cele mai bune priviri rele ale mele din liceu. Tot nu spune nimic. O întreb:

— Vreți să vă aduc alt pește?

— Adică dacă vreau să stau aici și să aștept încă jumătate de oră cât prietenele mele mănâncă? Nu.

— Bine, spun.

— Dar aș vrea altă farfurie.

Hă?

Iau peștele și farfuria jignitoare la bucătărie și îl pun pe altă farfurie. Chiar presar niște pătrunjel pe el ca să arate frumos. Nu pricep deloc de ce mănâncă peștele, dar vrea altă farfurie. Farfuria nu avea nimic altceva decât vagi dâre făcute de pește la alunecare. Dar *clientul are întotdeauna dreptate*, așa că fac ce-mi cere.

Aduc peștele pe farfuria proaspăt ornată și, înainte să-l pun pe masă, femeia încearcă să-l ia și să-l pună pe farfuria de pâine pe care a mâncat pachețelul de primăvară.

— Dacă îmi dați farfuria aia, spun eu, o pun pe asta jos. E mai mare.

— Nu, zice femeia. Dacă reușești să ții farfuria o clipă, iau doar peștele.

Așa că stau ca o maimuță cuminte și țin farfuria. Odată peștele transbordat, duc farfuria la bucătărie și trec la altă masă.

Dar simt că mă arde în spate, mă întorc și o văd pe femeia cu peștele privindu-mă fix. Mă duc la ea zâmbitoare.

— Vă mai pot aduce ceva? spun cât de veselă pot.

— Ăă... da! Un *cuțit* curat?

Are în mână cuțitul de friptură. Cel cu care am înjunghiat peștele fugar ca să-l pun înapoi pe farfurie.

Doar nu poate folosi un cuțit pe care l-am atins eu și care a atins deja carnea peștelui ei!

— Sigur, spun eu.

Îi iau cuțitul și mă întorc cu altul, ținut într-un șervet alb pentru a-i păstra statutul virgin. Mă îndepărtez râzând în sinea mea... dacă ar ști ea cum sunt mașinile noastre de spălat vase...

Tot restul serii mă dau peste cap ca să le fiu pe plac. Le duc alte băuturi. Iar la final adun chelnerii și debarasatorii și cântăm „La mulți ani" tinerei sărbătorite.

Îmi lasă bacșiș mai puțin de cinci la sută. În dolari americani.

Dar culmea e că nu au obrazul s-o șteargă repede după ce fac asta. Nu le e deloc rușine. Merg la barul de-acum gol și stau acolo să mai bea ceva, mai ales că le face cinste barmanul Doug care e atât de disperat să fie cu cineva, că ar face cinste oricui.

Așa că scorpiile stau acolo și beau pe gratis. Și mai stau jumătate de oră. Scriu pe o hârtie și o ridic ca să vadă Doug:

Mi-au lăsat bacșiș 5 la sută.
Niște pizde.

În clipa aia – în oglinda din spatele barului – văd imaginea uneia dintre femei. A citit ce am scris.

„Ea e unica dovadă pe care o am eu despre existența lui Dumnezeu, cu excepția forței misterioase care sustrage una din șosetele mele din uscător ori de câte ori spăl rufe."

Kirby, *St Elmo's Fire*

„Știai că laba piciorului are aceeași lungime ca antebrațul, de la cot la încheietura mâinii?"

Vivian, *Frumușica*

Brady

Sunt pe trotuarul din fața blocului, când o mașină plină de fete drăguțe încetinește și se uită toate la mine. Privesc în spate să văd dacă se uită după altcineva. Nu. Nu mai e nimeni. Mașina intră în marșarier. Încerc să-mi aranjez părul fără ca ele să observe. Apoi una din ele coboară geamul și zâmbește.

— Aia e mașina ta? întreabă.

— Nu, n-am mașină, zic eu.

„Nu" ar fi fost de ajuns. Nu trebuia să știe că n-am mașină.

— A, face ea dezamăgită. Speram să-ți luăm locul de parcare.

Au! Fir-ar, mă simt ca un bou. Dar ele dispar atât de repede, că n-am timp să mă gândesc prea mult.

Am vorbit să jucăm pocher la mine diseară. Trebuie să câștig ceva. N-am mai câștigat la pocher de două luni, și nu din cauză că nu știu să joc. Cărțile sunt de vină, sunt sigur.

Oricum, vin la mine Phil, Zach și Jonas. Care are niște printuri noi să-mi arate. Sunt agitat. Am cumpărat chiar niște minipizze din alea pentru această ocazie. Cuptorul se încinge, când aud o bătaie în ușă.

— *Entrez-vous,* spun cu cel mai bun accent franțuzesc.

— *Mange a bitte,* îmi răspunde o voce feminină.

Inconfundabila voce feminină a lui – ați ghicit... Heaven.

— Hă? întreb eu.

— Ce'aci? întreabă ea intrând și scanând locul.

— Mă pregătesc pentru vizita unor amici.

— Mișto, zice ea, presimțind „petrecerea în pijama". Ce-o să faceți?

— Jucăm pocher.

— Ca lumea.

Acum îi citesc în ochi... chiar că e petrecere în pijama.

— Pot să joc și eu?

— Nu.

— De ce nu? Știu să joc.

— E seara băieților, îi spun eu. Așa cum tu stai duminica acasă cu prietenele să vă uitați la *Totul despre sex,* nouă ne place să bem bere, să jucăm pocher și să ne bășim.

— În primul rând, *Totul despre sex* s-a terminat de mult, iar în al doilea rând ești scârbos.

— Bun, atunci nu va fi o problemă să dispari.

Pun micile pizze în cuptor.

— De ce nu poate veni și o fată? întreabă ea.

De ce orice fată care aude de o partidă de pocher se invită și ea?

— Sunt sigură că am despre ce vorbi cu prietenii tăi, adaugă ea.

— Vezi, tocmai asta e. Vrem doar să jucăm pocher. Nu vrem să vorbim.

— De unde știi? Vorbești în numele lor?

— Crede-mă pe cuvânt. E un fapt dovedit.

— Zău? spune ea cu o mutră care o caută cu lumânarea.

— Da, spun eu. Dovedit.

— Unde scrie?

— În revista *Men's Health*. Cică bărbații spun 13 000 de cuvinte pe zi. Femeile spun 25 000. Dar uite clenciul, zic eu și fac un chenar cu mâinile. Bărbații rostesc 12 000 din acele cuvinte la serviciu, lăsând 1 000 pentru restul. Dar femeile rostesc 10 000 de cuvinte la serviciu, păstrând 15 000 de afurisite de cuvinte pentru restul timpului. 15 000 de variațiuni pentru „Blugii ăștia mă fac grasă?" Pe bune, Dumnezeu face mișto de noi.

— Mă rog, zice ea.

— Ce? Nu mă lua cu „mă rog". Tocmai ți-am dat o dovadă argumentată pentru spusele mele.

— Nu, zice ea. Ai făcut un sumar la ce ai citit într-o amărâtă de revistă pentru bărbați.

— N-am nevoie de o revistă ca să-mi spună ce știam deja. Cunosc diferențele fundamentale dintre bărbați și femei.

Își pune mâna în șold. De ce fac fetele asta? De parcă mâna în șold constituie un argument solid?

— Și ai dedus asta din cât de mult vrem să vorbim? întreabă ea.

— Nu doar cât de mult. E vorba și de *conținut*, îi răspund.

Și nu știu de ce, ca și cum aș vrea să enumăr, îmi pregătesc degetele de la mâna dreaptă.

— Discuțiile despre sentimente? Nu vrem să discutăm despre sentimente. Nu vrem să discutăm deloc. Ne rămân doar 1 000 de cuvinte. Așa că le folosim cu grijă.

Acum mă uit la mâna mea și-mi dau seama că am folosit doar un deget.

— Ha! Și ce mai știi?

— Chiar vrei să-ți spun?

— Altfel nu te-aș întreba, zice ea.

— Bine. Sushi. Nu ne place. Știm că *vouă* vă place. Daaa, fetele adoră sushi. Unde să mergem să luăm cina? La un restaurant unde se servește sushi! De nouă ori din zece, vreți sushi. Și e scump. Ăia nici măcar nu-ți gătesc mâncarea, dar e cea mai scumpă masă care există.

— Aha, face ea. Altceva?

— Vinul. Nu ne place vinul. Ne place berea. Hainele? Chiar credeți că ne pasă? Nu. Pantofii? Aiurea!

— Sunt și bărbați cărora le pasă de haine și pantofi. Bărbații cu gust.

— Bărbații gay. Dar *băile*? Băile voastre sunt ca la nebuni. Uite ce ne trebuie nouă într-o baie: o periuță de dinți, o lamă de ras și un prosop.

— Corect, face ea. Cui îi trebuie pastă de dinți, săpun sau deodorant, dacă tot o să fii singur toată viața?

— Vouă, fetelor, vă trebuie cam trei sute de chestii, iar două sute nouăzeci și patru dintre ele noi habar nu avem pentru ce sunt.

— Voi nu vă machiați, se apără ea.

— Aici e vorba de mult mai mult decât machiaj. E un câmp de luptă.

— Am auzit suficient, spune ea, analizându-și din nou unghiile. Rămâi sănătos cu *petrecerea ta între bărbați.*

— Ah, mulțumesc pentru permisiune.

— Cu plăcere.

— Veniseși pentru ceva?

— A, da, spune ea. Era să uit, am corespondența ta.

— Și? Care sunt non-atracțiile?

— De unde să știu? N-am deschis-o.

— Pe bune? întreb eu șocat.

— Nu, am deschis-o. Ai primit niște CD-uri. Nu-s prea bune.

— Le-ai ascultat?

— Da, spune ea, și sunt de rahat.

— Sunt probabil demo-uri. Așa că, da, probabil sunt de rahat.

Nici nu mă mai enervez. Deja știu că-mi va deschide corespondența. Doar e Heaven. Asta face ea.

— Lucrezi în industria muzicală?

— Da, am o casă de discuri.

— Pe bune? Mișto, zice ea, luminându-se la față. Ai scos ceva ce știu și eu?

— Mă îndoiesc. Cel mai popular produs al nostru a fost o compilație de coveruri. E *singura* chestie care ne aduce vreun ban și cred că și asta va seca curând.

— De ce?

— Fiindcă tocmai am citit pe un forum de web că cineva a scris „Bine, labă, fă asta și ți-o plătesc cu cadou' de Crăciun – compilația aia ultrauzată de la Shistack Records".

— Shistack? *Asta da* nume memorabil, zice ea.

— Se cheamă Sleestak, de fapt.

— Cum se cheamă compilația?

— *Looks Like We Re-Made It.*

— Manilow? *Mortal.* Ce coveruri sunt? De cântece de borât?

— Nu, melodii tari din anii '70 pe care puștii de acum nu le cunosc, dar i-ar sparge dacă le-ar cânta trupele care le plac. *Baker Street*, *Seasons in the Sun*, *Bad, bad Leroy Brown.*

— Mă *termină* melodia aia, zice ea și îmi trage o palmă peste braț care chiar mă doare, dar nu las să se vadă. Mă termină toate melodiile alea. Ce altceva?

— *Crosstown Traffic.*

— Hendrix?

— Sigur.

— A murit la douăzeci și șapte de ani, știi... zice ea.

Mă mir că știe asta.

— Știu.

— La fel Kurt Cobain.

— Știu.

— Și Jim Morrison și Janis Joplin.

Pare să se priceapă la muzicieni decedați.

— Știi vârstele tuturor muzicienilor morți sau i-ai ținut minte doar pe ăia care au murit la douăzeci și șapte de ani?

— Doar pe ăia, zice ea, apoi adaugă mormăind aproape jenată: Am eu o obsesie.

— Care?

— O chestie, spune, privind distrată prin cameră. Nu-i treaba ta.

— Da' se pare că tu altă treabă n-ai decât să știi totul despre *mine*...

— O să crezi că sunt nebună.

— Deja *știu* că ești nebună, răspund eu, iar ea îmi face o mutră.

Apoi strânge din ochi. Ca și cum s-ar hotărî dacă merit să știu.

— Mereu m-am gândit că o să mor la douăzeci și șapte de ani, trântește ea până la urmă.

— Doamne, asta e chiar morbid. De ce?

— Nu m-ai lăsat să termin. N-ai făcut economie la cele o mie de cuvinte, spune ea cu un zâmbet.

— Termină, spun eu.

— Mereu m-am gândit că dacă nu fac *ceva* înainte să împlinesc douăzeci și șapte de ani, o să mor. Dar dacă fac *ceva,* nu mor.

— Cum ar fi să faci ceva memorabil? Îmi pare rău s-o spun, dar toți oamenii ăia au făcut chestii memorabile și tot au murit.

— Nu. Nu asta.

— Atunci ce?

Deschide gura și-și dă ochii peste cap. Am mai văzut asta. Așa fac oamenii când li se înfundă urechile de la altitudine mare. Dar noi suntem la etajul 4. Apoi ea revine pe pământ.

— Să mă căsătoresc, zice ea de parcă n-ar fi mare chestie.

— Dacă te căsătorești, nu mori?

— Da, spune ea foarte convinsă.

O spune chiar cu atâta fermitate, că o cred. Sau măcar cred că ea o crede.

— Hă, fac eu, fiindcă nu știu ce să spun.

Kurt era căsătorit, dar nu vreau să pomenesc asta. Nu cred că e vorba dacă erau sau nu căsătoriți. Cred că i-a intrat ei în cap chestia asta și n-am să mă cert cu ea. Pentru prima oară nu vreau să mă cert cu ea. E un sentiment ciudat. Îmi amintește puțin de cățelul pe care l-a salvat. Neajutorată, dar fericită. Nu fără speranță. Și aproape că-mi vine s-o iau în grija mea. Aproape.

Exact atunci apare Zach cu Phil în urma lui. Cred că Phil l-a admirat mereu pe Zach – sau măcar și-a dorit relația pe care o am eu cu Zach. Dar Phil își dă seama și că el e Joey pe lângă Chandler al nostru.

— Miroase a minipizza? întreabă Zach.

— Cine știe cunoaște, spun eu.

— E ceva sublim, zice Zach.

— Cum poți *mirosi* diferența dintre minipizza și pizza obișnuită? întrebă Phil.

Un minut nimeni nu răspunde, apoi începem toți să râdem. Adică toți în afară de Phil.

Heaven se uită la mine.

— Cred că eu plec, spune ea și o ia spre ușă. Ne mai vedem.

— Sigur nu vrei să rămâi? întreabă Zach.

— Nu, mersi, am treabă, zice Heaven.

— Ba n-ai, penibilo, spun eu.

— Ba am, insistă ea. Am treabă cu Sydney.

— De aia m-ai implorat adineauri să te las să joci pocher cu noi, spun eu.

— N-aș zice că te-am implorat, aruncă ea. Te întrebam doar ca să văd ce zici.

— Sigur.

— Ești foarte simpatic când crezi că ai dreptate. Înduioșător! Mi-ar plăcea să mai pălăvrăgim, dar probabil Sydney mă așteaptă chiar acum pe scări și se întreabă unde sunt. Apropo, salut... și pa, le spune ea lui Zach și Phil.

— Dar, te rog, invit-o și pe Sydney, spun eu, testându-i bluful și dorind s-o văd fierbând un pic.

Ceea ce e urât, recunosc.

Ea deschide ușa și zâmbește.

— Fată! Vino puțin aici.

Fie merge *mult prea* departe, fie sunt un mare bou. Încă o dată.

Și chiar sunt un mare bou. Intră prietena ei, Sydney. Cea care m-a făcut retardat. Bou, retardat – de șase ori primul, de juma' de duzină al doilea.

— Ea e Sydney, spune Heaven. V-aș prezenta, domnilor, dar nu știu cum vă cheamă.

— Ce maniere am și eu, spun. Ei sunt Zach și Phil.

Apoi intră Jonas.

— Și Jonas.

— Îmi pare bine, zice Sydney.

— Te-ai ars, spune Heaven.

Apoi vine încet spre mine și e foarte, foarte aproape. E aproape sexy. Pe cine încerc să păcălesc? E a dracu' de sexy. Îmi șoptește: „Dar nu atât de ars ca minipizzele alea" și pufnește, ieșind și trăgând-o după ea

pe prietena ei. Mă întorc și văd fum ieșind din cuptor. Zach rămâne cu gura căscată în urma lor.

— Frate, face el. Supertare. Ce e?

— Nimic.

Alerg la cuptor și-l deschid – iese un nor uriaș de fum. Căcat!

— Recuperabile? întreabă Zach.

— Absolut, spun eu și scot tava cu minipizze carbonizate. Dacă prin asta vrei să zici că le mai putem folosi pentru ceva.

— Jetoane de pocher, oferă Phil.

— Deci, ăă... cine e tipa aia, Heaven? E mișto, frate, zice Zach. E ceva între voi? Am simțit oarece tensiune sexuală.

— Nu e nimic. E doar pacostea de pe capul meu.

— Atunci pot să bag eu? întreabă Zach.

— Nu, nu poți, spun eu.

— Știam eu, zice el.

— Dar amica ei? întreabă Phil. Ea părea că ar lua-o vitejește pe ușa din spate... dacă pricepi ce zic.

— Nu, Phil, face Zach, habar n-avem ce zici.

— Ce naiba ai? întreb eu. În fine, n-are importanță.

— Am ceva să-ți arăt, spune Jonas și scoate ultima variantă a reclamei la Scorțilapte.

E mult mai bine. Nici urmă de carnea misterioasă. Bacon și ouă. Niște pâine prăjită cu unt. Și Scorțilaptele. Minunatul Scorțilapte.

— Mă sparge, îi zic. Îmi trebuie un slogan. Voi aveți vreo idee?

— Ce zici de... „Cui îi trebuie cereale când ai ce-a rămas de ieri?" oferă Phil.

— Aici nu e vorba de cereale, spun eu.

— Ai zis că e ce rămâne în bol după cerealele crocante cu scorțișoară...

— E vorba de lapte. Laptele cu ciocolată seamănă cu laptele rămas în bol după „Count Chocula", dar reclama nu pomenește de „Count Chocula".

— M-am prins, zice Phil. Fiindcă ești prea tânăr pentru fibre.

— Ce legătură are asta cu ceva? oftez eu.

— Fibrele din cereale! explică Phil.

— Știu, Phil. Ne-am întors la cereale. Cereale despre care tocmai am zis că nu vreau să pomenesc. Și, apropo, nu ești niciodată prea tânăr pentru fibre.

— Frate, fără abureală, zice Zach. N-am mâncat destul aseară și azi primul lucru am mâncat covrigei. A fost ca și cum un pumn uriaș încerca să-mi iasă pe cur.

— Nu mă ajuți deloc, spun eu.

— Bine, zice Zach. Ce zici de asta: „Scorțilapte! Cei doi mari creatori de halenă... în sfârșit împreună!"

— Ia mai dute-n mă-ta! îi zic. Scorțișoara e bună contra halenei, se fac bomboane, gumă... Scorțișoara împrospătează respirația.

— Niciodată nu mi-a plăcut guma cu scorțișoară, spune Zach.

— Asta nu e gumă!

— „Scorțilapte! Când termini, plescăie din buze și gingii și va suna ca doi castori care se fut!"

Această perlă vine de la Phil. Care se duce la frigider și-l deschide.

— Frate, că tot vorbeam... tradiția e să arunci laptele *înainte* să se facă maroniu.

— Aha, dar nu e orice lapte, spun eu. E Scorțilapte. Vrei o gură?

Phil ridică din umeri și duce sticla de plastic la gură.

— Lăbarule! strig eu. Asta am voie să fac eu, fiindcă sunt pe teren propriu.

Scot niște pahare desperecheate, din care măcar două sunt curate, și torn trei porții. Zach e primul care mușcă momeala.

— Știi ceva? zice el.

— Ce? întreb fericit.

— Are exact gust de pișat de vacă.

Vede că-l iau în serios și se corectează repede.

— Făceam mișto. Brady, s-ar putea să fi dat lovitura.

Jonas dă din cap.

— N-aș renunța la laptele obișnuit sau la ăla cu ciocolată pentru ăsta, dar nu e rău, zice el.

Văzând reacția celorlalți, Phil dă și el pe gât.

— Da, într-adevăr. Pe bune... foarte bun. Serios, aș da bani pe chestia asta.

Apoi se întoarce la frigider.

— Dar să trecem la cealaltă băutură maro pe care am văzut-o aici.

Și scoate patru beri. Pe ansamblu, reacții pozitive, având în vedere porțiile generoase de negativism și umilire pe care le servesc în mod normal băieții ăștia.

— Mersi pentru noua reclamă, băi, îi spun lui Jonas.

— Nici o problemă. O să găsim noi un slogan. Nu-ți face griji, spune el. Auzi, Jenny și cu mine vindem covorul din living, dacă tot mă obligă să renunț la orice e masculin și stilat în apartamentul nostru în favoarea unor chestii mai feminine. Înainte să pun anunțuri în bloc sau la job, tu vrei ceva? Știi covorul ăla mișto al meu? E în stare excelentă. Ar fi perfect aici, frate. Vreau pe el vreo zece mii de dolari, dar e foarte negociabil. Ți-l las la cincizeci de parai.

— Oricât aș aprecia oferta, spun eu, cred că am să refuz. Intenționez să-mi iau un persan frumos.

— Pentru a obține niște frumoase jelituri de sex pe persan, adaugă Zach.

— Cum vrei, zice Jonas.

— Băi, spune Zach, ia fiți atenți aici...

— Of, Doamne, face Jonas, încă o crimă imperfectă.

— Înființezi un muzeu fals într-o țară inexistentă, spune Zach. Mergi la toate marile muzee cu programe false despre expozițiile anterioare de mare succes, lăudând exponatele la fiecare custode, enervându-i că, chipurile, cele mai bune lucrări impresioniste *ale altora* vor fi la tine, dar nu și ale lor. Vor arunca cu exponate în tine. Van Gogh-uri... Monet-uri... Manet-uri...

— Maioneze, adaugă Phil.

— Renoir-uri, continuă Zach, ignorându-l. Oricum... te-ai trezi cu mari opere de artă în prag.

— Care e adresa acestei țări imaginare? întreb.

— E de fapt un depozit în Bronx, zice Zach.

Phil, Jonas și cu mine ne dăm simultan ochii peste cap. Apoi Jonas, din fericire, schimbă subiectul.

— Am făcut rezervări la Brother Jimmy's de pe 92nd Street, la meciul de joi.

Jonas cu mine și cu Phil am terminat Duke. Zach a terminat în Carolina. Meciul de joi e Duke-UNC.

— Joi seara, la Brother Jimmy's. Binele versus Răul. Vă băgați?

— Să arzi în iad, Heels, spun eu. Mă bag.

— Da, Tarheels, spune Jonas. Mă referam, desigur, la noi versus Zach, dar cred că Binele versus Răul se aplică și pentru Duke-UNC.

Zach aruncă în Jonas cu o minipizza arsă.

— Hei! fac eu. Nu se aruncă cu alimente. Mai ales după incidentul cu măslina.

Zach și cu mine plecăm capetele deodată și spunem „Dumnezeu să-l ierte". Phil și Jonas sunt nedumeriți, dar nu întreabă.

— Bine, zice Jonas. O să vină și Scott Mulcahey. Cred că l-ați cunoscut. E lăbarul care făcea prăpăd la fiecare curs din anul I. Lady Zachary, după rezultatul oricăror pariuri care s-au făcut sau nu, pot să-ți pregătesc corsetul?

— Nu e nevoie, spune Zach. Oricum, după ce termini cu pilulele contra impotenței, cred că și Brady va vrea câteva.

— Chestiile alea nu ajută, zice Phil.

— Să mori tu, spune Zach. Eu iau vreo zece Levitra pe zi și tot nu pot să bag mingea în coș.

— E-n regulă, spune Jonas. Eu sunt plin de Cialis și tot nu-mi găsesc rățușca de cauciuc.

— N-am herpes, spun eu. Dar reclamele alea la Aciclovir par al naibii de amuzante.

— Jucăm pocher sau ce facem? întreabă Zach.

Și începem o partidă care durează până pe la 3 sau 4. La final sunt prea obosit ca să mă uit la ceas. Sau prea deprimat. Și pierd. Din nou.

Heaven

Toată lumea așteaptă s-o dau iar în bară la muncă. Simt asta din clipa în care intru și senzația nu dispare. E ca și cum sunt într-o realitate paralelă și mă văd cum mă mișc și *până și eu* aștept s-o dau în bară. Nu e o senzație mișto și nu pot să scap de ea.

Încep să mă gândesc la cele mai proaste variante și-mi imaginez cum s-ar desfășura. Și scriu o falsă scrisoare de reclamație ca să mai scap de tensiune și să fac mișto – un exemplu despre cât de boi pot fi unii clienți. Iată cum sună:

2 februarie 2004

către restaurantul Temple
în atenția managerului
Mercer Street nr. 575
NY 10003

Dragă domnule/doamnă:

Am avut ocazia să iau masa la restaurantul dumneavoastră de șase sau șapte ori în ultimele luni. Cred că se poate spune că eu și soția mea suntem „de-ai casei". Deși serviciile și mâncarea

sunt în general exemplare la Temple, regret să vă informez despre ultima – și clar nesatisfăcătoarea – vizită în localul dumneavoastră.

În seara de 21 ianuarie, soția mea și cu mine am ajuns pentru cină la ora 19.30. Am stat la masă în zona unei tinere care pare încă nouă în meserie. Observațiile mele nu reflectă nicidecum o atitudine misoginǎ – eu și cu soția mea chiar avem un cont comun.

Tânăra s-a prezentat drept „Heaven" – un nume neobișnuit, care presupun că e un pseudonim, pentru a se potrivi cu tematica restaurantului Temple.

Într-o încercare de a începe „cu dreptul", am făcut o glumă, nepotrivită poate, menționând că soția mea e la ciclu – ceea ce de obicei îi sporește apetitul. „S-o hrănim repede, Heaven. În perioada aceea a lunii e vorace!" Heaven a părut deranjată de acest comentariu – deși vorbeam de menstruația *soției mele* și cred că am dreptul. Bănuiesc că sunteți de acord. Oricum, nu a fost o scuză pentru evenimentele ce au urmat.

Soția mea a întrebat ce vinuri se servesc la pahar și fata ne-a spus că merlot, cabernet, chardonnay, pinot grigio și zinfandel alb. Soția mea a cerut zinfandel alb și chelnerița aia s-a întors cu un pahar de vin roze. Roze!

— Am cerut zinfandel *alb*, a spus soția mea.

— *Asta* e zinfandel alb, a răspuns Heaven.

Femeia asta crede că suntem proști *și* daltoniști? Vinul acela nu era mai alb decât majoritatea angajaților dumneavoastră.

Salatele au fost aduse curând și au fost excelente. Am încercat să-i întind o ramură de măslin lui Heaven glumind că „nu voi mai face poante cu menstruație... ciclic". Mie mi s-a părut amuzant,

dar dispoziția ei nu s-a schimbat. Când aperitivele noastre au fost aduse cu întârziere, Heaven ne-a spus că bucătăria e un pic blocată. Eu am menționat, dat fiind colonul meu capricios, că și eu sunt adesea „blocat", dar n-aș folosi asta drept scuză pentru o prestație slabă. Bun. Pe un ton supărat, extrem de nepotrivit, Heaven a spus că nu e interesată să mai audă ceva despre colonul meu sau vaginul soției mele. Vă repet – *chelnerița dumneavoastră a pomenit de vaginul soției mele.*

În fine, piesa de rezistență. Cum beam cafeaua după masă, am simțit nevoia să-mi suflu nasul. În general am la mine batistă și desigur, ar fi *trebuit* să am și atunci. Dar, vai, nu aveam. Fiindcă fața de masă fusese oarecum pătată de paharul vărsat cu zinfandelul (ha!) soției mele, am presupus că stabilimentul dumneavoastră o va spăla după plecarea noastră. Dat fiind acest fapt, nu vedeam ce ar conta dacă fața de masă se mai murdărea un pic. Deși nu sunt mândru de mine, eram într-o situație foarte neplăcută, așa că mi-am suflat discret nasul în fața de masă.

Din păcate, Heaven alesese să-și verse nervii pe noi în acea seară. Trebuie să mă fi văzut din capătul sălii, fiindcă a venit valvârtej și a întrebat dacă îmi „trebuie un șervețel". Vă vine să credeți ce tupeu la fata asta? Mi s-a părut impertinentă și, sincer, penibilă. I-am spus „Nu, mulțumesc – doar nota".

Nedorind să lase lucrurile așa, Heaven a subliniat că am lăsat „un mare muc" pe fața de masă.

Un „muc".

Domnule/Doamnă: Zagat's dă restaurantului dumneavoastră cea mai mare notă. Vă riscați reputația ținând această chelneriță care folosește un limbaj vulgar de față cu clienții. Oribil.

Desigur, am fost indignat. I-am spus că din punctul meu de vedere, acel „muc" va fi bacșișul ei.

Asta a părut s-o pună (în fine) la locul ei. A plecat fără vreun alt comentariu șmecher.

Îmi pare rău să mă plâng, dar – serios – unde o să ajungem dacă un om nu mai poate petrece o seară demnă, bucurându-se de mâncare bună cu soția lui, fără ca o ștoarfă obraznică (chiar dacă atrăgătoare) să-i strice seara cu gura ei ca o hazna?

Voi accepta cu plăcere cine gratuite timp de un an drept compensație pentru această experiență de coșmar (asta dacă stăm în sectorul alt-cuiva!). Sper sincer să rezolvăm această chestiune fără vreun litigiu.

Al dumneavoastră,
Royston Felcher, Jr"

Mi-a plăcut compunerea mea atât de mult și mi s-a părut atât de amuzantă, încât am printat-o și o trimit restaurantului, ca poantă. Abia aștept s-o primească.

Dau de Brady pe drumul spre casă și are în mână un cactus. Care pare mort.

— Ai reușit să omori un cactus? întreb.

— Da. Am ținut minte partea cu puțină apă, dar am uitat de cea cu mult soare.

— Îmi pare rău. Ce faci cu el?

— Sincer? întreabă Brady. Nu știu. Îmi pare rău să-l arunc. N-aș putea s-o fac. Așa că m-am gândit să... Nu știu. Să-l las să se odihnească undeva afară. Lângă un copac sau un tufiș.

— Asta e chiar trist, spun eu, fiindcă chiar e.

Și e oarecum sfâșietor. Și dulce.

— Da, am tot bătut cvartalul căutând un loc potrivit, spune el.

— Poate că și-a trăit traiul. Toate plantele mor, spun eu încercând să-l fac să se simtă mai bine. Era o ființă vie. Și toate ființele vii mor.

Asta n-a ieșit așa încurajator cum aș fi vrut.

— Deci înveselește-te, adaug eu. Fiindcă azi a fost doar cactusul. Data viitoare poate vei fi tu.

Da, asta a ieșit mult mai bine.

— Ce mai urmează? Să-mi spui că Moș Crăciun nu există?

— Mai rău – știi cum ți se spune că, dacă te duci la Olive Garden, intri în marea lor familie? De fapt nu intri.

— Asta mă întristează.

— Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar trebuie să mă duc la lucru, îi zic. Îmi pare rău de cactusul tău.

— Mersi, spune el, prefăcându-se că-și șterge o lacrimă, cum face uneori Letterman.

M-am hotărât că azi voi vorbi cu accent la serviciu. Cred că e o idee bună din două motive. Primul, e un mod bun de a mă înveseli, iar al doilea, poate mă ajută să n-am necazuri. Dacă sunt preocupată să mă concentrez pe accent și deci pe personajul meu (cumva), nu voi reacționa la clienții naspa cum fac de obicei.

Mi-e greu să aleg între accentul australian și cel de țărănoi sudist, dar îl aleg pe cel australian. E o mare diferență între cel britanic și cel australian, deși pentru un profan sună la fel. Eu îl pot imita perfect pe cel australian. Și pe cel britanic, de altfel. Pe lângă simțul meu olfactiv uluitor, am un talent incredibil pentru accente și imitări. Când eram mică eram ca un papagal. Și provocam tot felul de belele. Repetam

mereu ce auzisem – cel mai adesea în momentele nepotrivite.

Odată, când aveam șapte ani, am auzit-o pe igienistă certându-se cu dentistul meu. Apoi am ieșit în sala de așteptare și am spus mândră: „Puii mei, Gerald, nu ți-o sug fiindcă îmi face bine la ten. Ori o părăsești, ori îi bag barca PTA în cur".

Tot cabinetul a amuțit. Mama m-a luat de mână și am ieșit afară, unde mi-a spus:

— Cartea PTA, nu barca PTA. Nu poți să bagi o barcă în curul cuiva.

La care eu am răspuns:

— N-am auzit eu bine.

Maică-mea a fost mereu foarte tare.

Așa că azi sunt australiancă și până acum merge bine. Când mă întreabă oamenii, spun că sunt din Sydney și îmi place în State. Sper doar că pot să-mi prelungesc viza când expiră.

Brett, debarasatorul (care nu mai e) cel nou, a mormăit în barbă toată ziua. Nu mai termină. E mormăială, nu bâzâit. Am auzit cuvântul „fut" de vreo treijdouă de ori. E mereu ofticat. E chiar uluitor cum poate fi întotdeauna furios. Nu știu ce-a fost în capul lor când l-au angajat. Nu știu cum a reușit să-și păstreze slujba.

Cei de la masa 4 mi-au pus toată seara întrebări despre Australia și eu le-am făcut jocul. Dar par să știe deja multe despre „patria" mea.

— Și crezi că veți câștiga iar la echitație? întreabă un tip.

— Poftim?

— Ați câștigat trei consecutive la Olimpiadă. Ar fi a patra medalie de aur.

— A, Olimpiada. Da. Sigur, avem cai buni, spun eu. Vă mai aduc ceva? întreb ca să schimb subiectul.

— Nu, e în regulă. Supa e grozavă. Pun pariu că n-aveți așa ceva în Australia, spune el.

— Nu, nu prea avem supă acolo, spun eu, ceea ce e complet stupid, dar ce dracu' să zic?

Îi amuz pe oamenii ăia mai toată seara, petrecând mai puțin timp la celelalte mese, fiindcă ei sunt cei mai drăguți. Și au cea mai grasă notă, ceea ce va însemna, sper, cel mai gras bacșiș.

Când pleacă, îmi urează toate cele bune și să-mi prelungesc viza. Deschid etuiul cu nota și nu găsesc *deloc* bacșiș. Nu are nici o logică. Erau mult prea drăguți ca să facă asta.

Brett vede expresia de pe fața mea, vine și se uită la notă.

— Nefutuții! spune el, părând chiar mai furios decât mine.

Eu nici măcar nu sunt furioasă. Sunt mai mult șocată. Brett, ca debarasator, primește un procent din bacșișul meu – așa că o ia personal. Spumegă. Dar apoi îi apare un rânjet enorm. Se întinde peste masă și ia aparatul foto digital pe care ei l-au uitat acolo.

— Probabil se vor întoarce după el, spun eu. Știu unde l-au avut ultima oară.

— Poți fi sigură că se vor întoarce, spune Brett, băgând aparatul în buzunar și plecând.

— Erau la masa mea, spun eu pornind după el. Nu-l lua. Eu voi avea necazuri.

— Nu-l iau, spune el, mergând spre bucătărie.

Un sfert de oră mai târziu, clientul se întoarce. Credeam că a venit după aparat, dar nu.

— Îmi pare tare rău, spune el. Am vrut să las cash după ce am semnat pentru cardul de credit. Nu las bacșiș cu cardul și cred că am băut prea mult vin... Am uitat complet.

— Nu-i nimic, spun eu.

El scoate niște bani din portofel și mi-i dă. Vedeți? Am știut că sunt prea drăguți ca să mi-o facă.

— Poftim. Mulțumesc încă o dată. Ai fost drăguță, spune el și se întoarce să plece.

— Stai, spun eu brusc. Ți-ai uitat aparatul foto.

— Dumnezeule! Nici n-am remarcat, spune el.

— Stai puțin, ți-l aduc, zic eu și mă duc la bucătărie să-l caut pe Brett.

El nu e acolo. Mă uit, dar nu se vede nicăieri. Mă panichez, crezând că s-a hotărât să și-l însușească. Dar îl văd în sfârșit ieșind din baie și răsuflu ușurată.

— Brett, vreau aparatul. Tipul s-a întors.

Brett are un zâmbet ciudat.

— A comentat supa, nu? A spus că i-a plăcut supa.

— Da, spun eu și-i iau aparatul.

Fug la tip și-i returnez aparatul.

— Poftim. E un aparat bun. Nu-l lăsa la următorul popas, spun eu făcându-i cu ochiul.

— Nu-l las.

Îmi face și el cu ochiul.

— Mulțumesc foarte mult.

Brett vine la mine. Pare enervat.

— Erai tare prietenoasă cu tipul care ne-a dat țeapă, spune el.

— Nu ne-a dat. Nici măcar nu se întorsese după aparat. Se întorsese fiindcă și-a dat seama că a uitat de bacșiș.

— Cum să uiți de bacșiș?! întreabă Brett și acum pare *mai* enervat că tipul s-a întors și a lăsat bacșiș decât era când credea că ne-a dat țeapă.

— Nu știu. Se întâmplă. S-a îmbătat. A plătit cu cardul.

— Băga-mi-aș! face Brett.

— Ce e?

— N-o să-ți placă.

— Ce e? întreb.

— Tipu' a comentat supa, nu?

— Și?

— L-am auzit spunând cât de mult i-a plăcut.

— Și? întreb pierzându-mi răbdarea. Ce-i cu asta?

— Tocmai am făcut o poză cu aparatul. Cu mine făcând pipi în bolul cu supă.

— Ce? Ai făcut pipi în supă?

— Da.

— Și ai făcut o poză cu asta.

— Da.

— Ce naiba e cu tine? îi urlu eu în față.

— Urăsc oamenii. E al dracu' de frig afară. Am treizeci și șapte de ani și sunt debarasator. Cât timp ai la dispoziție? Fiindcă pot s-o țin așa...

— Brett! Înțeleg toate astea... dar tocmai ai făcut ceva foarte nasol.

— Ei, nu știam că se întoarce să ne dea bacșiș.

Mi-e rău. Mă simt cleioasă și îngrețoșată. Nu pot să cred că a făcut asta. Sunt siderată. În parte fiindcă nu pricep cum poate un om să facă așa ceva. Dar și eu sunt un astfel de om. Nu pot să cred că am scuipat în salata acelui tip acum o lună. Mă simt oribil; sigur, nu era pipi și nu m-am pozat făcând-o, dar tot mă simt absolut îngrozitor. Sydney avea dreptate. Ce zic eu că o să mă pedepsească karma; propria mea vinovăție și rușine se ocupă din plin. Mă urăsc pentru că am făcut-o. Ce-am ajuns? Știu că nouă din zece chelneri au scuipat în mâncare sau mai grav, dar eu puteam fi cel care n-a făcut-o. Iar Brett nici nu consideră că a făcut un lucru rău. Doar în contextul în care tipul s-a întors. Dacă nu ne-ar fi dat bacșișul, Brett s-ar fi simțit perfect îndreptățit.

— Uite ce e, spunc el. Dacă vine vorba, să spui că nu știi cum a ajuns acolo.

— Dacă?! *Dacă* vine vorba?

El își pune mâna între picioare.

— E clar că *nu tu* ai făcut-o. *Un tip* a făcut-o, așa că tu ai scăpat.

— Pot să afle cine lucra în seara asta, știi.

— Și ce-o să facă? întreabă Brett. O să ne alinieze sculele pentru identificare?

— Cine știe?

— Nu-ți face griji, spune el și se îndepărtează.

Brady

În dimineața asta m-am trezit puțin confuz și foarte mahmur. Heaven stă pe patul meu și realitatea pare puțin distorsionată.

— Bună, spun eu, nesigur de câte beri am băut aseară și întrebându-mă ce naiba s-a petrecut.

— 'Neața, spune ea și nu pare deloc fericită.

S-a întâmplat ceva între noi? O să sper că nu, dacă asta e reacția ei.

— Care-i baiul? întreb ezitant.

— Totul, spune ea.

Se lasă pe patul meu și-și îngroapă capul în pernă.

— Cum s-a ajuns la asta? întreabă ea.

Cel puțin cred că asta a întrebat. Vocea ei e înfundată, fiind cu fața în pernă.

— Prea mult alcool? ofer eu, crezând de-acum că poate am făcut sex.

— A? face ea, ridicându-se.

— Nu știu, spun eu. Sunt mahmur. Poate sunt încă beat, de fapt. Vorbește rar și ia-o de la început.

— Nu e că am dat greș, zău... nu. Adică îmi fac treaba. Fac ce trebuie să fac. Sigur, poate am avut câteva „conflicte", cum spune Marco.

Cine e Marco și ce tot bombăne?

— Ahă... fac eu, încercând să ascult și să par că știu despre ce vorbim.

— Cred că e doar... știi cum e?

— Nu, nu știu, zic eu.

— Nu m-am putut adapta. Am intrat într-o lume pe care n-o cunoșteam și nu m-am adaptat.

Oftează.

— Și ,dintr-un motiv sau altul, nu pot. Oamenii fac schimbări în viața lor, se integrează și se adaptează. Găsesc un mod de a face lucrurile să meargă. Aici am procedat eu mereu greșit. Neprocedând nicicum.

— Iartă-mă, dar ce tot spui?

— Jobul, spune ea. Restaurantul. N-am fost dintotdeauna chelneriță, știi.

— Deci n-am făcut sex?

— Ce?

Se ridică și se uită la mine de parcă aș avea trei capete și un sombrero pe unul din ele.

— Nu știu, abia m-am trezit și tu erai aici...

— Zach m-a lăsat să intru când pleca el!

— A. Bine, atunci.

— Scârbos! se scutură ea. Crezi că *aș face* sex cu tine?

— Scârbos?

— Și tu nu ți-ai aminti?

— M-am blocat la partea cu scârbos, spun eu, scărpinându-mă pe gât și strângând din ochi.

— Crede-mă, dacă făceam sex ți-ai fi amintit.

— Așa îmi place și mie să cred.

— Dar nu vom face, spune ea repede.

— Bine. Să revenim la tine. Nu te-ai adaptat.

— Exact, spune ea. Și nu suport să mă simt o ratată.

— Nu ești o ratată. Doar că nu ești o chelneriță prea bună.

— Dar m-aș fi putut preface mai bine.

— Ce s-a întâmplat? Te-au concediat?

— Nu, spune ea sumbru. Dar am primit avertisment.

— Bun. Nu e chiar sfârșitul lumii.

— Asta a fost înainte ca Brett să facă pipi în supa clientului meu.

Sunt convins că am auzit ce a spus. Fiecare cuvânt. Limpede ca un claxon. Și totuși pare esențial să adaug „Poftim?"

— Nu chiar în bolul lui de supă. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine... spun mulțumit, fiindcă încă sunt pe jumătate adormit și ultimul lucru la care vreau să mă gândesc e supă cu pipi.

— Nici nu știu ce caut aici, spune ea.

În clipa aia simt ceva pe piciorul meu. E rece și umed și mă sperie ca dracu'.

— Ce dracu'?! fac eu.

Sar din pat și-l văd pe Strummer la picioarele patului.

— Of... nu știam că e și el aici. Am simțit ceva sub pătură, cred că mă împungea cu nasul. Salut, Strummer.

— Scuze.

Heaven e chiar deprimată. Nu știu ce să fac, dar se pare că e treaba mea s-o înveselesc. Așa că-mi pun o bluză și blugii și-mi iau cheile.

— Vino, îi spun.

Grădina Zoologică din Central Park e unul din acele locuri de care newyorkezii nu profită suficient. E în mijlocul parcului și are tot ce-ți poți dori de la o grădină zoologică. Și mai ales maimuțele. E aproape imposibil să nu-ți placă maimuțele. Cred că unicul lor rol e să se prostească pentru a ne distra pe noi.

Ca să nu mai zicem că doar ne imită pe noi, oamenii, deci care sunt proștii, de fapt?

Când ne apropiem de coada de la bilete, mă întorc și-mi pun discret o pereche de ochelari de soare.

— Dă-mi-l pe Strummer și ia-mă de braț, îi spun lui Heaven.

— De ce? întreabă ea.

Evident. Nu poate niciodată să facă ce îi spun eu – sau ce i se spune –, trebuie să întrebe.

— Fă-o, îi spun și se execută.

— Nu e voie cu câini, spune femeia de la ghișeu.

— E câinele meu văzător, îi spun eu.

Femeia se uită de parcă vrea să-mi vadă ochii prin ochelari.

— Sunt nevăzător.

— Nu mi se pare un câine pentru nevăzători, spune ea.

— Păi dat fiind că nu văd, nu știu cum arată, zic eu, puțin jignit.

Mă întorc spre Heaven, căreia nu-i vine să creadă ce fac. Pare că mai are puțin și va pufni în râs. Forțez și încep să mă prefac supărat.

— Ce spune femeia asta? Mi-au dat un câine mai ieftin? Ce naiba mi-au dat, un caniș amărât?

— Câinele e în regulă, spune Heaven. E un câine pentru nevăzători perfect acceptabil.

Apoi se întoarce spre femeia de la ghișeu.

— Încerci să-l complexezi pe bietul om? Și-așa e orb, pentru Dumnezeu!

Femeia e de-acum foarte stresată și jenată.

— Nu, doamnă. Doar că n-am mai văzut rasa asta. Îmi cer scuze.

Și se fâstâcește căutând bilete.

— Cred că ar trebui să plătim doar un bilet, spun eu. Dat fiind că eu tot nu voi vedea nimic.

— Ăă... sigur, spune femeia, evident fiind pentru prima oară într-o astfel de situație. Doisprezece dolari, spune ea.

Îi plătesc. Heaven, Strummer și cu mine intrăm.

— Frumos lucrat, spune Heaven.

— Nici tu nu n-ai fost mai prejos.

Vizităm cât de mult putem din Zoo până obosim. Până la urmă, câte animale poți să vezi... Heaven s-a amorezat de o maimuță și mă bate la cap să mergem s-o mai vedem o dată înainte de a pleca.

Când ajungem acolo, se pare că maimuța ei nestatornică și-a găsit pe altcineva. O părăsește pe Heaven pentru un băiat de patru ani care are o banană. Puștiul vrea să împartă banana cu maimuța, dar mama lui nu-l lasă. Așa că băiețelul începe să țipe, maimuța începe să țipe și ajungem la concluzia că e timpul să plecăm.

Dispoziția lui Heaven e clar mult mai bună și mă bucură asta. Mi-ar fi plăcut s-o duc la Serendipity și să mâncăm înghețată cu ciocolată caldă, doar că au folosit chestia asta în filmul ăla oribil și nu pot face asta. Următoarea opțiune sunt bezelele la DT-UT, o cafenea din Upper East Side. Dar nu putem intra cu Strummer acolo și nu vreau să folosesc iar faza cu nevăzătorul – așadar, ca ultimă soluție, cumpăr ciocolate Hershey, bezele și biscuiți graham de la magazinul de delicatese din colț și mergem la mine.

Suntem în bucătăria mea care, dacă ați fost în New York, bănuiți că e mică. Dar, mai relevant, aragazul meu e electric, ca în majoritatea din apartamentele newyorkeze. Marea mea idee cu bezelele se duce naibii.

Heaven moare de râs, ceea ce face să merite că sunt așa un maimuțoi.

— Deci care e cel mai nasol lucru la jobul tău? o întreb.

— În afară de totul?

— Da, în afară de asta.

— Clienții. Sunt atât de mitocani. Sau mai rău, proști. Și enervanți...

— Exemplu?

— Bine, zice ea. Ieri o femeie m-a întrebat ce sosuri pentru salate avem. I-am spus că avem sos de soia și susan, vinegretă picantă cu limete și sos de brânză cu mucegai. A făcut o mutră și a zis „Asta e tot?" „Da, i-am zis, astea sunt toate sosurile noastre." „Adică *alte* sosuri nu mai aveți?" întreabă ea. Ce dracu'? Ce credea? Că mă las greu? Mă mânca să-i spun: „Nu, de fapt avem tot felul de sosuri despre care nu le spunem oamenilor când întreabă prima oară, fiindcă ei nu merită aceste extraordinare sosuri secrete. Dar acum, că v-ați dovedit vrednică de ele, vă voi conduce la salonul VIP, unde nenumăratele noastre sosuri de salate vă vor ului și delecta".

Heaven e amuzantă. Mereu am știut că e amuzantă, dar de obicei sunt atât de prins de faptul că e sâcâitoare, că n-o apreciez cum merită.

— N-am ce zice, spun eu. Aș vrea să-ți pot da un sfat, dar relațiile cu clienții n-au fost niciodată specialitatea mea. Nu pot decât să empatizez.

— E de ajuns, zice ea. Și dacă tot vorbim, ești liber să emiți niște empatie chiar acum, fiindcă trebuie să plec la muncă.

— Serios? întreb eu, știind prea bine că nu minte.

Mă simt brusc ca cucoana cu sosurile de salată și Heaven ar avea dreptate să facă mișto de mine, dar n-o face. Și-mi dau seama că sunt dezamăgit că timpul nostru împreună se încheie atât de brusc.

— Da, serios, spune ea. Mulțumesc pentru ziua de azi. Pe bune. Chiar m-ai înveselit.

— Nici o problemă, îi zic. Hei, adaug eu înainte chiar de a-mi da seama ce scot pe gură, vrei să-l lași pe Strummer aici până termini programul?

— Serios?

Vedeți, a făcut-o și ea.

— Da, serios. Îmi lipsește un câine. N-am mai avut unul de ani de zile. Strummer și cu mine o să ne împrietenim.

— Da, ar fi genial, zice ea. Sunt sigură că i-ar plăcea. Dar să nu-l înveți la prostii. Abia l-am învățat să lase jos colacul toaletei.

Am un cățel în casă și ascult melodii siropoase de Elvis Costello. Ea a plecat de trei ore și am un zâmbet uriaș pe față. E numai vina ei.

„O mică prosteală din când în când e apreciată și de cei mai înțelepți oameni."

Willy, *Willy Wonka și fabrica de ciocolată*

„Okey dokey, Doggie Daddy."

Alabama, *True Romance*

Heaven

Asta nu e deloc cool. Tocmai am plecat de la Brady după ce am petrecut toată ziua cu el, iar acum totul pare altfel. Chiar a fost drăguț cu mine, pentru prima oară, și acum nu mai știu ce să cred. Nu că ar trebui să mă gândesc la asta. Chiar nu e cazul. E stupid. E doar un vecin. Și poate un amic. Asta e tot.

Ajung la job și Marco îmi spune că par fericită. Dar nu e vorba de ce spune... ci cum o spune. Pare perplex.

— De obicei par nefericită? îl întreb.

— Da, spune el.

Nu vrea să mă insulte, doar afirmă ceea ce i se pare evident.

— Dar acum zâmbești. Ești mult mai drăguță când zâmbești.

— Mulțumesc, îi spun.

— Căcănari nenorociți! spune Brett trecând pe lângă noi, agitând un cuțit și imitând un client. „Cuțitul meu nu e curat, vaaai!"

— Eu nu sunt *așa,* nu? îl întreb pe Marco, arătând spre Brett.

— Nimeni nu e așa. Eu mă tem că va ucide pe cineva. Încerc să nu-i stau în cale, spune el.

Îl privim pe Brett cum bagă cuțitul în vasul cu apă de băut, îl șterge cu un șervet și-l duce la masă. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar se face des așa. Chelnerii folosesc apa de băut ca să curețe tacâmurile murdare, apoi toarnă aceeași apă în paharele oamenilor. De aceea eu cer mereu apă îmbuteliată când ies la restaurant. Și vă sfătuiesc să faceți la fel.

Pe la jumătatea serii, începe să-mi miroasă a ceva. Ceva chiar nasol. Întâi cred că cineva a avut niște gaze teribile, dar mirosul nu dispare. Nu e un secret că mă mândresc cu nasul meu fin, dar mirosul ăsta e atât de oribil, încât aș renunța la simțul olfactiv ca să nu-l mai simt.

E concentrat la masa 19, care e cel mai aproape de toaletă. Mă întreb dacă problema e acolo.

— Simțiți ceva? îi întreb pe clienții de la masa 19. E oribil.

— Nu simt nimic, spune bărbatul vârstnic de la masă.

Dar nu se poate să nu simtă. Femeia se încruntă la mine, așa că presupun că ea simte și nu e deloc mulțumită.

— Îmi cer mii de scuze. Nu înțeleg ce poate fi, le spun. Poate avem probleme la toaletă. O să încerc să rezolv.

Sunt foarte jenată și știu că Bruce și Jean Paul ar face o criză dacă ar ști că restaurantul miroase ca o hazna. Așa că mă duc la toalete și verific. Sunt în regulă. De fapt, cu cât mă îndepărtez de masa 19 cu atât e mai bine.

Mă întorc la masa 19 și iar e. Mirosul cel cumplit e în față și în mijloc. Nu-l mai suport. Nu mai pot servi la masa aia. Poate unul din cei doi de acolo a călcat în rahat de câine și l-a adus înăuntru – nu știu

ce-o fi mâncat câinele ăla, dar e letal. Nu știu cum să aduc vorba, dar pare că singura modalitate e să întreb politicos.

— Scuzați-mă, le spun. Îmi cer scuze... știu că e ciudat, dar... credeți că ați călcat în ceva pe stradă?

Par siderați. Și eu la fel. Nu știu ce să fac. E îngrozitor. Și chestia ciudată e că acum mă ignoră. Nu știu ce să fac.

— Alo? fac eu și ei se uită în jos, fără să-mi răspundă. Bună, spun eu iar.

Îmi pierd mințile? Vorbesc cu voce tare, nu?

— Mă scuzați, le zic. Sunt chelnerița dumneavoastră mai știți? V-am adus băuturile mai devreme...

Tot nimic.

— Unul dintre dumneavoastră a călcat în ceva, le spun.

Dau ocol mesei lor, adulmecând ca un copoi ce sunt. În cele din urmă, mă concentrez asupra bătrânei și sunt *sigură* că vine de la ea. Mă rog, aproape sigură. Nu i-am văzut încă pantofii. Aproape mă pun în genunchi...

— Pleacă de lângă mine! strigă ea și izbucnește în lacrimi.

— Ce se petrece aici? întreabă Jean Paul, apărând de nicăieri.

— Femeia aceasta ne hărțuiește, spune bărbatul.

Jean Paul începe să dea din cap a dezamăgire.

— Nu-i hărțuiesc, spun eu. Încercam să ajut! Miroase ca o canalizare din iad aici și încercam doar să...

— Ajunge, spune bărbatul. Soția mea are pungă de colostomie. Și se pare că s-a spart. Se mai întâmplă. Dar femeia asta ne-a tot sâcâit.

Nu există cuvinte pentru ce simt acum. Dacă m-aș putea ascunde sub punga ei de colostomie să mor de

rușine acolo, aș face-o. Sunt oripilată. Îmi vine s-o iau la fugă, dar am picioarele ca de cauciuc.

— Îmi pare nespus de rău, domnule, spune Jean Paul. Desigur, masa va fi din partea casei.

— Nu mai mâncăm, spune el, aruncând șervetul pentru efect dramatic.

O ajută pe soție să se ridice și cei doi prieteni îi urmează spre ieșire, încruntându-se la mine.

Mă uit în jur după Bruce, dar slavă Cerului că nu știe ce se petrece. Îl văd la bar, citind corespondența. Când termină de citit, se uită spre mine și arată cu degetul.

— Eu? fac eu din buze.

— Da, tu, spune el cu cel mai ridicat ton pe care l-am auzit vreodată în restaurant – ceea ce nu e de colo.

— Vino aici.

Mă duc la el, urmată de Jean Paul.

— Încă o reclamație despre tine, spune Bruce.

— N-am vrut să...

Tac. Ce e de spus? Cum pot să justific ce s-a întâmplat? Dar chiar nu voiam să fiu nepoliticoasă sau mitocancă. Sincer, încercam să ajut.

Apoi mă uit la scrisoarea din mâna lui și-mi dau seama că nu vorbește despre ceea ce tocmai s-a întâmplat. Cum ar fi putut? Citea scrisoarea în partea cealaltă a restaurantului când se întâmpla totul. Dar *asta* e încă și mai rău.

Citea scrisoarea de la mine.

FUTU-I!

— A, aia? fac eu.

— E revoltător, spune Bruce.

— O glumă, încerc eu firav.

— O glumă? Ți se pare că a spune cuiva că a lăsat muci pe fața de masă e o glumă?

— Păi da, zic eu. Toată chestia e o glumă.

— Păi acelui om nu i s-a părut amuzant și nici mie, spune el.

— Nu, nu, nu. Scrisoarea aia nu e *pe bune*, încerc eu să-l explic. Eu am scris-o!

— Heaven, am suportat multe porcării de la tine, dar să-i spui așa ceva unui client... e complet inacceptabil.

— Nu auzi ce spun? îi zic.

— *Tu* nu auzi ce spun? mi-o întoarce el.

— Nu, nu înțelegi.

— Nu, *tu* nu înțelegi, zice el. Ești concediată.

Nici măcar nu mă cert. Nu pot. N-are sens. Îmi scot șorțul și ies pe ușă.

Nu fac nici patru, cinci pași pe stradă și un porumbel mi se găinățează în cap. *Perfect.*

Deci asta a fost. Sunt concediată. Știam că se va întâmpla, dar tot e puțin șocant. Nu sunt furioasă. Nu le doresc cancer la fund lui Bruce sau Jean Paul. Dar nu mă simt prea bine – nu e niciodată bine când ești concediat. Am dat-o în bară – și mi s-a confirmat oficial. E ca și cum aș avea o ditamai ștampila roșie pe frunte: RATATĂ. Și când mă uit în oglindă o văd. Deși văd ĂTATAЯ, fiindcă e în oglindă și în oglindă totul se vede invers. Dar tot știu ce vrea să zică. Cred că ceea ce e normal să simtă omul când e concediat e furie, vinovăție și rușine. Eu? Eu simt că aș bea ceva.

Pot spune cu mâna pe inimă că sunt beată. Sunt cu Sydney la Dos Caminos și am băut câteva margarita. Am sunat-o după ce m-au concediat și a insistat să mergem să bem.

— Și ți-am spus că s-a găinățat pe mine? Un porumbel?

— De câteva ori, zice ea. Și eu ți-am spus că asta înseamnă noroc.

— Atunci să se găinățeze pe tine. Eu nu vreau noroc d-ăla.

Ceea ce vreau e niște aer curat. Îmi termin băutura și ieșim. Mergem pe Park Avenue și o luăm spre Third Avenue. Zăresc Rodeo Bar puțin mai departe și insist să intrăm. Sydney urăște muzica country de orice fel. Nu pricepe deloc alt-country, sau rockabilly, sau psychobilly. A pierdut legătura cu țăranca din ea. Dar tot o trag înăuntru.

Pe scenă e o trupă. O formație de country/rockabilly cu trei membri, și Sydney nu suportă. Imediat începe:

— Nu pricep muzica asta. E toată zbârnâită și plângăreață...

— Mor după zbârnâială. Zbârnâitul e mișto, zic.

— Zbârnâitul nu e mișto. Și ce tot cântă? Parcă toate melodiile spun „Văru' lu gagică-mea a violat o mâță".

— Mie mi-a scăpat versul ăsta.

— E vorba de mentalitate. O urăsc, spune ea, dând băutura pe gât.

A trecut de la margarita la shoturi de tequila. Patrón Silver. Fără lămâie, fără sare fiindcă numai papă-lapte beau așa.

— Și de ce tipu'e tatuat din cap până-n picioare? Tatuajele nu merg cu cămașa în carouri. Nu se pupă. Fie e un tip tatuat care poartă cămașă în carouri ca să se prefacă că-i place country, fiindcă e singurul stil la care se pricepe, fie e un muzician country care a venit la New York și s-a gândit că trebuie să se integreze, așa că s-a tatuat. Oricum ar fi, nu se leagă.

— Ba se leagă, explic eu. Așa e look-ul. E rockabilly.

— Ce e?

— Rockabilly.

— Ce e aia? Gen Hillbilly Rockstar? întreabă ea.

Eu mor de râs.

— E un stil de muzică. Și un stil de viață. Tatuajele și frizurile... mașinile tunate... chitarele reci... *pin-up girls*. Toate fetele vor să fie Bettie Page. Mă rog, Bettie Page cu tatuaje.

— De ce să combini country cu anii '50?

— De ce nu?

— Fiindcă eu nu pricep.

— A... în cazul ăsta...

— Scuze, spune ea. Nu sunt deloc country. Sunt foarte rock'n'roll. Și că tot vorbim – asta e de rahat! *Brown-eyed girl!* strigă ea.

Nu-mi vine să cred. Știu că tocmai s-a întâmplat, dar nu-mi vine să cred.

Trupa se uită la noi și-mi vine să intru în pământ.

— Nu face asta, spun eu.

— De ce nu?

— Fiindcă nu cântă la cerere, îi zic.

— De unde știi? întreabă ea.

Formația începe să părăsească scena. Mă gândesc că din cauza ei, dar e din cauză că și-a terminat concertul. Și exact în acea clipă, un cowboy preia semnalul.

Unul din membrii trupei a luat strigătul *Brown-eyed girl* drept chemarea la împerechere și vine degajat la mine și Sydney. Nu e *complet* tatuat, dar tatuajele care se ivesc de sub cămașa în carouri promit mult de descoperit. Și pare să fie și musculos pe sub cămașă.

— *Brown-eyed girl?* zice el. N-am mai auzit asta de mult. De vreo câteva minute.

Eu mă prind imediat, dar Sydney pare să asculte mai mult cu ochii, așa că nu pricepe ce se zice.

— Cântați foarte... foarte bine, trântește Sydney. Ce melodie era ultima?

Ah, Dumnezeule!

— E o piesă de-a mea, spune el, onctuos ca un milkshake cu Jack Daniel's.

— Cine a compus-o? răspunde Sydney.

Eu nu pot decât să-i zâmbesc tipului ca pentru a spune „Se străduiește și ea". Dar el mi-a luat-o mult înainte.

— Dar tu? mă întreabă el. Ție ți-a plăcut concertul?

— Da, zic. Sunteți buni.

Beau din Seven&Seven și mă uit în altă parte. Ochii lui Sydney se măresc puțin ca și cum ar simți că mie nu-mi place tipul și ea nu vrea să-l lase să sară din cârlig.

— Da, i-a plăcut mult. Îi place *rock-a-hillbilly*. La amândouă ne place. Toată treaba... stilul ăsta de viață, spune ea.

În clipa aia el se uită la hainele ei și eu mă gândesc... Da, ești în Prada din cap până în picioare. Exact ca o văcăriță.

Recepționând disponibilitatea ei, individul lansează, nu foarte subtil:

— Am un Chevy Stepside din '56 parcat afară. Vrei să-l vezi?

— Stepside? îngână Sydney nesigură, neștiind despre ce dracu' vorbește ăla.

El ia asta drept uluire copilărească și ne conduce. Sydney îl urmează până afară la mașina lui, iar eu merg după ei.

— Uau... face ea. E tare! gângurește Sydney.

Iar eu trebuie să recunosc, automobilul cromat, cu vopsea metalică culoarea vișinei, lucioasă ca un gloss de buze, de la o bară la alta... e clar cool – cool calculat, un futangiu al dracu' rău.

— Vrei să dăm o tură? oferă el.

Eu știu că Sydney nu poate conduce cu schimbător manual, iar Sydney știe al dracu' de bine că nu poate conduce cu schimbător manual.

— Sigur, zice ea.

O privesc cum ia cheile de la mașina lui clasică și totul parcă se derulează cu încetinitorul.

— Sydney... spun eu cu tot reprosul pe care mi-l pot pune în voce.

— *Ce?!* face ea cam țâfnoasă.

— Să faci din faruri, zâmbesc eu.

Sydney sare la volan, el se așază pe locul din dreapta și eu mă strecor lângă el. Un lucru responsabil în acest moment ar fi să-i explic naivului băiat de la țară (probabil născut și crescut în Brooklyn) că își riscă odorul și comoara cu cineva care a depășit bine stadiul de abțiguială și abia dacă poate merge cu bicicleta în zilele ei bune. Dar am trei pahare la bord, sunt preocupată de ziua mea proastă, iar zarurile pufoase pe care le are atârnate de oglinda retrovizoare mă fac să mă simt norocoasă. În plus, sunt în zona aceea ciudată unde te duce alcoolul și unde idei precum un sendviș cu bacon și broccoli noaptea târziu încep să pară geniale.

Evident, prima reușită a lui Sydney în prima ei încercare cu schimbătorul manual e un scrâșnet feroce – SGRRRRAAAACCC! Pentru o fracțiune de secundă, el pare alarmat, dar apoi face:

— Ei, i se întâmplă oricui.

Și se relaxează și se povârnește studiat într-o rână.

— Gata? întreabă Sydney cu un zâmbet nervos și detectez un avertisment.

Și apoi – Bang! Haosul se dezlănțuie, camioneta țâșnește în față la un unghi anormal în traficul aglomerat de pe Third Avenue. Taxiurile virează la stânga sau la dreapta, claxoanele urlă la noi din toate părțile

și chiar citesc „Ce pula mea!" pe buzele șoferului din dreapta. Brusc Sydney corectează direcția, virând la dreapta la un unghi la fel de anormal. Și sunt sigură că nu voi apuca douăzeci și șapte de ani... sau măritișul... sau ziua de mâine – fiindcă drept spre noi se repede o ditamai mașina de gunoieri, ca un rinocer preistoric la atac. Claxonul urlă la maximum încercând să ne facă să ne dăm din cale.

Aud un țipăt isteric și întâi cred că e al meu, dar apoi îmi dau seama că e al cowboy-ului macho din stânga mea, care s-a prefăcut instant într-un Don Knotts cu ochi enormi și se ține de bord. Acum am rămas țintuiți în mijlocul Third Avenue.

— Unde mai mergem? întreabă Sydney, adorabil de nedescumpănită de belea și de corul de claxoane care ne îndeamnă să luăm o decizie.

— Jos! urlă tipul. Dați-vă jos!

Evaluez situația și sincer, a sări din camionetă în mijlocul traficului de pe Third Avenue pare mai sigur decât a continua incursiunea lui Sydney. O apuc de mână în fața mașinii și facem slalom până pe trotuar.

— Stai! urlă Sydney.

Întâi cred că vreun șofer furios și-a pus în cap să ne calce.

— Nu i-am dat numărul meu de telefon! zice ea.

— Lasă, îi zic eu. N-o să te uite niciodată.

Verific căsuța poștală când ajung acasă și găsesc rezultatele testului pentru mucegai. Și ceva de la American Airlines pentru Brady. Da' unde se duce? Deschid scrisoarea de la Mr. Mold și citesc că testul meu e „neconcludent". Neconcludent, în pana mea? Ce dracu' înseamnă asta?

Deci am sau nu am mucegai negru? Brusc mă ia durerea de cap. Probabil de la mucegai.

Urc și, odată ajunsă în apartamentul meu, deschid plicul pentru Brady. E un bilet de avion spre California. Ce-i în California?

Nu mă pot gândi la asta acum. Sunt beată, am o migrenă, apartamentul meu e năpădit de mucegai toxic, iar câinele meu a dispărut. Unde e Strummer?

— Strummer! strig eu.

Nimic.

— Struuuummmmmer...

La mijlocul celei de-a doua silabe îmi amintesc că e alături, la Brady.

Ies și bat la ușa lui Brady. El deschide ușa cu ochelari 3D la ochi.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

— Am venit să-mi iau câinele.

El adulmecă aerul din jurul meu.

— Cineva a băut în timpul programului?

— Nu, spun eu. Cineva a fost concediat, a fost găinățat de un porumbel și enervat de un țărănoi. Și s-a dus să bea.

— Intră, zice el.

Asta și fac.

— Te-au concediat?

— Mde, fac eu și mă arunc pe puful lui.

Care e nou.

— Când ți l-ai luat? întreb.

— Mi l-a donat Jonas. Vrei să discutăm?

— Nu. Mulți oameni au pufuri.

— Despre job ziceam. Sau lipsa lui?

Strummer vine și se așază în poala mea.

— Ce e în California? îl întreb.

— Ă?

— Ți-a venit un bilet de avion.

— A! face el. Trebuia să-mi dau seama... O formație. Mă duc să ascult o trupă cu care poate semnăm contract. Apoi mă duc la Seattle.

— Ce e în Seattle?

— Howard Schultz.

— Tipul cu *Peanuts*?

— Nu, ăla e Charles Schultz, zice el.

— De ce vrei să-l vezi pe tipul cu *Peanuts*?

— Nu vreau. Dacă voiam, aș fi avut mare ghinion, fiindcă e mort.

Mă uit într-o parte. Știam asta? Probabil. Par să moară mulți oameni. Era să fiu și eu unul dintre ei în seara asta.

— A. Atunci de ce te duci?

— Chiar ai băut, nu? Mă duc să-l întâlnesc pe Howard Schultz.

— Cine e ăsta?

— Fondatorul Starbucks.

— Sunt moartă după cafea.

Radiez.

— Și eu, spune el. Și ți-ar prinde bine una acum.

— Nu, mi-ar prinde bine să dorm. Dar nu mă pot duce acasă.

— De ce nu?

— Fiindcă are mucegai.

— Ce are? zice el.

— Mucegai, spun.

Adorm pe puf, cu capul lui Strummer pe piciorul meu.

Brady

Heaven doarme în apartamentul meu. A stat toată noaptea făcută covrig pe puful meu, cu Strummer cu tot. Asta e chiar adorabil.

Îmi beau cafeaua, când Strummer cască leonin și vine la mine.

— Ei, băiete, îi spun. Bună dimineața.

— Bună dimineața, zice Heaven.

— Te-ai trezit?

— Nu sunt sigură, spune ea.

Se ridică, cu urma cusăturii pufului imprimată pe obraz.

— O seară grea, nu?

— Da, spune ea.

— Erai beată sau chiar e o problemă cu apartamentul tău?

— Ah, face ea parcă amintindu-și. Of, nu... uitasem de asta.

— Da, ai început să vorbești despre mucegai și apoi ai picat.

— Da... mucegaiul.

— Vrei să elaborezi?

— Cred că am mucegai negru, spune ea.

— Ce e mucegaiul negru?

— Mucegai toxic.

— Ce te face să crezi că ai așa ceva?

— Rezultatul analizelor a fost neconcludent. Nu vreau să mai stau acolo.

— Păi atunci trebuie să mergi în California cu mine, spun eu (glumind, desigur).

— Bine, zice ea.

— Fabulos, spun eu, fără s-o iau în serios.

Îi dau o cană de cafea.

— Mă duc să-mi fac bagajul?

— Vorbești serios? întreb eu, temându-mă că vorbește serios.

— Da. *Serios* nu vreau să mai stau în apartamentul meu. Și cine știe, s-ar putea să ai și tu mucegai aici.

Fir-ar, vorbește serios.

— Eu glumeam. Ce să faci tu în California?

— Ce faci și tu. Slujbă nu mai am. Sunt liberă ca pasărea cerului.

Nu pot să cred că vorbește serios. Nu poate veni cu mine. Adică, sigur că ar putea veni în California să audă trupa, cred, dar eu am treburi importante de făcut – și nu poate veni la Seattle. N-o pot lăsa să-mi dea totul peste cap. Pare să aibă talentul de a da de bucluc, fie că încearcă, fie că nu. Nu, exclus. Nu poate veni cu mine.

— Nu cred că e o idee bună, spun eu.

— De ce nu? Ți-ar prinde bine să fii cu cineva. Iar Strummer n-a văzut California.

Strummer? Nu poate vorbi serios.

— Strummer chiar că nu poate veni.

— De ce nu?

— Hai că o luăm razna. Doar nu vorbim serios, nu?

— Ba da. De ce nu poate veni Strummer?

— Așa, zic eu. Că nu poate.

— Discriminezi câinii, spune ea.

— Nici tu nu poți veni.

— De ce nu?

Vreau să-i dau un argument matur și final.

— Fiindcă am treburi importante de făcut.

— Am mai auzit asta. Ce legătură are cu mine și cu Strummer?

— Nu poți veni, OK?

— Bine, face ea.

— Bine, fac eu ferm.

Sunt în avionul cursei 3 American Airlines cu destinația California, iar Heaven e lângă mine. Strummer e într-o cușcă în cală. Biletul lui a costat o sută de dolari. Se pare că și lui Heaven îi place locul de lângă culoar. Dar eu mi-am luat primul biletul, așa că nu mă clintesc. Putea sta altundeva. Nu e problema mea. Problema mea ar fi că profită de asta cât poate. S-a ridicat și a trecut peste mine de vreo șaptesprezece ori de când ne-am îmbarcat. Mi-a cerut să-i dau ei migdalele Smokehouse fiindcă i s-a părut că a fost țepuită cu punga ei. Și ascultă un post chinezesc în căști și încearcă să repete ce aude. Ceea ce e și mai puțin amuzant pentru asiaticul care stă exact în spatele nostru.

Mă ridic să mă duc la toaletă. Când mă spăl pe față, citesc semnul care ne roagă să ștergem chiuveta după folosire, pentru următoarea persoană care vine. Ceea ce și fac, nefiind sigur că înțeleg de ce. Sigur, dacă mă rădeam sau așa ceva..., dar dacă doar mă spăl pe mâini sau pe față, nu știu de ce chiuveta trebuie să fie uscată, doar pentru ca următoarea persoană s-o ude iar. Ceea ce-mi dă o idee: cum ar fi o chiuvetă care se usucă singură? Ar putea avea orificii ca șvaițerul, prin care să sufle aer. Sau și mai bine... atâta aer, încât, dacă ții mâinile în dreptul ei,

ți le usucă... și n-ar mai fi nevoie de uscătoarele acelea separate. Dar atunci cum ar sta apa în chiuvetă? Proastă idee!

Și apoi trasul apei la toaletă – e poate cel mai zgomotos pe care l-am auzit vreodată. Ceea ce mă face să mă gândesc la trasul apei. E foarte neplăcut – zgomotos și supărător. Neplăcut, efectiv. Iar în clipa aia mă izbește. Dacă aș inventa butonul de tras apa cu MP3 player? Care să pună muzică atunci când tragi apa, în loc de puternicul *fșșșș*. N-ar trebui să cânte o melodie întreagă. Asta ar putea fi enervant – dar poate doar un refren sau un vers inteligent. *Water of Love* de Dire Straits, *Big Balls* de AC/DC, *Smells Like Teen Spirit* de Nirvana, *Tush* de ZZ Top... sau chiar *My Way* al lui Sinatra. Sunt sigur că bătrânul Ochi Albaștri ar fi onorat. Sau poate că nu. Poate s-ar răsuci în mormânt, caz în care aș folosi varianta lui Sid Vicious. Posibilitățile sunt nenumărate. Sunt o fântână a invențiilor. Asta ar putea fi chiar mai tare decât Scorțilaptele; și decât Cornetul-prinzător. Nu doar fiindcă e genială, ci fiindcă include prima mea iubire, muzica.

Mă întorc la locul meu și o găsesc pe Heaven pe el.

— Ce ești așa zâmbitor? mă întreabă.

— Dispari sau o pățești, îi zic.

— Și, mă rog, ce-o să-mi faci?

O ridic de pe locul meu și o pun pe al ei, unde rămâne bosumflată, dar îi trece repede.

— De ce zâmbeai? Ai făcut laba la baie? Să știi că nu intri oficial în Clubul sexului în avion decât dacă mai e o persoană implicată.

— Hm, fac eu. Și în ce club intru dacă mai sunt *două* persoane implicate și ambele sunt stewardese?

— Clubul masturbării în avion? oferă ea. Serios, ce s-a întâmplat acolo de ți-a dat așa un rânjet?

— Mi-a venit altă idee, atât.

— Ce idee?

— Nu-ți pot spune.

— Ce, face ea, te temi că ți-o fur?

— Nu.

— Atunci spune-mi.

— Nu pot, sau nu aici. E prea multă lume în jur.

— Bine. Dar o să te oblig să-mi spui mai târziu, amenință ea.

— Bine.

— Și să știi că nu uit.

— Sunt convins că nu.

— Eu nu uit, spune ea.

— Sigur că nu.

— Mai ales lucruri din astea.

— Îhî.

— Uit unde îmi las cheile.

— Fiecare cu defectele lui, zic eu.

— Nu consider că e un defect.

Observ că a scris o listă pe punga de vomitat cât am lipsit.

— Ce e aia? întreb.

— E lista actualizată de persoane non-grata la înmormântarea mea.

— Înțeleg, îi zic.

— Zborul cu avionul e riscant. E bine să am la mine o versiune actualizată.

— Există și alte versiuni? întreb eu, strâmbând gâtul să văd dacă numele meu e pe listă.

— Da.

— Și vrei ca versiunea finală să fie pe punga de vomitat?

— E o hârtie la fel de buna ca oricare alta, zice ea, parcurgând lista.

— Și dacă se produce o catastrofă aviatică, nu crezi că lista va fi distrusă laolaltă cu noi toți și cu avionul?

— Poate.

— Poate. Dar speri că o altfel de catastrofă te va ucide pe tine și va lăsa lista intactă.

Se gândește o clipă.

— E o măsură de prevedere, spune ea.

— E absurdă.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea.

— Corect, zic eu și deschid catalogul de duty-free să văd dacă a mai apărut ceva de la ultimul meu zbor.

Aterizăm pe aeroportul Long Beach. Trupa cântă în Costa Mesa, așa că am ajuns pe Long Beach în loc de LAX.

Îl luăm pe Strummer și pot să jur că zâmbește când ne vede. N-am înțeles până acuma – cățelul ăsta are suflet. Și un zâmbet fantastic. Sare pe Heaven, iar ea e nebună după jăvruță. Eu îl mângâi pe cap și mă dau cool, dar trebuie să recunosc că m-am amorezat și eu de el.

Urcăm în mașina închiriată și Heaven scoate un CD cu muzică pe care l-a compilat pentru drum. Prima melodie e de Spoon, care întâmplător e una din trupele mele preferate. A doua melodie e de Wilco, altă trupă aproape perfectă. După *Come on Home* de Franz Ferdinand urmează fix *Heart of Glass* de Blondie, ceea ce mă sparge, fiindcă am crezut că numai eu am remarcat asemănările dintre cele două melodii. Mă tem că, dacă restul CD-ului e la fel de bun ca începutul, va trebui s-o cer pe fata asta de soție. Și chiar că nu e cazul. Imediat ce am gândit asta, a început *Little Guitars* a lui Van Halen. Pericol serios de cerere în căsătorie, așa că rămâne între noi.

Mergem direct la cel mai apropiat Fatburger, primul meu popas obligatoriu. Sincer să fiu, prefer

In-N-Out Burger – cei mai buni burgeri din lume –, dar Fatburger e mai aproape și e pe locul doi. Mergem la In-N-Out Burger mâine. N-am mai fost la Los Angeles de ceva vreme, dar am petrecut mult timp aici și știu unde sunt burgerii adevărați.

Sau știam. Din păcate, Fatburger-ul ales de mine a fost înlocuit de un mall și cel mai apropiat e la câțiva kilometri, în Orange. Așa că mergem – sau ne târâm – prin trafic jumătate de oră. Timp în care mă minunez, din nou, de alegerea lui Heaven de a plasa *Somebody to Shove* al lui Soul Asylum lângă *Beat My Guest* de Adam Ant, un B-side de pe *Stand and Deliver.* Ambele melodii încep cu un riff de chitară aproape identic, iar această alegere a melodiilor nu-mi lasă nici o îndoială că fata asta știe muzică. Poate ar trebui să fie DJ în loc de chelneriță?

Ajungem în fine la Fatburger și comand Fatburger dublu, cartofi prăjiți Fat și shake de vanilie. Fatburger face lumea să fie un loc mai bun. Îi spun lui Heaven că trebuie să ia și ea Fatburger dublu, ceea ce face, dar își ia cartofi prăjiți Skinny. Fetele astea!

— Nu crezi că ar fi trebuit să găsească un nume mai bun pentru locul ăsta? mă întreabă.

— Numele e tare, îi spun.

— Ba nu e, zice ea. Așa, puteau să-i spună Fund Mare Burger.

— Nu, să-ți explic... în 1952, când s-a deschis, *Fat* însemna că ai dat lovitura. Fat City, Fat Times, Fat Cat... Era de bine.

— Cum se zice acum *phat,* cu ph, presupune ea.

— Exact.

— Deci când *phat* cu ph a apărut, în ultimii ani, era copiat din anii '50. E complet neoriginal. Cineva ar trebui să le spună.

— Spune-le tu!

— S-ar putea, zice ea.

— Nu mă îndoiesc.

Luăm un burger în plus pentru Strummer și stăm pe iarbă într-un părculeț de peste drum. E plăcut să nu porți haine de iarnă. Los Angeles e un loc mișto. Dacă nu era smogul... și cutremurele... și oamenii... și traficul...

Bine, nu e un loc mișto, dar vremea e frumoasă.

— E un burger foarte bun, spune ea după prima mușcătură, ca și cum s-ar mira.

— Adică eu te-aș îndruma greșit?

— Păi... știi... zâmbește ea strâmb.

— Bine, bine, zic.

Și ne cufundăm într-o tăcere plăcută și mâncăm Fatburgeri în însorita Californie.

Heaven

Azi e „ziua de arătat discret tuturor degetul". O fată din avion citea o carte cu titlul *Această carte îți va schimba viața*, iar când s-a ridicat să se ducă la toaletă, i-am luat-o. Sigur că Brady mi-a spus s-o pun la loc, dar n-am pus-o. Adică am pus-o înainte ca fata să observe, dar întâi am răsfoit-o.

Practic, îți dă ceva de făcut în cele 365 de zile ale anului. Ce înseamnă să ai prea mult timp liber!

Oricum, cartea avea texte ca „Ziua de făcut ceva drăguț pentru cineva fără ca el să știe" sau „Ziua de făcut complimente". Mai toate zilele erau plictisitoare, dar am dat la o pagină care zicea „Ziua de arătat discret tuturor degetul" și m-am gândit: asta e o zi pentru mine!

Așa că Brady și cu mine stăm pe iarbă, mâncăm Fatburgeri și le arătăm oamenilor degetul. Până acum am arătat la șapte oameni fără să știe, la nouă în total. Strummer a primit și el un Fatburger și cred că i-a plăcut, deși l-a mâncat atât de repede, că nu sunt sigură că s-a întâmplat.

Până acum, Los Angeles e plin de trafic și silicoane. O fi ceva în apă. Cred că am văzut-o pe Paris Hilton de vreo treizeci și șapte de ori. Probabil ăsta

e look-ul acum. Cam ca în *Fast Times at Ridgemont High* când Jennifer Jason Leigh îi arată lui Phoebe Cates o fată care arată exact ca Pat Benatar. Iar Phoebe o informează că sunt vreo trei în liceu.

Și e mult cer. Nu sunt obișnuită să nu fie zgârie-nori peste tot, așa că cerul pare nesfârșit. Dar nu e albastru. Cred că aici intervine smogul. Am auzit că toți cei din Los Angeles au emfizem în stare incipientă, ceea ce e înspăimântător. Atât de înspăimântător, că iau o gură de aer și-mi țin respirația.

— Acum ce faci? întreabă Brady și i-aș răspunde, dar îmi țin respirația.

Arăt spre obrajii mei ca să-i dau de înțeles că e aer acolo și nu pot să vorbesc.

— Înțeleg, zice el. Atunci aștept.

În cele din urmă expir.

— Reduceam riscul de a lua cancer.

— Cancerul nu se „ia", zice el cu o privire gen „fraiero".

— Păi, tehnic vorbind, nu. Nu-l iei în felul cum iei o răceală prin microbii altcuiva, dar...

— Ia să aud, e interesant...

— Nivelul de smog în Los Angeles e atât de ridicat... încep eu, dar mă întrerupe.

— Și crezi că dacă-ți ții respirația îți menajezi plămânii.

— Exact.

— O dată?

— Sigur că nu, spun eu.

Mai iau o gură de aer și-mi țin respirația. Strummer gâfâie, așa că îi prind botul și i-l țin închis un moment ca să-i menajez și lui plămânii. Apoi îi fac semn lui Brady să-și țină și el respirația.

— Nu, spune el.

Fac ochii mari la el, insistând.

— Nţţţ, face el, dând din cap.

Mă încrunt. El ia o gură mare de aer şi-şi ţine respiraţia.

Ne întâlnim cu trupa la studioul lor de repetiţii, care e şi garajul părinţilor lui Justin – deşi un Saturn şi un SUV rotunjor au fost date afară. Tipii sunt chiar entuziasmaţi că suntem acolo – sau mai bine spus *puştii*. E şocant. În afară de treaba cu moartea la douăzeci şi şapte de ani, nu mă consider bătrână... nu mă simt bătrână... dar pe lângă puştii ăştia mă simt aproape... adult. Îl avem pe Sam, vocalist şi chitarist, care are păr negru ca tuşul, piele foarte albă şi un piercing în buză cu ac de siguranţă. Poate ca să aibă de rezervă pentru scutec. Apoi e Ethan, basistul, cu dreadlocks şatene şi tricou cu Atari, şi Justin, bateristul, care seamănă cu Tanner din *The Bad News Bears*. Faţa lui angelică, cu păr lung şi blonziu, e prea tânără chiar şi pentru acnee. Cei trei par să petreacă *mult* prea mult timp împreună, uitându-se unul la altul şi zâmbind stupid la glume doar ale lor.

Ne oferă Red Bull înainte să stăm de vorbă. Oamenii de aici sunt înnebuniţi după Red Bull. Brady îi întreabă de când cântă şi le spune de compania lui. E atât de pasionat când vorbeşte de asta, că aproape nu-l mai recunosc. Le spune că majoritatea caselor de discuri susţin că sunt „prietenele artiştilor" şi apoi îi fac pe la spate. Îi asigură că a lui nu e aşa. El nu lucrează aşa. Apoi se plânge că *de aceea* nu are bani, ceea ce n-a fost poate cel mai inteligent lucru de spus la momentul acela – dar are o sinceritate care se îmbină cu experienţa în domeniu şi asta e ceva ce merită văzut. Stau cuminte şi-l las să-şi facă treaba, iar după toată discuţia, le spune că abia aşteaptă să audă cum cântă live.

Ajungem la club cu vreo jumătate de oră înainte să înceapă și Brady își alege un loc. Nu prea în față, dar nici chiar în spate cu șmecherii idioți cu șepci care se cred prea cool ca să dea din cap în ritmul muzicii.

Trupa începe, iar eu sunt agitată. Știu că e important pentru Brady și chiar vreau să sune bine. Și sună bine. Sună foarte bine. Îmi dau seama că lui Brady îi place, fiindcă am observat că atunci când e încântat are o strălucire sticloasă în ochi. Acum zâmbește și are strălucirea aceea. Se uită la mine și dau din cap. Asta e ca o conversație întreagă. Știu că tocmai a hotărât că formația asta e viitorul lui. El știe că sunt de acord și cred – deși s-a hotărât deja – că faptul că eu sunt de acord înseamnă ceva pentru el. Îmi zâmbește și continuă să urmărească formația.

Sala e plină. Puștii din public cântă versurile, ceea ce e mereu un semn bun. Eu mă uit în jur – și nu numai că sala e plină, dar nici nu sunt obișnuiții plictisiți care caută în jur tipi slăbuți și drăguți sau fete cu cercel în buric. *Toți* sunt prinși de muzică. O fată are tricou cu Superhero. Mă duc la ea.

— Mișto tricou, îi spun.

— Eu l-am făcut, zice ea.

— Tare, zic eu.

Apoi observ alte patru fete cu tricouri făcute de ele și una cu „I inimă Superhero" pe blugi. E un mic fanclub. Și ceva îmi spune că va deveni mare – ceea ce-mi dă o idee.

Mă uit prin sală și observ un șmecher care stă în spate, cu șapcă de tirist. Șepcile de tiriști au fost aduse la modă de Ashton Kutcher, iar ideea e că astfel spui „Sunt supercool, mă adun cu sărăntocii, iată ce autoironic sunt". Din păcate însă, ca orice altă modă, i-a trecut vremea, iar fraierul ăsta nu-și dă seama. Restul șmecherilor au trecut la tricourile strâmte cu Rolling

Stones pe sub sacou. Poate că circulara n-a ajuns și la Los Angeles. Mi-e milă de oamenii ăștia. Să-ți schimbi gusturile muzicale, hainele și cartierul la fiecare doi ani trebuie să fie extenuant.

Apoi simt ceva în capul pieptului – același lucru ca atunci când sunt prinsă cu minciuna sau dau de un fost iubit și nu am părul aranjat. Fiindcă fraierul ăla nu e unul oarecare: e nimeni altul decât Darren Rosenthal. Darren e iubitul meu din facultate, pe care îl voia fiecare dintre prietenele mele. Înalt, cu păr ondulat șaten-închis, dinți albi, obraz puțin neras și un morman de bani de la ai lui. Era cel mai cool tip din grupă. El chiar putea să fie mai în temă. Trebuia să aibă *măcar* tricoul de rocker și sacou. Dar, în ciuda șepcii, arată al naibii de bine.

Mă duc la el și-i zbor șapca din cap. Asta ar enerva pe oricine, dar mai ales pe cineva care poartă șepci *din alea,* fiindcă nu va dori să fie văzut cu urmările șepcii, adică părul stând aiurea. Se răsucește să vadă cine e lăbarul care i-a aruncat șapca. Și e dat pe spate când mă vede.

— Heaven? exclamă el. Doamne, ce mai faci? Ce cauți în Los Angeles?

— Am venit cu un prieten să ascultăm trupa asta, îi spun, conștientă pe loc cât de penibil a sunat asta.

— E tare, nu? Am un presentiment bun cu ea, spune el. S-ar putea să semnăm un contract.

Aoleu. Îmi dau seama că el face ce face și Brady și devin brusc protectoare.

— Nu știu, zic eu. Nu are nimic diferit.

— Nu ți se pare?

— Nah, fac eu. Există deja o duzină de trupe ca asta și trei duzini care au semnat un contract, dar au fost lăsate baltă înainte să le iasă un album, spun eu cu aer de mare cunoscătoare, deși sunt gogoși.

— Ești în domeniu?

— Oarecum, mint eu.

— Tot misterioasă ai rămas, văd, spune el.

Prind privirea lui Brady. Îmi face semn să vin.

— Mă întorc, spun eu și plec spre Brady.

— Cu cine vorbeai? mă întreabă el.

— Cu Darren Rosenthal.

— Darren Rosenthal zis „lăbar cu bășini în cap, n-am avut niciodată o opinie personală, dar am făcut bani din opiniile altora, uite ce bronz artificial am și ce bou cu spume sunt"?!

— Nu mi-a pomenit niciodată cum i se zice.

— Îl știi pe tipul ăla?! întreabă Brady.

— E fostul meu iubit.

— Cred că glumești.

— Nu.

— Mi-am pierdut orice respect pentru tine, spune el. Tipul e cea mai mare javră din branșă.

— A fost acum mult timp, spun eu jenată.

— Și totuși.

— Nu m-am culcat cu el.

— Slavă Cerului.

— Nu în ultimele două luni.

— Of, nu, spune Brady și-și acoperă urechile, deși am spus deja tot ce era de spus.

Eu îi iau mâinile de pe urechi.

— A fost în facultate, Doamne!

— E un lăbar.

— Ai mai zis.

— Nu i-ai spus că am venit pentru Superhero, sper? întreabă el nervos.

— Ba da. I-am spus că vrei să le oferi un contract imediat ce ies de pe scenă.

— Te rog spune-mi că glumești.

— Glumesc.

— Îmi spui că glumești fiindcă tocmai ți-am zis să-mi spui că glumești sau chiar glumești?

— Chiar glumesc. Nu sunt idioată, să știi.

Mă întorc, mă duc la bar să-mi mai iau Red Bull și să mai stau de vorbă cu Darren.

După concert, mai stăm și vedem publicul salutând trupa. Brady așteaptă să se termine cu amabilitățile înainte să înceapă el cu ale lui.

Seara târziu, trupa are o ofertă de contract cu Sleestak Records, casa de discuri a lui Brady. Chiar sper să semneze cu el.

Mergem la The Coffee Bean and Tea Leaf, rivala din LA a lui Starbucks. Se pare că există de mult timp și are adoratorii ei. Pare a fi exact vizavi de Starbucks și nici una din ele nu are de suferit. Ori ești cu Coffee Bean, ori cu Starbucks.

Eu cer Vanilla Blended, care e poate cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată. Când iau a doua gură, observ sticlele de apă care se vând aici. Întâi mi se pare că nu văd bine, dar când mă duc la casă realizez că ochii nu mă înșală. Aici se vând sticle cu apă „Fără grăsimi". Nu, pe bune. E adevărat. Puteți intra să vedeți singuri. Nu e apă cu vitamine sau vreuna din apele cu arome de fructe, din care unele au calorii sau aditivi, de ajungi să te întrebi ce consumi. E apă obișnuită – apă din cea mai chioară. Dar aici e îmbuteliată și etichetată „Fără grăsimi". Incredibil. În clipa asta îmi dau seama că sunt cu adevărat în LA.

Brady

O las pe Heaven la The Coffee Bean, unde se minunează de apa fără grăsimi și îi spun că ne vedem la hotel în câteva ore.

Plec să mă întâlnesc cu trupa ca să discutăm oferta mea. Cred că m-am rătăcit. Trebuia să ne vedem în Hollywood la un restaurant mexican de pe Sunset Strip, numit El Compadre, care le place lor mult. Îmi dau seama că am înaintat prea mult în Hollywood când ajung pe „Târfa drogată" colț cu „Viol în grup", așa că întorc și găsesc, în fine, locul.

Dând colțul să caut un loc de parcare și îi dau lui Phil un telefon, fiindcă îmi dau seama că n-am vorbit cu el după concertul de aseară.

— Alo ? spune o voce feminină care seamănă izbitor cu a lui Sarah.

— Scuze, cred că am greșit, spun eu.

Închid cât pot de repede, căci cred că am sunat-o din greșeală pe Sarah. Ea râde exact când închid – probabil crede că am făcut-o intenționat. Aș suna-o să-i spun că n-a fost așa, dar nu merită.

Închid telefonul și-l deschid iar, să fiu sigur că s-a deconectat. Apoi navighez în agendă până ajung la

numele Phil. Apăs „Apel" și urmăresc cum scrie „Conectare" și apoi „Apelare".

— Alo? spune iar vocea feminină.

Iau telefonul de la ureche și mă uit la el să fiu sigur că pe ecran scrie Phil.

— Sarah? întreb.

— Da, Brady? spune ea.

— Scuze, încercam să sun la Phil.

— Ai reușit.

Hă?

— Ești cu Phil? întreb eu complet confuz.

— Sunt.

— Bine... pot să vorbesc cu el?

— E în duș, spune ea cu tonul lejer gen „mi-am tras-o cu cel mai vechi prieten al tău".

— Înțeleg, spun eu.

Urmează o tăcere incomodă. O rog să-i spună să mă sune el? Reacționez la această situație al dracu' de bizară? Nu. O să fiu cool. Nu e treaba mea.

— Ne futem, zice ea.

— Parcă era în duș, spun eu.

— Este. Ziceam în general. Ne futem.

— Nu e treaba mea, spun eu pe un ton calm și cool care mă miră și pe mine.

— Hm, face ea. Știai că scula lui Phil e curbată spre dreapta?

— Care parte din „nu e treaba mea" n-ai înțeles-o? întreb eu, nemaifiind chiar atât de cool.

— Am înțeles. Doar că mi se pare amuzant.

— Că te fuți cu prietenul meu sau că scula lui e curbată spre dreapta?

— Ambele, cred.

— Bun, zic eu. Nu, Sarah... nu știam că scula lui Phil e curbată spre dreapta. Dar îl rogi să mă sune când poate?

— Sigur, zice ea.

— Fabulos, spun eu.

Închid telefonul, pornesc radioul și accelerez cât pot pe când Violent Femmes cântă despre bășici pe soare.

După ce parchez, rămân câteva minute în mașina închiriată ca să procesez discuția abia avută. Sarah e malefică. Asta știm. Phil e prost. Și asta știm. Ergo, cele două comportamente sunt previzibile. Bine, nu previzibile, dar de înțeles. Nu previzibile.

Și totuși, trebuie s-o spun... mă apucă mâncărimea numai când mă gândesc. Nu mai dau doi bani pe ea. Pe bune că nu. Acestea fiind spuse, dacă aș mai avea vreodată un moment de slăbiciune și aș avea chef să fac sex cu ea, n-aș mai putea în veci. N-aș putea să-mi bag scula acolo unde a fost afurisita de sculă strâmbă a lui Phil. Asta e un lucru. Așa că da... sunt dezamăgit de Phil ca prieten. Dar mai rău, sunt ofticat că tocmai a blocat cu scula lui ocazionala mea partidă de sex garantată. Și, pe lângă asta, acum mă voi gândi la scula lui strâmbă de câte ori mă voi uita la el. Exact de asta tipii nu se uită la chestia altora la pisoar. Nu vrei să-ți vină în minte scula unuia când te uiți la el. Cum aș da-o, chestia asta e futută rău.

Intru în El Compadre și băieții beau deja margarita. Deși mi se năzare că bateristul are mai degrabă 12 ani decât 21, îmi țin gura și comand și eu.

Sam e purtătorul de cuvânt al trupei și, când iau un chips de tortilla și-l bag în gură, spune lejer:

— Vrei să auzi ceva aiurea?

— Ce? întreb.

— Se pare că avem *două* oferte de analizat. Darren Rosenthal s-a văzut cu noi de dimineață și ne-a oferit și el un contract. Avocatul nostru le studiază pe amândouă.

Futu-i!

Nu numai că mă înec cu chipsul, dar mă scarpin pe gât. Asta se dovedește a fi o zi tare proastă.

Sam se uită la mine ca să vadă efectul după ce lansează bomba cu Rosenthal. Eu mă prefac cool.

— Foarte bine, zic. Oricine v-a auzit ar fi un bou să nu vrea un contract cu voi.

Acest răspuns are două tăișuri. Arată că nu sunt descumpănit de oferta lui Rosenthal și le mângâie orgoliul din care se hrănește orice trupă.

— Mersi, zice el și știu că răspunsul meu a fost cel corect.

Singura problemă e că practic fac pe mine. Darren Rosenthal, futu-l, lucrează pentru o mare casă de discuri. Nu pot concura cu asta. Singurul lucru pe care pot să-l fac e să mă rog Cerului să nu cadă ei în plasa acelui nemernic. Mă rog, și să le spun niște fapte clare, la rece, despre branșa asta.

— Uitați care e treaba, spun eu luând o gură din foarte necesara margarita. Casele mari de discuri sunt atrăgătoare. Sunt puternice și interesante. Te uiți la formațiile de pe listele lor și nu poți să nu fii impresionat.

— Absolut, zice el.

— Și ești încântat să fii la aceeași casă ca ele.

— Exact, adaugă Ethan.

— Știu. Am fost și eu unde sunteți voi. Am avut o trupă.

— La ce cântai? întreabă Sam.

— Chitară.

— Tare, zice el și ciocnim paharele pentru talentul nostru comun. Te-ai săturat să încerci să dai lovitura.

— Cam așa, zic eu și mai iau o gură înainte să trec la atac. Trupa mea se numea Crooked și am semnat cu Warner cam acum șase ani.

— Pe bune? face el, complet surprins.

— Da, îi spun, lăsând paharul jos ca pentru a semnala că în acest moment am de dezvăluit ceva foarte important pentru ei, doar pentru ei (deși am testat textul pe alte zece vedete în devenire). Am avut un contract pentru trei albume și ne-au servit tot felul de gogoși cum că vor face din noi următorii Rolling Stones.

— Și ce s-a întâmplat? întreabă toți.

— Cum, n-ați auzit de Crooked?

— Nu, spun ei.

— Exact. Ce s-a întâmplat? Păi să vă spun.

Trupa e acum numai urechi.

— Am semnat contractul și am intrat în studio să înregistrăm albumul. Ne-am înregistrat cele mai bune cântece și am făcut un album supertare. Singura problemă e că făcuseră contract cu vreo șaptespe alte trupe în același timp cu noi și nu voiau să bage prea mulți bani în promovarea trupei noastre. A nici uneia. Aveau deja formații celebre și pentru noi, restul, a fost gen „Hai să vedem câte albume vindeți fără ajutorul nostru".

— Asta e de rahat, zice Sam.

— Da, dar asta se întâmplă la casele mari de discuri. O trupă dintr-o sută reușește. Marile case iau pe toată lumea, fiindcă nu vor să rateze nimic, dar nu alocă timp pentru a se îngriji de o trupă și a o face să reușească. Iar dacă nu le aduceți nimic în șase sau douăspe luni – și pe bune, cum ați putea? – vă lasă baltă. Nu numai că pierdeți contractul... pierdeți cele mai tari melodii.

— Isuse, face el.

— Da, și în plus... avansurile pe care le primiți? Sunt recuperabile. Adică, dacă nu faceți banii pe care i-au cheltuit cu voi, ajungeți să le datorați tot felul de sume pe care nici nu le aveți.

Bine, poate că exagerez un pic.

— Băga-mi-aș! face Sam.

— Știu, e nașpa. De aia am trecut de cealaltă parte a baricadei, spun eu.

Încep să simt de la ei ceva ce nu cred că am mai văzut. Nu venerație, dar poate un respect neașteptat sau neconștientizat pentru cineva care *știe cu ce se mănâncă.* Chiar și bateristul ridică privirea, pentru prima oară. Toate trei chipurile inocente se uită la mine. Par atât de tineri, că pentru o clipită nu știu dacă vreau să-i prind cu un contract sau să le cumpăr niște ciocolată. Mă îndrept de spate și ei sunt transfigurați. În clipa asta ar trebui să cânte cineva imnul.

— Ca să ajut alte trupe și să fac ceea ce mi s-a promis și mie cândva: să le ajut să se formeze. Să ajut la găsirea unor fani și să le pregătesc pentru o carieră lungă, nu doar o tentativă de trei luni și apoi duceți-vă la dracu'. Succesul peste noapte e ceva rar. Uneori e nevoie de câteva albume pentru a realiza cu adevărat cum ești. Chestia mea e că... le las trupelor acel răstimp. Nu lucrez pentru profituri imediate. Lucrez pentru a scoate muzică de care-mi place. Muzică în care cred și pe care vreau s-o asculte și alții.

Puștii se uită unul la celălalt și dau din cap.

— Absolut, aprobă Sam.

— Așa îmi place să cred. Deci nu vă pot oferi contractul șmecher al unei mari corporații. Dar vă pot oferi loialitate. Dacă semnați cu Sleestak, veți avea un cămin pentru cât timp veți dori. Și vom continua să vă scoatem albumele cât timp veți dori. Vă vom oferi două sute la sută din atenția noastră și vom face tot ce ne stă în putere ca să ajungeți celebri și bogați.

Ies din restaurant simțindu-mă mult mai bine decât când am intrat, dar tot am sentimentul neplăcut că Darren îi poate momi cu bani pe care eu nu-i am. Sper ca vorbele mele să-și atingă ținta. Speranța e tot ce am acum. Asta și, cum am spus mai demult, talentul de a minți când e nevoie. Adevărul e că am exagerat scenariul cu trupa mea. Iar „Crooked"[1]? Cred că a fost un omagiu adus sculei aiurea a lui Phil. Nu mă înțelegeți greșit – am avut o trupă și am fost trădați de o casă de discuri. Dar nu în măsura în care am descris și sigur că nu cu Warner. Oricum, tot ce le-am spus se petrece zi de zi în industria muzicală, deci, chiar dacă mie nu mi s-a întâmplat exact așa... li s-ar putea întâmpla lor.

Când ajung înapoi la Hyatt, unde stăm Heaven și cu mine, Heaven nu e nicăieri. Pentru prima oară îmi dau seama – uau, stăm în aceeași cameră. Dar în același timp o voce îmi spune – uau, la prețurile astea e o minune că nu dormim în parc, pe aceeași bancă cu un drogat.

Așa că aștept.

Trei ore mai târziu, tot nu s-a întors. Mobilul ei mă duce direct la mesageria vocală și încep să mă îngrijorez. Fata asta e un pericol. Dumnezeu știe în ce bucluc a intrat și suntem într-un oraș străin.

Cinci ore mai târziu, intră pe ușă tiptil, găsind luminile aprinse și pe mine cu o cută între sprâncene.

— Ești treaz? întreabă ea.

— Nu, dormeam, răspund eu. Unde ai fost? M-am îngrijorat.

— Îmi pare rău, spune ea. Credeam că ești ocupat cu trupa.

— N-am zis că ne vedem aici în trei ore?

---

1 Strâmb (engl.). (N. tr.)

— Cred că da.

— Bun. Asta însemna că ne vedem aici în trei ore. Adică în cuvintele unui om simplu, în 180 de minute.

— Am înțeles, zice ea.

— Bun, spun eu.

Apoi doar mă uit la ea așteptând să-mi spună unde a fost. Dar ea se ridică, intră în baie și începe să se spele pe față.

Eu intru după ea. Pleacă de la chiuvetă cu apa șiroindu-i pe chip, așa că îi întind un prosop.

— Mulțumesc, zice ea.

— Deci unde ai fost? întreb.

— Cu Darren, spune ea și eu îi smulg înapoi prosopul.

Nu știu de ce, dar o fac.

— Îmi dai prosopul, te rog? zice aproape râzând.

Eu nu văd ce e așa amuzant.

— Ai fost cu Darren?

— Da.

— Rosenthal? întreb eu, știind prea bine că da, Rosenthal.

— Da.

— *De ce?*

— M-a sunat, spune ea, întinzând și strângând elasticul de păr, refuzând să mă privească în ochi. A vrut să ieșim. Să mai vorbim.

— Sunt convins.

— Da, zice ea. Așa e.

— Sunt convins, spun eu încă o dată fiindcă nu știu ce să spun.

Nu e mare lucru, așa că nu știu de ce mă agit așa. Au fost împreună acum mult timp. N-ar *face* nimic cu el. Nici o șansă. Sunt sigur.

— Vorbitul ăsta implica și dezbrăcat?

Ea aruncă elasticul în gentuța cu cosmeticale.

— Doamne, Brady...

— Da? insist eu.

— Păi pot să-ți spun asta, zice ea întorcându-se cu fața spre mine. Ori am uitat eu cum era cu el, ori a învățat niște mișcări noi în ultimii ani.

— Nu, nu cred că tocmai ai spus asta, zic eu, intrând brusc în contact cu spiritul unei negrese grase de la *Jerry Springer Show*.

— Ba da, zice ea, frecându-se puțin cam prea agresiv pe față cu cremă hidratantă.

Aproape că mă aștept să zică „Afară, coș blestemat! Afară, îți poruncesc!" Dacă n-aș fi sigur de contrariul, aproape că aș jura că-și șterge o lacrimă.

— Mă bucur tare mult că am venit aici cu tine. Îmi place excursia asta.

Și, spunând acestea, iese din baie și se aruncă pe patul ei.

— Ei bine, mie nu prea îmi place de tine acum, spun eu și pășesc apăsat în urma ei.

— Care e problema ta?

Face pe dura, dar îi tremură puțin vocea.

— Problema mea?

— Da, zice ea.

— O să-ți spun.

— Te rog.

— Doamne! Nu pot să cred! îi zic.

Îmi dau seama că, din toate reacțiile pe care mi le-a stârnit ea până acum, furia sau falsa furie pe care am simțit-o n-a avut niciodată rădăcini în sentimente mai profunde. Până acum.

— Ce e? întreabă ea. Poți să explici care e treaba?

— Uite ce e, nu-mi pasă ce faci sau cu cine faci sex. Nu-mi pasă. Nu e treaba mea, spun pentru a doua oară pe ziua de azi, deși de ambele dăți am simțit că e *absolut* treaba mea, futu-i!

— Bine. Fiindcă nu e.

— Bun. Uite, treaba e... că persoana cu care tocmai ai făcut lucruri la care nu am chef să mă gândesc e persoana care i-a oferit lui Superhero un contract azi-dimineață.

— Ce? spune ea surprinsă.

— Da, a făcut-o, îi zic. Deci se poate spune că ne-a tras-o la amândoi. Doar că eu nu *m*-am întins de bunăvoie.

„Doamne... nu m-a mai futut nimeni așa din generală."

Marla, *Fight Club*

„Încearcă să nu iei nici o muie în drum spre parcare."

Dante, *Funcționarii*

Heaven

Unii oameni fac ce fac și spun mereu exact ce nu trebuie. Eu sunt unul din acei oameni. De asemenea, aleg bărbații care nu trebuie, slujbele care nu trebuie... tot ce vreți. N-o fac intenționat. Evident că nu. Dar, dacă ar exista permanent o bulă de benzi desenate deasupra capului meu și oamenii mi-ar putea citi gândurile, aș putea spune că 87-90 la sută din timp în ea ar scrie „Fir-ar!" sau „Futu-i!" sau simplu „Aoleu!". Acestea par a fi cele trei gânduri principale care apar după ce fac sau spun ceva regretabil – cel mai adesea o combinație a celor trei. Poate că începe ca „Aoleu!", dar devine rapid „Fir-ar!" sau „Futu-i!", negreșit.

S-ar părea că sunt Lucy. Nu știu cum sau când s-a întâmplat, dar le fac pe toate în afară de a plânge „Ricky, de ce nu pot să fiu și eu în spectacol?"

Credeam și eu că am parte de un simplu moment sex-cu-un-ex și se dovedește că l-am făcut pe Brady pe la spate. Dar am știut la momentul respectiv? Nu. Iar dacă Darren nu i-ar fi oferit trupei un contract, pe Brady probabil l-ar durea undeva. Ideea nu era să mă simt naspa. Și atunci de ce mă simt de parcă o mașină tocmai mi-a lovit cățelul? Fiindcă Darren chiar le-a oferit un contract? Ceea ce înseamnă că

m-am culcat cu dușmanul? Deși, dacă e să spunem drept, nu prea am stat culcați. Sincer, credeam că l-am „deturnat" pe Darren când urmăream trupa cântând. Habar nu aveam că i-a oferit un contract. Deci totuși Darren le-a oferit un contract. Așa e viața. Tot mai cred că Brady îi va convinge până la urmă. Dar acum e ofticat și eu nu știu ce ar trebui să simt. Dar o simt.

— Îmi pare rău, îi zic încet.

— Asta e, spune Brady.

— Pe bune. N-aș fi făcut-o niciodată... N-aș fi făcut-o dacă aș fi crezut că-ți strică planurile.

— Știu, spune el fără să se uite la mine.

— Da?

— Da, știu, spune el și de data asta se uită direct la mine. Oi fi tu o pacoste și o gigantică bătaie de cap...

— Nu mă simt jignită...

— ...dar știu că nu mi-ai strica intenționat planurile.

— Păi nu eu ți-am stricat planurile.

— Nu, spune el, dar te-ai culcat cu persoana care mi le-a stricat.

L-am văzut pe Brady vesel, l-am văzut pe Brady trist, dar nu l-am văzut sau auzit niciodată atât de... golit.

— N-am stat neapărat... culcați.

— Corecția asta nu prea ajută, oftează el.

Aoleu! scrie în bula de deasupra capului meu. Vedeți?

— Din curiozitate, care parte a creierului tău a hotărât că e o idee bună să spui asta? întreabă el.

— Uau! spun eu.

— Ce uau?

— Exact asta gândeam acum.

— Ce?

— Că par să am un talent uluitor de a spune de fiecare dată exact ce nu trebuie.

— Și de a face, adaugă el.

— Da, și asta, îi spun.

Încep să mă simt cu adevărat groaznic. Adică mă simțeam nasol și înainte, dar acum încep să cred că mi-ar trebui un căluș.

Mă ridic și-mi iau haina.

— Unde te duci? întreabă Brady.

— La o plimbare.

Iau lesa lui Strummer, iar el sare de pe pat, urcând cu labele pe mine ca să mă ajute la agățatul lesei de zgardă.

— Acum de ce mă faci tu pe mine să mă simt vinovat? întreabă el.

— Ba nu. Doar îl iau pe Strummer la plimbare.

— Bine, zice el. Nu mă simt vinovat, să știi. N-am să mă simt prost fiindcă tu te simți prost fiindcă ai făcut sex acrobatic cu Darren Rosenthal.

— Bine. Nu vreau să te simți prost. *Eu* mă simt prost din cauza asta, bine?

— Bine, spune el.

Iar eu și cu Strummer ieșim la o plimbare pe Sunset, până la Starbucks, unde putem sta afară.

E ora 6 dimineața și oamenii își încep ziua. Eu încă n-am dormit, dar e-n regulă.

Un tip trece și îi zâmbește lui Strummer. Îmi spune că e foarte drăguț, iar eu îi mulțumesc. De parcă aș avea vreun merit. Urmăresc oamenii cum își iau cafeaua și aproape că se produce o transformare fizică atunci când și-o beau. Dacă sunt încordați sau ofticați sau doar obosiți când intră... se vede o îmbunătățire în clipa când li se înmânează cafeaua triplă cu lapte fără spumă, iar după ce termină la *fixings bar* și iau prima

gură, parcă brusc totul e bine pe lume. Umerii li se destind. Oamenii privesc în jur și observă că mai sunt și alții acolo. E foarte interesant de urmărit.

Apoi intră un tip care seamănă teribil cu Ben Stiller. Eu stau pe terasă și când trece, se uită la Strummer și zâmbește. Când iese și trece iar, văd că e chiar Ben Stiller.

— Salut, spune el.

— Salut, răspund, puțin șocată că Ben Stiller vorbește cu mine.

— Tare câine! zice el.

— Mersi.

Din nou mă gândesc cât de caraghios e că primim complimente pentru câini. Dar totuși, dacă Strummer avea dreadlocks verzi și îi puneam un tutu, ar fi fost vina mea, așa că, invers, faptul că e un câine arătos, fără dreadlocks și fără haine... e într-un fel meritul meu.

— Cum îl cheamă?

— Strummer.

— Salut, Strummer, spune el. E prietenos?

— Absolut, îi zic.

Ben se apleacă și începe să-l mângâie.

Moment în care Strummer ridică piciorul și face pipi pe Ben Stiller. Nu pot să-mi cred ochilor. Sunt șocată. Ben sare cât colo și scoate un fel de chițăit.

— Ah, să-mi bag... spune el.

În micul lui țopăit pentru a se da la o parte și a se scutura de pipi, își varsă și cafeaua.

— Doamne. Îmi pare rău, spun eu.

— Măiculiță! strigă el. Puteai să-mi spui că face pipi pe oameni!

E ofticat – și pișat –, dar nu e vina mea. Nu l-am mai văzut pe Strummer făcând așa ceva vreodată. De unde era să știu că Strummer o să facă pipi pe el.

— Am spus că e prietenos... nu învățat cu oliță, zic eu în apărarea mea. În apărarea lui Strummer.

— Minunat. Minunat, ce să spun. Mulțumesc...

— Îmi pare rău! spun eu. Nu l-am mai văzut niciodată făcând așa ceva. N-a vrut.

— Sigur, spune el încercând să scuture restul de pipi de pe cracul pantalonului.

— Pot să plătesc factura de la curățătorie, mă ofer eu.

— E-n regulă.

— Dacă te face să te simți mai bine, probabil aduce noroc.

— Da? face el. Cum așa?

— Păi, dacă un porumbel se găinățează pe tine, se zice că-ți aduce noroc. Mă gândesc că, dacă un câine face pipi pe tine, îți aduce... ceva.

— Nu cred că merge așa, spune el și probabil are dreptate.

După logica mea, o gorilă de patru sute de kile care-și face treaba mare pe tine sigur îți aduce faimă și avere. Bine, poate nu prea e logic. Dar cumva e. Pentru mine, cel puțin.

— Mă rog, sper să-ți aducă. Noroc.

— Mersi, zice el.

— Măcar pot să-ți cumpăr altă cafea? întreb.

Dar exact când îmi ieșeau vorbele din gură, chelnerul dinăuntru iese cu o cafea proaspătă pentru el.

— Hei, Ben... am văzut că ai vărsat cafeaua, spune el. Uite alta.

— Mersi, Adrian, spune Ben și ia cafeaua de la el.

Bănuiesc că Ben e client fidel. Și bănuiesc că ar fi bine să nu mă mai arăt în veci aici.

Ben începe să se îndepărteze și nu pot să nu mă gândesc că ar trebui să spun ceva. Orice.

— Oricum... sunt o mare admiratoare a filmelor tale, strig eu, iar Ben rânjește și dă din cap.

Nici măcar nu se întoarce. Dar chiar sunt o admiratoare. Îmi plac filmele lui.

Când mă întorc în cameră, Brady e ghemuit sub cuverturi, iar luminile sunt stinse. Mă așez pe patul meu și mă uit la el.

— Dormi? întreb eu, dar nu răspunde. Ai adormit? întreb iar și el mormăie.

Sar de pe patul meu și mă cațăr pe al lui.

— Ce vrei? scheaună el.

— Tocmai am văzut prima vedetă din Los Angeles.

— Bravo ție, spune el și se întoarce pe partea cealaltă.

— Nu vrei să știi cine a fost?

— Nu acum, zice el.

— Acum ori niciodată.

— Atunci niciodată, zice el și-și trage perna peste cap.

— E o poveste bună, totuși, îi spun.

— Sunt convins.

— Și vorbesc serios. Dacă nu mă lași să-ți spun acum, nu-ți mai spun niciodată.

— Îmi convine.

— Pe bune.

— Bine.

— Cât oi trăi, îl asigur eu.

— Am înțeles.

— Nu ești amuzant.

— Bine, atunci, zice el și pare să fi adormit iar.

Uite-așa. Nici cât negru sub unghie de curios în privința povestirii mele. Incredibil.

N-am să-i spun când se trezește. Nici măcar dacă mă imploră.

Mă dau jos de pe patul lui și mă urc în al meu. Dar nu pot dormi. În primul rând, tocmai am băut o cafea. Dar, chiar dacă n-aș fi băut, am prea multă energie nervoasă ca să stau locului.

Așa că nu stau. Mă ridic și plec. Sigur, nu pot merge departe fiindcă nu vreau să iau mașina închiriată. În plus, e 7 dimineața și nu cred că se întâmplă mare lucru în centru. Magazinele nu sunt deschise și oamenii nu sunt pe străzi, așa că nu pot să mă uit la ei.

Mă hotărăsc să rămân în holul hotelului. Acolo întâlnesc un tip care susține că a fost într-o trupă faimoasă.

— Salut, spune el.

Ridic ochii de la fereastra pe care mă uitam și văd un bărbat mai în vârstă roșu la față.

— Salut, spune el iar.

— Bună, răspund eu.

— Stai în hotelul ăsta?

— Da, îi zic. Tu?

— Nu. Sunt din Londra, vizitez niște amici din oraș. Pe tine ce te aduce la LA?

— O trupă, spun eu. Vecinul meu are o casă de discuri și curtează o trupă. Eu doar am venit cu el.

— Excelent, zice el. Și eu am fost într-o trupă celebră.

— Serios? Care?

— Manfred Mann and His Earth Band, spune el mândru.

La început nu-mi pică fisa.

— Uau, spun eu.

— Eu sunt Manfred.

— Îmi pare bine.

— Ai auzit de noi?

— Ăă... nu, spun eu a scuză.

— Ar trebui. Am avut un mare hit.

Apoi începe să cânte: *There she goes, just-a-walkin' down the street, singin' do wah diddy diddy dum diddy do*. Când ajunge la *do wah diddy*, dă din cap și-mi face cumva semn să cânt cu el. N-o fac. Dar știu cântecul.

— E al vostru?

— Într-adevăr, spune el mândru.

Atunci mă izbește. Manfred Mann! *Blinded by the Light*, sursa unora din cele mai neînțelese versuri din istoria muzicii.

— E incredibil, spun eu sărind de pe scaun. Poți lămuri ceva ce mă sâcâie de când m-am născut?

Face o mutră curioasă.

— Păi am să încerc, dar nu știu...

— Sigur știi! strig eu, conștientă că vorbesc mult prea tare pentru ora 7 dimineața în holul de la Hollywood Hyatt.

— Versul e *Blinded by the light... dressed up like a douche... I'm gonna run her in the night*?

Cu coada ochiului îl văd pe Brady năpustindu-se.

— Te rog să nu mai faci asta, îmi spune el.

— Ce?

— Cu dispărutul, zice el.

— Eram aici. El e Manfred, spun eu.

— Îmi pare bine... Manfred. Haide la micul dejun, îmi spune Brady mie.

— Credeam că dormi, îi zic eu.

— Da, dar când m-am trezit și mi-am dat seama că nu ești, n-am mai putut dormi. Cine știe în ce bucluc mai intrai.

— Abia aștept să mai stăm de vorbă, spune Manfred când Brady mă trage de acolo.

— Stai! spun eu. Și versurile?

Manfred ridică capul și-mi face șmecher cu ochiul.

— Asta e toată distracția, spune el. Multe interpretări sunt posibile.

— Cum? îl întreb eu pe Manfred, dar Brady mă trage prea tare de braț.

Pe bune. Aproape că mi-l scoate din încheietură.

— Știi cine era? șoptesc eu.

— Ăă... Manfred? zice Brady.

— Da! Manfred Mann. A cântat cântecul cu *do wah diddy*!

— Ba nu.

— Ba da! Și putea să-mi elucideze unul din marile mistere ale vieții. Știi, *dressed up like a douche... I'm gonna run her in the night*?

Se uită la mine cu o mutră de Joker – exact ca Jokerul din Batman.

— *Dressed up like a douche*? râde el batjocoritor. În primul rând, versul e *revved up like a deuce, another runner in the night*. Și în al doilea rând, Manfred Mann era englez. Adică din Anglia – cu accent și restul.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur. Doamne, crezi orice ți se spune! Nici nu vreau să-mi închipui pe cine *crezi* că ai văzut mai devreme.

— Nu doar cred că am văzut pe cineva. *Chiar* am văzut pe cineva. Și am interacționat, de fapt.

— Sunt convins, spune el.

— Și tot nu-ți spun cine era.

— Și mie tot nu-mi pasă, zice el.

Apoi râde de mine:

— Manfred Mann...

Pe bune. De ce să fi mințit omul ăla?

Brady

Heaven și cu mine luăm micul dejun într-un loc numit Griddle Cafe. Luăm amândoi clătite. Fețele de masă sunt de hârtie și pe mese sunt creioane pentru cei care vor să coloreze. Evident că Heaven ia un creion și începe să deseneze.

Când vine mâncarea, în fața noastră e un număr diabolic de mare de clătite.

— Și alți oameni mor de foame, spun eu.

— Atunci să nu irosim nimic.

— Doar n-am să mănânc toate astea.

— Pun pariu că pot să mănânc mai multe decât tine, spune ea.

— Mă îndoiesc, îi spun, știind prea bine că am o capacitate de a ingera mâncare mult mai mare decât a ei.

— Și mai repede, adaugă ea.

— Nu mă întrec cu tine, spun eu. Aș vrea să savurez clătitele, dacă nu te superi.

Dar înainte măcar să termin propoziția, își bagă clătite în gură ca un hamster.

Și îi dăm drumul. Încep să car și eu mâncare în gură, dar măcar eu mestec. Ea a înghesuit atâta, încât nu mi se pare posibil să mai încapă ceva. Și totuși mai bagă. Încă o furculiță. N-am mai văzut așa ceva.

— Mestecă, îi ordon eu cu gura plină.

— Mestec, zice ea.

Cel puțin cred că asta zice, deși a sunat mai degrabă „mee-eeec". Dar cu raționament deductiv și un mare talent de a înțelege oamenii cu prea multă mâncare în gură (după ce am locuit cu Phil puță-strâmbă patru ani), sunt aproape sigur că a spus „Mestec".

După toate astea, pot spune cu stupoare că Heaven mi-a luat-o înainte cam cu o farfurie. Stă acolo zâmbind cu gura până la urechi și se freacă pe burta imaginară ca de Buddha. Are sirop pe toată fața și câteva bucăți de clătită.

— Ești varză, spun eu.

Se linge cu limba în jurul gurii, încercând să se curețe un pic, dar e o cauză pierdută. Îmi înmoi șervetul în apă și o șterg pe față. Iar ea mă lasă. Stă acolo, cu capul înainte, cu ochii strânși, cu bărbia ridicată, și se lasă ștearsă pe față ca un copil mic. În clipa aia pare atât de inocentă și mă simt protector față de ea făcând asta. Mă simt de parcă aș cunoaște-o de când era copil. Și apoi îmi trece prin cap că adorabila copilă s-a futut cu Darren Rosenthal noaptea trecută, iar stomacul mi se strânge.

— Hai să mergem, zic eu aruncând niște bani pe masă.

Ea se caută în buzunar, scoate niște bani, îi pune pe masă, ia banii pe care i-am pus eu și-i bagă în buzunarul meu.

— Lasă clătitele în seama mea, zice ea.

— Le-ai lăsat pe fața ta. Dar cred că am șters aproape tot, zic eu, împungând-o în coaste.

— Nu mai face așa, zice ea râzând.

— Nu trebuie să plătești tu, îi spun.

— Dar tu plătești hotelul.

— L-aș fi plătit și dacă nu erai tu aici.

— Mă rog. Eu plătesc pentru clătite, ordonă ea. În plus, nici nu te-ai putut bucura de ele.

— Corect. Și oricum, cine a pierdut plătește, spun eu știind prea bine că m-a bătut măr.

— Poftim?! face ea.

— M-ai auzit.

— Ah, știu sigur că nu ai zis ce cred eu că ai zis.

— Cred că ai auzit bine ce am zis.

— Foarte amuzant, face ea. Cred că va trebui să facem runda a doua la prânz.

— Prânz? După cât am mâncat? Cred că nu mai încape nimic până diseară. Poate chiar până marțea viitoare.

Mă face laș și începe să imite o găină, dar o ignor.

Îmi sună mobilul; e avocatul pe care l-am angajat în săptămâna când am fost liber, să-mi spună că s-a aprobat copyright-ul pentru Scorțilapte. E prima veste bună pe care o primesc după mult timp. Apoi moare aerul condiționat din mașina închiriată. Chiar toate trebuie să se compenseze?

Heaven și cu mine intrăm la Ralph's Supermarket și eu rămân țintuit locului. Au Jolt Cola. Era cola mea preferată în anii '80 și de atunci n-am mai văzut-o. Iat-o, rafturi peste rafturi. Există câteva alimente și băuturi care nu se mai produc și care-mi lipsesc mai mult decât ar trebui, probabil. Aspen Soda era un suc cu aromă de măr care era aproape ca 7-UP de măr. A fost făcut de Pepsi de probă și eu m-am amorezat de el, dar chiar în același an au încetat să-l mai producă. M-am dus să-l cumpăr din toate magazinele unde mai exista. Apoi au mai fost Quisp Cereal... Team Cereal... Reggie Bar, o ciocolată pentru care

făcea reclamă Reggie Jackson... Munchos, chipsurile ușoare și aerate în punga portocaliu-deschis... Funyions, chipsurile de cartofi cu gust de ceapă și formă de inele de ceapă (care uneori se mai găsesc)... și desigur pizza cu aromă de taco de la Pizza Hut. E dureros gândul că nu voi mai avea niciodată aceste lucruri. Aproape că aud melodia din *Brian's Song* când îmi amintesc de elé.

Dar aici, în fața mea, se află un morman de Jolt. Și al naibii să fiu dacă nu o să cumpăr cutiile până la una. Mă duc să iau un cărucior și încep să le iau de pe rafturi.

— Ce faci? întreabă Heaven când mă găsește cu căruciorul pe jumătate plin.

— Au Jolt!

— Și?

— Nu-ți amintești de Jolt? A fost cola mea preferată din toate timpurile. Avea suficientă cofeină să te trezească din morți.

— Nu, dar îmi lipsește Tab, spune ea gânditoare.

Sunt sigur că acum trece prin lista ei mintală cu toate alimentele preferate care nu s-au mai produs.

— Și Maisie's White Popcorn.

Vedeți?

— Și ce ai de gând? Să cumperi toate cutiile? întreabă ea.

— Da, spun eu hotărât, continuând să încarc căruciorul.

— Bine, spune ea.

Și fără să piardă timpul, mă ajută să iau cutii de Jolt și să umplu căruciorul. Știu că mă înțelege și că probabil ar face același lucru.

Dintr-odată, cel mai important lucru din lume e să-i găsesc ei niște Tab.

Când stăm la coadă cu două cărucioare pline de Jolt, Heaven se întoarce spre mine, foarte încântată de o idee, gen bec aprins deasupra capului.

— Vrei să facem skandenberg cu degetele?

De *asta* era așa încântată. Îți stă mintea în loc.

— Aici? Nu se face skandenberg la coada de la supermarket.

— Nu se face?

— Nu, e ca skandenbergul obișnuit. Trebuie să stai jos.

— N-am știut.

— Acum știi, îi spun și imediat încep să-mi mișc degetul ca să-i fac încălzirea pentru înfruntarea ce urmează.

Îmi sună mobilul când ieșim din magazin și e Phil.

— Salut, băi, spune el.

— Salut, Phil, zic eu fără să știu prea bine cum să reacționez la chestiunea Sarah.

— Cum e în LA? întreabă el.

— Tare, îi spun și dau ochii peste cap înspre Heaven, care e derutată fiindcă nu știe de ce fac asta.

— Deci, ăă... se poticnește el. Cum e trupa?

— I-am făcut oferta. De fapt i s-au făcut două.

— Două?

— Da. Darren Rosenthal i-a făcut și el una.

— Futu-i! spune el.

— Da. Deci acum așteptăm și vedem.

— Futu-i! zice el iar.

— Da, spun eu.

Și tăcem amândoi. Parcă un uriaș elefant roz face echilibristică pe o minge, cântând melodii celebre, dar noi amândoi ne facem că nu-l vedem. Și nu voi fi eu ăla care să spună ceva.

— Bine, atunci, băi. Sună-mă când afli ceva, spune el.

— Asta e tot? Nici nu pomenești de faptul că ți-o tragi cu Sarah?

Și ziceam că n-o să spun nimic.

— Ah, face el și urmează o pauză lungă.

— Ce? strigă Heaven. Și-o trage cu Sarah? Sarah a ta? Psiho-Sarah?

— Șșșt, îi spun lui Heaven, făcându-i semn să se îndepărteze.

— Băi, ce pot să spun? zice Phil. S-a întâmplat.

— Mda, fac eu.

— Dumnezeule! zice Heaven.

Îi arunc o privire care să-i închidă pliscul, iar ea își acoperă gura cu ambele mâini și pare șocată.

— Uite ce e, s-a *întâmplat,* spune el. Ai tot dreptul să fii șucărit. Dar ții minte în facultate, când mi se pusese pata pe Marnie Williams și ai ajuns tu să fii cu ea? Sau... sau... atunci când am văzut-o pe blonda aia la Village Idiot? Cea care și-a scos sutienul și l-a lăsat pe bar?

— Pe care l-ai băgat tu în buzunar și te-ai dus la baie? Da, îmi amintesc.

— Da, exact, spune el. Eu am luat sutienul, iar *tu* ai luat-o acasă.

— Phil, asta n-are nici o legătură cu nimic. Să nu ne prostim. Toate lucrurile pe care le-ai pomenit nu servesc altui scop decât acela de a masca foarte prost deciziile tale de rahat și indiferența crasă pentru prietenia noastră. E ca și cum un tip la magazin cumpără de douăzeci de dolari chestii de care nu are nevoie doar pentru a masca faptul că a venit să cumpere tampoane pentru gagică-sa. Fii bărbat. Du-te la casă

doar cu o cutie mare de Tampax și voi avea măcar un pic de respect pentru tine.

— Sarah are nevoie de Tampax? Asta e ciudat, fiindcă...

— Of, băi, frate, spun eu.

Analogiile sunt inutile cu Phil. Nu știu de ce mi-am bătut capul.

— Ești ofticat? întreabă el.

Mă gândesc un moment. Și adevărul e că, de fapt, nu sunt. Sarah era de coșmar și să scap de ea e într-adevăr o ușurare. A fost minunată la început, cum sunt multe fete, dar oaza noastră s-a dovedit rapid a fi un miraj. Și am petrecut următorii doi ani însetat – rătăcind în deșert, uneori gonind ca un nebun după fantasma unui moment de fericire cu ea, dar primind în cele din urmă doar o mână de nisip. Acum? După ce a fost cu Phil n-ar mai avea tupeul să încerce să se întoarcă la mine. Iar asta în sine e promisiunea unei vieți noi.

— Nu, nu sunt. Chiar nu sunt. Dacă te face fericit, eu sunt fericit pentru voi.

— Bine. E bine să aud asta. De aia chestia cu Tampax a fost așa ciudată, fiindcă dacă i-ar trebui, ar fi cu totul alta treaba.

— Ce vrei să spui?

— Sarah e gravidă, spune Phil și imediat inima mea o ia la goană.

Mă gândesc la faza când am avut accidentala – mare greșeală din partea mea – și stupida, stupida partidă de sex și-mi muncesc creierii să-mi amintesc dacă am folosit sau nu prezervativ.

— Cât de gravidă? întreb eu.

— Zău, omule. Știi cum e. Nici una nu e doar puțin gravidă. Ori e, ori nu e.

— Voiam să întreb, câte zile... săptămâni, Doamne, te rog, nu luni!

— Bună întrebare, spune Phil și pe mine mă ia ameţeala.

— Trebuie să închid, Phil.

— Bine. Dar ești ofticat pe mine?

— Nu, nu sunt ofticat pe tine, îi spun.

Închid telefonul și cred că o să vomit.

Heaven

Brady e verde. Și nu vreau să zic *necopt* sau *neexperimentat.* Brady chiar e verde. Are culoarea aia. Și cred că o să vomite.

— Știi ce e „vagina dentata"? îl întreb eu ca să-l distrag de la ceea ce-l supără.

— Ă? întreabă el complet rupt.

— „Vagina dentata", repet eu.

— Ăă... nu era un album de *Police*? spune el, în stare să facă poante și în situații de stres.

— Nu, ăla era *Zenyatta Mondatta,* spun eu.

— Atunci nu. Nu știu ce e cu vagina aia.

— Dentata. E o fobie a bărbaților. Când își închipuie că un vagin are colți înăuntru. Așa că le e frică să-și bage penisul fiindcă se gândesc că o să li-l muște.

— Încântător.

— N-am inventat eu.

— Ce e cu asta? întreabă el.

— Doar mă întrebam dacă ai auzit vreodată.

— De ce, mă rog?

— Nu știu. Părea că ai nevoie să fii distras, spun eu citind ingredientele de pe cutia de Jolt.

— Așa că îmi povestești de vagine cu colți?

— Îhî, fac eu.

— Știi ce? Genul ăsta de distragere nu prea-mi trebuie.

— Bine. Sfinte Sisoe, scuze, fac eu. Vrei să facem skandenberg cu degetele acum? întreb.

— Nu.

Deschide portbagajul și începe să încarce cutiile de Jolt. Așa că îl ajut.

— Eu am treizeci de dinți, spun punând încă un pack de șase Jolt în portbagaj. Nu în vagin, evident, ci în gură.

Brady nu spune nimic.

— Cei mai mulți oameni au douăzeci și opt de dinți. Dar o gură virgină are treizeci și doi de dinți. Patru sunt scoși, când ies măselele de minte.

— Da? face Brady, prefăcându-se interesat.

— Eu aveam treizeci și doi. Apoi mi-au scos o măsea de minte, așa că aveam treizeci și unui. Mă enerva chestia asta. Era inegal. M-am simțit neputincioasă tot anul ăla. Cred că era 1998. Dar în 1999 mi-am aranjat și cealaltă parte și totul a fost mai bine.

— Mă bucur mult.

— Un fel de feng shui al gurii.

— Aha.

— Dar nu mi le-am scos pe celelalte două, ca să-mi fac gura ca toate celelalte de douăzeci și opt. E bine. Sunt mulțumită cu treizeci.

Brady tot nu spune nimic.

— Rechinii au șiruri de dinți...

— Trebuie să încetezi, spune brusc Brady. Nu mai vreau să aud despre dinți. Nu vreau să aud de dinți în gură... în vagin... la rechini... nu mai vreau dinți.

— Nu am dinți în vagin, îi spun, făcând ochi mari la el. Știi că m-am născut la ora 17.21?

— Ce faci? întreabă el.

— Cum adică?

— Tot vorbești despre chestii absurde. De ce?
— Doar făceam conversație.
— Nu mai face, spune Brady.
Și terminăm de încărcat cutiile și urcăm în mașină.

Orașul are plajă pentru câini și e ceva ce cred că Strummer ar trebui să încerce. În primul rând, a fost doar în parcuri pentru câini, nu și la plaje pentru câini. Și, în plus, nu știu dacă a mai văzut vreodată o plajă.

Brady și cu mine pornim spre vest și, când ajungem la plajă, e ceva ce n-am mai văzut în viața mea. Câini și iar câini. Mai mulți câini decât am văzut vreodată în același loc. Iar Strummer se distrează de minune.

— Piticul ăsta e în raiul cățeilor, îi spun lui Brady, care se uită la Strummer și zâmbește.

— Un tip merge la veterinar cu câinele și-l pune pe masa de consult, spune Brady. Doctorul se uită la câine și spune „Îmi pare rău, domnule, dar câinele dumneavoastră e mort".

Mă uit imediat în jur să văd dacă e vreun câine care să audă și chiar e un border collie la vreun metru.

— Șștt! îi spun lui Brady. Nu vorbi de câini morți aici. O să-i sperii pe bieții căței.

— E un banc.

— Nu e amuzant cu câini morți.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Câinele revine la viață? întreb.

— Pot să termin?

— Bine, spun eu.

— Deci veterinarul spune „Îmi pare rău, dar câinele dumneavoastră e..." și Brady șoptește „mort." Iar tipul zice „Mai vreau părerea cuiva". Așa că veterinarul deschide o cușcă și scoate un labrador. Acesta miroase câinele, îl atinge cu labele și conchide

că într-adevăr e mort. Dar tipul zice „Vreau și o a treia părere". Veterinarul deschide altă cușcă și scoate o pisică. Pisica merge în jurul câinelui și îl cercetează. Când termină, e de acord că animalul e mort. „Bine", zice omul. „Cât vă datorez?" „500", spune doctorul. „Ce?! Îmi luați 500 de dolari doar ca să-mi spuneți că animalul meu e mort?" „Păi", zice veterinarul, „dumneavoastră ați cerut raport de la Laborator și examen PSCA."

Râd puțin, deși e stupid. Apoi tăcem o vreme, privind câinii cum se joacă. Strummer pare speriat de apă. Aleargă pe mal, dar se trage înapoi de fiecare dată când vine un val.

Îmi suflec blugii și intru puțin ca să-i arăt că e în regulă, dar nu se clintește.

Asta până vede o pasăre. Un pescăruș coboară în zbor și Strummer începe să-l urmărească, alergând după el până în ocean. Evident că pescărușul zboară, iar Strummer n-are nici cea mai mică șansă să se apropie de el, dar el nu știe asta. În clipa următoare, Strummer înoată și e cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată. Mă simt ca un părinte mândru și îl aud pe Brady strigând din locul unde stăteam.

— Iuhu! Așa, Strummer! Bravo, băiete! urlă el.

Mă întorc și-l văd pe Brady țopăind la fel de mândru. Îi fac semn, iar el vine și intră cu noi în apă.

Acum Strummer se distrează atât de bine, încât nu mai vrea să iasă. Ne bălăcim și ne jucăm încă o oră și parcă am uitat de toate problemele. În clipa asta, suntem numai noi trei, jucându-ne pe plaja cățeilor în însorita Californie.

Apoi sună mobilul lui Brady.

— Alo? răspunde el. Salut, Sam! Ce faci?

Urmăresc cum expresia lui trece de la încântare la frustrare în vreo cinci secunde.

— Îhî. Da, cred că a fost mișto. Da, Eddie Vedder... e tare. Deși ultimele chestii scoase de el sunt de rahat, dar asta e altă poveste...

Mai ascultă un pic, ia o piatră din nisip și o aruncă cât de departe poate.

— Uite ce e, hai să ne întâlnim mai târziu, bine? Nu semnați cu el încă. Promiți?

Brady asudă și nu-mi place să-l văd atât de stresat. Închide telefonul și arată de parcă va exploda.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Iubitul tău a scos trupa aseară în oraș cu Pearl Jam.

— Nu e iubitul meu.

— Mă rog. Darren Rosenfutu-l a aranjat să stea cu Eddie Vedder toată noaptea. Cum dracu' să mă pun eu cu așa ceva?

— Dă-i dracu' pe Pearl Jam, spun eu. Cui îi pasă?

— Lor! Să-l fi auzit ce încântat era.

— Și vă întâlniți mai târziu?

— Da, spune el. Trebuie să ne întoarcem în Hollyvoodoo.

— Bine. Lasă, nu s-a terminat încă. Sunt absolut convinsă că vei semna cu trupa asta. Știu eu.

— Da? spune Brady cu încrederea unui tip de treizeci de ani căruia i se spune că Iepurașul de Paște există.

— Da. Sunt clarvăzătoare. Chiar sunt. Mereu am fost. Și știu că vei semna cu trupa asta. Așa că ai puțină încredere. Îți dau cuvântul meu.

— Dacă spui tu... zice el fără tragere de inimă.

Ne luăm lucrurile și plecăm.

Pe drumul de întoarcere la hotel, oprim la non-stop fiindcă eu vreau Slurpee, iar Brady cade deodată în genunchi.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu se poate! Parcă e ziua mea și Crăciunul deodată!

— Ce tot spui? Ridică-te! spun eu și-l trag pe Brady de pe jos.

— Uite!

— La ce?

— Munchos! Și Funyons! Chestiile astea nu se mai găsesc.

— Ba se pare că da, spun eu.

— E incredibil! exclamă el și începe să ia practic toate pungile de chipsuri de pe raft. Ce se întâmplă? Asta e orașul comorilor! O fi Los Angeles tărâmul snacksurilor pierdute?

— A, nu! Te rog spune-mi că n-o să cumperi și toate astea.

— Al naibii să fiu dacă nu.

— Doamne! fac eu.

Apoi îl ajut să ia restul de Funyons și Munchos.

Mașina acum e lăsată în spate. Am închiriat o mașină cu patru uși, dar tot nu mai e loc pentru altă persoană/mâncare/băutură în ea. Iar dimineață plecăm la Seattle și nu prea știu ce va face Brady cu toate lucrurile astea.

Îmi sună mobilul. E Sydney. N-am mai vorbit cu ea de când am ajuns aici și e ofticată.

— Ăă... salut. Mă mai ții minte? întreabă ea.

— Sigur, duduie! spun eu. Cum merge? Aperi fortul New York?

— Da. Puteai să mă suni, știi...

— Iartă-mă. Am alergat mult.

— Ghici ce-am făcut? întreabă ea.

— Nu cred că pot.

— Mi-am făcut un cont PayPal.

— Ca să cumperi chestii de pe eBay? întreb eu, fiindcă eu de-aia am un cont PayPal.

— Nu, spune Sydney, foarte serioasă. Mai ghicește.

— N-am idee.

— Tocmai mi-am deschis un Depozit pentru silicoane, anunță ea mândră.

Eu iau telefonul de la ureche și mă uit la el. De ce fac asta, nu știu. Probabil ca să mă distrez. Când îl pun la loc la ureche, ea tot vorbește.

— ... așa că pentru când împlinesc douăzeci și șase de ani, m-am hotărât să-mi fac cadou niște silicoane.

— Vai, Doamne... zic eu.

— Dar nu am destui bani, așa că mi-am făcut un website unde oamenii pot dona pentru Depozitul de silicoane al lui Sydney și am pus link-uri către pagina mea Friendster și către MySpace.

— Cred că glumești.

— Nu, sunt foarte serioasă. Iar oamenii au donat deja! Îți vine să crezi? Sunt 153,67 dolari în cont.

— Nu, nu-mi vine să cred. Și cine ar dona 67 de cenți, asta aș vrea să știu.

— Ce contează? E tare. De ce nu m-am gândit la asta mai înainte?

— Fiindcă erai normală la cap?

— Ciob... oală spartă... *hello,* face ea. În fine... cum e la Hollyvoodoo?

— Bine. Ne distrăm.

— Dacă poți numi distracție parada lui Darren Rosenthal cu vedete buhăite prin fața trupei pe care vrei să pui mâna, ne distrăm, strigă Brady.

— Ce tot strigă? Darren Rosenthal al tău? întreabă Syd.

— Nu, nu Darren al meu, dar, da, cel pe care-l știi.

— O, da, e Darren al ei, mă contrazice Brady. Te vei bucura să afli că Heaven și Darren s-au recuplat!

Și începe să cânte cântecul din '70 al lui Peaches and Herb: *Reunited and it feeeels so gooood*!

— Ce?! întreabă Sydney.

— Nu poți să taci din gură? îi spun lui Brady. N-a fost nimic, spun la telefon. Uite, Brady se întâlnește cu trupa în câteva minute, te mai sun eu.

Închid și mă uit fix la Brady care conduce și se uită drept înainte.

— Ce te supără? întreb eu.

— În afară de tot? zice el.

— Ce ți-am spus eu mai devreme? Nu te mai stresa. O să obții contractul ăsta. Vei pleca de la întâlnirea asta cu un contract.

— Da... așa zici tu.

— Am încredere în tine, spun eu și el se uită la mine pentru prima oară. O să iasă. Te asigur.

— Mersi, zice el.

Intră pe aleea de la Hyatt, unde Strummer și cu mine sărim din mașină, iar el pleacă să se întâlnească cu trupa.

Brady

Știți filmele alea despre industria muzicii și divertismentului la care te gândești „Uau, pare un job mișto". Ei bine, nu e. E aproape imposibil să ai vreun pic de succes. Există un singur Lester Bangs la fiecare trilion de critici muzicali. Un singur Clive Davis sau David Geffen la fiecare catralion de tipi A&R. Oricum ai lua-o, Cameron Crowe e al dracu' de norocos. Sigur, e dat naibii de talentat, dar cine ajunge să scrie pentru *Rolling Stone Magazine* la cinșpe ani? Cine scrie filme geniale ca *Fast Times at Ridgemont High, Say Anything, Singles* și *Almost Famous*? Ai auzit vreodată de eșec, Cameron? Și, Dumnezeule, tipul s-a mai și însurat cu tipa aia bună din *Heart*! (A, am uitat de *Vanilla Sky.* Totuși Cameron Crowe nu e chiar infailibil. Oricum... i-a mers binișor până acum.)

Eu sunt de partea cealaltă a gardului, în casa din partea greșită a orașului. (Acum băgați coloana sonoră din *Some Kind of Wonderful.*) Acolo, în lumea mea, am 364 dolari în contul firmei mele, o psihopată care s-ar putea sau nu să fie gravidă cu copilul meu, nici un album de Top 20 la casa mea de discuri – de fapt nici de Top 1000, dacă e pe-așa – și sunt aproape sigur că chelesc.

Opresc la locul unde trebuie să mă întâlnesc cu trupa și băieții se uită toți în mașina mea.

— Băi... ce dracu'? face Sam.

— A, astea? spun eu când îmi dau seama că vorbesc despre pungile de snacks care au umplut mașina.

Încep să le povestesc despre snaksurile mele preferate care nu s-au mai fabricat și ei mor de râs.

— Cum o să duci toate astea acasă? întreabă Justin.

— Cred că cu poșta. Fiindcă de aici mă duc la Seattle.

— Ce e în Seattle? întreabă Sam.

Nu vreau să-i spun de Howard Schultz și planul meu de îmbogățire cu Scorțilapte, fiindcă vreau să creadă că sunt devotat complet casei de discuri. Și chiar sunt. Dacă ei mi-ar da un motiv să *rămân* devotat. Ultimele mele speranțe se agață de trupa asta. Dar nu-i pot presa în felul ăsta. Cobor din mașină și mă duc cu băieții în locul unde repetă ei.

— Vizitez niște amici de acolo, le spun.

— Mișto. Ascultă, zice Sam. Darren ne-a oferit zece mii de dolari ca să înregistrăm niște demo-uri.

— Sunt mulți bani, spun eu și inima îmi cade în stomac, iar bila îmi urcă în gât. Ca să înțeleg bine... e un avans pe care vi l-a oferit drept *plată* sau bani pe care îi va investi în munca de studio?

— Munca de studio, spune Sam. Uite ce e, nouă ne place de tine, continuă el și eu mă simt de parcă mi se dau papucii.

Mă simt mereu la fel. Brusc sunt iar în clasa a cincea, pe terenul de joacă, în pantalonii mei portocaliu cu albastru, iar Danielle Boranski îmi spune că Stuart Armstrong i-a dat sendvișul lui cu unt de arahide și jeleu, așa că va fi prietena lui începând de după prânz.

— Dar treaba e că Darren are bani ca să susțină promisiunile.

Iar eu îmi doresc să fi avut un sendviș cu unt de arahide și jeleu să i-l ofer lui Sam.

— Dar nouă chiar ne place de tine, băi.

— Mersi, spun eu.

Ce dracu' să spui când ai doar 364 de dolari în contul firmei?

— Uitați... știu că pare mișto că ați stat cu Pearl Jam azi-noapte și că Darren e șmecher și încearcă să vă dea să gustați din acel stil de viață. Dar treaba e că Darren tot va trebui să intre în biroul șefului său la finele anului, iar dacă voi nu ați îndeplinit cota pe care și-au propus-o ei, sunteți terminați.

Ei se uită unul la altul și încep să se simtă nasol. E singurul meu atu, loialitatea.

— Da, știm, spune Ethan. Asta e lucrul care ne sperie.

— Așa ceva nu s-ar întâmpla cu mine. Cum v-am spus, o s-o iau de la zero ca să fac să meargă treaba pentru voi. Am încredere că vom reuși din prima, dar, dacă nu, vom încerca și a doua și a treia oară. Și de câte ori trebuie. După ce terminați de înregistrat, vă găsesc un agent bun de concerte. În plus, cu relațiile mele, nu mă îndoiesc că vă voi găsi turnee bune și așa vă veți face mai mulți fani.

— Asta și vrem, spune Sam și toți dau aprobator din cap.

— Eu voi organiza o campanie monstru de promovare în toată țara, continui eu. Cât despre album, îl voi băga în toate magazinele, țintind locurile unde trebuie să ajungeți... toți dealerii mari on-line, toate magazinele mari și cele indie supercool. Și în buticuri mai mici, pe care marile case de discuri uneori le neglijează. În plus, voi băga albumul în magazine din

străinătate și putem semna contracte separate în străinătate pentru trupă – ceea ce ar însemna mai mulți bani de avans care ajung direct la voi.

— Sună mișto, aprobă toți.

— În plus, nu știu dacă vă interesează, am putea pune muzica voastră în televiziune sau filme...

— Reclame la mașini?

— Fără reclame la mașini, zice Sam.

Apoi adaugă:

— Doar dacă sunt pe bani mulți.

Toți bat palma.

— Brady, ne place ce zici tu. Pe bune. Dar serios, frate, sunt zece mii.

Toate lucrurile astea sunt aceleași pe care le oferă Darren. Dar diferența e că în lumea lui e o ierarhie care în a mea nu există. El trebuie să dea socoteală cuiva, eu nu. Așa că, dacă șeful lui Darren îi cere să scape de ei..., o va face. Eu le pot oferi loialitate. Un cămin asigurat. Toată lumea vrea să se simtă în siguranță, iar siguranța e ceea ce le pot oferi eu, iar Darren nu.

— Vreți să spuneți că, dacă Darren Rosenthal nu v-ar oferi zece mii de dolari pentru munca în studio, ați semna cu mine?

— Absolut, spune Sam și toți dau din cap aprobator.

— Pe bune? întreb.

— Clar, spun toți.

Mă gândesc la asta. Mă gândesc foarte bine – cel puțin treizeci și șapte de secunde.

— Bine, și eu la fel, spun eu. Voi băga zece mii de dolari în demo-urile voastre. Și aș putea chiar cere niște favoruri și obține suficient timp în studio ca să vă înregistrați tot albumul.

— Tare, spune Sam. Atunci ne băgăm.

— Da? fac eu, atât de fericit că-mi vine să plâng.

În sfârșit merge ceva bine. Ce dacă tocmai am promis zece mii de dolari pe care nu-i am?

— Bun, zice Sam. Speram să zici asta. Nu era vorba de tine. Voiam să fim siguri că avem aceeași șansă în studio.

— Veți fi mândri de mine, le spun. Te asigur.

Iar când spun „Te asigur", îmi dau seama că astea au fost ultimele cuvinte pe care le-a spus Heaven înainte să coboare din mașină. M-a asigurat că va ieși bine cu trupa și a avut dreptate. Nu știu de unde avea atâta încredere, căci eu eram la limită, dar abia aștept să-i spun.

Încep să mă întreb dacă măcar o fi în camera de hotel. Ultima oară când am lăsat-o singură, a ajuns în pat cu Darren Rosenthal. Inima începe să-mi bată mai tare la gândul ăsta. E o nebunie. Ba sunt cu ochii pe Heaven ca să nu ajungă *cu* Darren, ba sunt cu ochii pe trupă ca să nu ajungă *la* Darren. Tipu' ăsta e ca sula în coaste.

Dar Superhero tocmai a acceptat să semneze contract cu mine, așa că măcar în privința asta mă pot relaxa. Futu-i! În sfârșit pot respira ușurat!

— Băi, frate... spune Sam. Conduci prin Los Angeles cumpărând toate Funyons și alte prostii. Pot s-o rog pe mama mea să-ți trimită lunar un bax, ca să nu pari un nebun care umblă cu mașina plină de snacksuri.

— Asta ar fi nemaipomenit. Atunci iau doar câteva pentru drum.

— Cum vrei, omule.

Și apoi spun ceva înainte ca măcar să-mi dau seama că mă gândesc la Heaven.

— Auziți, e cam la nimereală, dar se întâmplă să știți dacă se mai găsește Tab pe-aici?

— Da, maică-mea bea Tab, spune Justin.

— Pe bune?

— Da, s-ar putea să am chiar în casă. Vrei o cutie?

— Nu se poate să fie atât de simplu, spun eu cu voce tare, deși îmi ziceam în sinea mea.

— Vrei? întreabă el iar.

— Se poate?

— Eu nu beau așa ceva. Sigur că se poate.

Justin pleacă și se întoarce repede cu cutia roz-maro cu logo-ul Tab pe ea. E unul din cele mai cool logo-uri care există. Dar e și mai plăcut să-l văd știind cât de încântată va fi Heaven când îl va vedea. Asta dacă nu cumva face sex cu Darren chiar acum.

Când mă despart de trupă, conduc vreo șapte secunde complet extaziat. Am obținut contractul. Vor semna cu mine. E trupa mea. Viața e frumoasă.

Apoi încep să-mi iau seama. Tocmai am promis zece mii de dolari pe care nu-i am. Dar trebuie să existe o cale. Gândește-te, Brady, gândește-te. Un împrumut... dar cum? Ce am de valoare? În afară de lucruri pe care băncile nu au cum să le aprecieze... precum fluierul de tren semnat Johnny Cash sau cutia pentru sendvișuri originală cu *Land of the Lost.*

Încep să am iar sentimentul ăla nasol, de greață. Așa că încerc să mă gândesc la lucruri care mă fac fericit. Căței? Cecuri de plată? Heaven? Bacon. Baconul e mai sigur. Ador baconul. Iubesc baconul atât de mult, că aș putea scrie un poem despre el. Și sunt un mare fan al brânzei. O lume fără brânză... e o lume în care n-aș putea trăi.

Nu ajută. Transpir, deși aerul condiționat e la maximum. Desigur, nu funcționează. E doar un mare curent de aer care suflă în direcția mea și nu ajută. Totul e-n regulă, trebuie doar să respir. Și să mă calmez. Cunosc branșa asta. Poți discuta despre punctele contractului, reclamă, avansuri pe concerte și organizat

turnee până te faci verde la față, dar astea nu înseamnă nimic fără o bună relație cu artistul. Trebuie să existe respect, comunicare și o energie plăcută între tine și trupă. Pentru mine, ăsta e singurul mod în care pot lucra. Și până acum cred că am asta cu Superhero. Mai puțin, desigur, faza că am mințit cum că am avut o trupă. Și că am zece mii de dolari.

E ca în generală când profa spunea „Începeți toți cu un 10. Acum trebuie doar să-l păstrați". Toți avem un 10 acum. Trupa are 10. Eu am un 10. Totul e-n regulă.

Asta până mă voi pomeni că stau treaz la ore înaintate ascultând cum iubitele lor nu sunt de acord ca ei să plece în turneu. Sau exact înainte de plecarea în turneu când vor vrea brusc un autocar de turneu și nu o dubiță Econoline...

Așa că vor primi afurisitul de autocar. Iar apoi se vor plânge de camera de hotel...

Apoi urmează alcoolismul și narcomania...

Și de unde dracu' o să iau zece mii de dolari?

Heaven

Am citit undeva, poate în *Diagnostice III*, că persoană obișnuită înseamnă mediocră și reprezintă majoritatea oamenilor. Adică o persoană obișnuită mănâncă două batoane de ciocolată pe săptămână, unele mănâncă mai multe, altele mai puțin – dar majoritatea mănâncă două pe săptămână.

Eu chiar nu mănânc batoane de ciocolată, deloc. Deci, după acest raționament, nu sunt normală. Sau nu sunt mediocră. Și, așa cum ne-a învățat *American Beauty*, nimic nu e mai rău decât să fii mediocru. De fapt spuneau că nimic nu e mai rău decât să fii banal, ceea ce e cam același lucru.

Acuma, a sărbători e ceea ce o persoană obișnuită face când a realizat ceva. O persoană obișnuită va pregăti o cină bună sau va scoate pe cineva la o cină bună. E de așteptat. Tipic. Eu – nefiind obișnuită – ajung la concluzia că vreau să fac ceva diferit pentru a sărbători contractul lui Brady cu trupa, fiindcă știu în adâncul inimii mele că se va întoarce cu vești bune.

Dar plecăm mâine-dimineață și nu avem prea mult timp. Primul meu gând e să iau ingredientele preferate ale lui Brady și să-i fac o prăjitură. Dar nu am cuptor. Așa că mă gândesc... poate o băutură.

Poate să iau niște Munchos și Funyons, să le zdrobesc într-un pahar cu Jolt și să fac o băutură sărbătorească. S-ar putea numi Munyon Cola. Munyon. E amuzant și cum sună. Vedeți? Pun pariu că un om obișnuit n-ar fi avut inspirația să inventeze asemenea delicatesă. Pun pariu că un om obișnuit nici n-ar vrea s-o bea. Mă voi include pe mine și pe Brady în categoria asta, căci s-ar putea să fie cel mai dezgustător lucru care mi-a trecut prin cap vreodată. Așa că, gândindu-mă mai bine, n-am s-o fac. Munyon Cola nu va exista și voi lăsa inventatul băuturilor în seama lui Brady.

Dar vreau să fac ceva ca să sărbătoresc. Brady a fost foarte stresat și trebuie să facem ceva distractiv. Nu doar fiindcă e stresat, ci fiindcă, sincer acum... mi-am luat liber de la viața mea. Când mă întorc la ea, nu voi avea nici job, nici cum să plătesc chiria fără să apelez la fondul pentru zile negre, nici iubit, nici vreo metodă clară de a obține vreuna din cele de mai sus. Când e vorba de îngrijorări, în general nu prea le pun în ordinea priorităților. Poate așa ar trebui să fiu îngrijorată. În mod normal mă îngrijorez fiindcă stilista mea pleacă în concediu de maternitate săptămâna asta și Dumnezeu știe cât va trece până mă voi mai tunde acceptabil – ceea ce e adevărat.

Avem nevoie de o petrecere mare. Păcat că nu știm pe nimeni în LA. Dar știți ce? Petrecerea e petrecere. Cel mai adesea nu cunoști oamenii de la o petrecere. Pentru asta sunt petrecerile – socializare. Făcut noi prieteni. E o idee excelentă. Voi invita în camera noastră toți oamenii mișto din hotelul ăsta. Ca să sărbătorim.

Brady intră și camera noastră de hotel e plină ochi de oameni. Chiar iese pe hol și verifică ușa, să fie sigur că e camera lui. Apoi intră iar și mă vede într-un colț. Muzica urlă și toată lumea bea și se simte bine. Îi fac

semn lui Brady să vină, iar el se strecoară prin mulțime ca să ajungă la mine.

— Ce se petrece? întreabă el.

— Surpriză! urlu eu.

Și suflu din țiuitoarea pe care cei de la camera 801 au avut amabilitatea să mi-o aducă.

— Ce e asta?

— E petrecerea ta! El e Brady! spun eu tuturor din imediata apropiere.

Toți ridică sticlele de bere.

— Felicitări, tipule! spune un individ, ridicând mâna ca să bată palma cu Brady.

— Cine sunt oamenii ăștia? mă întreabă Brady.

— Nu-l lăsa cu mâna în aer! îi spun eu lui Brady, care se uită la tipul cu mâna în sus, așteptându-l să-i răspundă.

Bate în fine palma cu el, apoi tipul se întoarce la ce făcea.

— Ești gata să te distrezi „Effen" de bine? îl întreb pe Brady.

— Heaven! face Brady. Ce e aici?

— E petrecerea ta, îi spun. Nu puteam sta la un hotel poreclit Casa Haosului și să nu fie ca atare. În plus... sărbătorim!

— Ce?

— Superhero! Că te-au ales pe tine.

— Cum ai știut?

— Am știut. Aveam încredere, îi spun. Am avut dreptate, nu?

— Da, ai avut, spune el și un mare rânjet i se lățește pe față.

Eu sar și-l îmbrățișez,

— Dar dacă nu mă alegeau? întreabă el.

— Atunci asta ar fi fost o „petrecere de înveselit pe Brady".

— Și te mai întreb o dată... cine sunt toți oamenii ăștia?

— Vecini, strig eu. Oameni cazați în hotel. Oamenii mișto pe care i-am văzut jos ducându-se la Chi, care e localul lui Justin Timberlake. Știai asta? Localul de la parter e noul lui bar-restaurant.

— N-am știut.

— Mă rog... el e ocupat. N-a putut veni.

— L-ai invitat pe Justin Timberlake? întreabă el.

— Nu, nu era acolo. Dar era Kevin Dillon.

— Asta cine e?

— Fratele lui Matt Dillon. E chiar acolo, spun eu, arătându-i. În tricoul roșu de bowling. Lângă fata cu silicoane. Pardon... așa sunt toate fetele din cameră.

Îi dau lui Brady o bere.

— Bea, băi. E ultima noastră noapte în LA și petrecerea asta e în cinstea ta, prietene.

— Ai făcut asta în câteva ore?

— Da. Doar am dat numărul camerei noastre și restul e istorie.

— Ești o făptură stranie și minunată, spune Brady.

Ia berea și ciocnim sticlele.

— Să înțeleg că petrecerea asta a fost AVB[1]? întreabă el uitându-se în jur și văzând cât alcool e.

Apoi observă o masă plină de vodcă Effen.

— Și de unde a apărut aia? întreabă el.

— De la Jon.

— Jon fiind?

— Unul din cei mai tari tipi din lume! Eram la parter și am văzut doi tipi stând la restaurant, așa că i-am invitat. S-a dovedit că unul din ei a creat o vodcă nouă pe nume Effen. Tare nume, nu? Oricum, am stat cu ei vreo jumătate de oră și am vorbit de strategii

1 În original BYOB (Bring Your Own Booze), aduceți voi băutura (engl.). (N. tr.)

de lansare – o specialitate a mea. Am aruncat câteva idei care le-au plăcut la nebunie...

— Cum ar fi?

— Articole și îmbrăcăminte Effen Cool, un campionat mondial de pocher sponsorizat de Effen... de-astea. Băieții lui făceau la Chi o mică promoție, care însă nu avea mare succes, așa că le-am găsit o țintă pregătită și avizată pentru încercare.

— Adică?

— Le-am spus că ar fi fraieri dacă nu ar oferi pe gratis alcool pentru petrecerea ta. Așa că... suntem printre primii care degustă vodca Effen Original și cea cu gust de cireșe amare.

— Effen incredibil, zice Brady. Numai tu puteai să organizezi așa ceva și să convingi cumva o firmă de băuturi să sponsorizeze.

Brady dă din cap uluit și petrecem următoarele cinci ore făcându-ne noi prieteni și lăudând noua trupă a lui Brady.

Ne trezim amândoi cu mahmureli cu gust de cireșe amare. *Telefonul sună pentru apelul de trezire* și e ca și cum un megafon mi-ar urla direct în ureche. Ne-am culcat acum vreo șaptezeci și opt de minute.

— Effene-l să oprească! spun eu.

Strummer se uită la mine de parcă vorbesc cu el și își apleacă capul într-o parte.

— Nu tu, băiete.

— Alo? mormăie Brady în telefon. Mulțumesc, spune el și închide. Scoală-te. E timpul să plecăm. Trebuie să fim la aeroport într-o oră.

— Ahhhhh, mormăi eu, smulgându-mă din pat.

Aud dușul pornit în baie, mă duc la ușă și o deschid.

— Intru, anunț eu și mă duc la chiuvetă să mă spăl pe față.

— Aici? Asta e ceva nou, zice Brady.

— Nu, prostule. Cred că ești încă beat. Doar mă spăl pe față.

— Mă bucur că acum ne simțim destul de în largul nostru ca să stăm împreună în baie, zice el plin de sarcasm.

— Nu pot să văd nimic în duș. Și nici nu vreau. Faci pipi în duș?

— Nu, spune el vehement.

— Mincinosule, îi zic eu.

— Crezi ce vrei.

— Madonna așa face, îi spun.

— Ți-a zis ea?

— Nu, cred că am aflat în emisiunea lui Letterman. I-a spus lui Dave. Se pare că e foarte sănătos. Ea așa a spus.

— Stai că-i interesant, face Brady.

— Te scapă de micoza dintre degetele de la picioare.

— A, bine.

— Așa că... asta voiam să zic. Dacă ai vrea să faci pipi în duș... poate că e scârbos, dar ar putea fi benefic.

— N-am ciuperci între degete, spune el. Dar îți mulțumesc pentru știre.

— Nici o problemă, spun eu.

Apoi adaug:

— Probabil faci pipi chiar acum. Vezi să ții tinteș spre degete.

— Tu ești retardată, spune el.

Ies din baie și încep să-mi fac bagajul. Pun patru baxuri de Jolt pentru Brady pe fundul rucsacului meu. Nu că le va bea pe toate în Seattle, dar va avea această opțiune – ceea ce e plăcut.

După ce ajungem la aeroport, avem timp de pierdut. Așa că ne îmbarcăm și vedem dacă ne pot da gratis locuri mai bune. Nu ne dau. Din nou, Brady

stă la margine. Nu vrea să se clintească și eu nu vreau să stau iar la geam. Așa că întreb dacă mai e liber vreun loc la margine. Se pare că locul chiar din fața lui Brady e liber, așa că mă mut acolo.

Când urcăm în avion, lângă Brady nu stă nimeni, iar lângă mine stă un tip slăbuț și extenuat. Nu e deloc gras, dar arată de parcă la un moment dat a fost. Are aspectul ăla de „campania Jared de la Subway". Aproape că-l văd ridicând mândru o pereche de pantaloni care erau cu zece măsuri mai mari și apoi intrând în noul lui trup zvelt. Apropo de asta... în noile reclame la Subway Jared e cu cămașa scoasă din pantaloni – ascunzând poate ceva?

— Bună, ce mai faci? întreabă el. Eu sunt Evan.

Miroase a supă de pui cu tăiței.

— Foarte bine, zic eu.

Știind că numele meu care rimează cu al lui îi va declanșa o mare veselie și cel puțin încă juma' de oră de conversație, decid să nu-i spun cum mă cheamă de fapt.

— Eu sunt Belinda.

— Bine, ăsta e un nume neobișnuit, spune el.

Și imediat îmi doresc să fi ales Jane... sau Mary... sau Cathy. Sau poate Sue.

— Știi că astea sunt locurile de lângă aripă, nu, Belinda?

— Da, spun eu. Mai mult spațiu pentru noi. Și să știi că n-ai auzit bine, mă cheamă Sue.

— Bine... aha, face el cu o privire ciudată. Ascultă... când însoțitoarea de zbor va trece pe aici, ne va întreba dacă suntem de acord să deschidem ieșirea de urgență și să ajutăm oamenii să iasă din avion dacă e vreo problemă.

Apoi Evan se apleacă spre mine.

— Să spui că da și gata.

— OK... fac eu.

— Bine, un amic de-al meu pilot mi-a spus că, dacă pică avionul, ieșirea de urgență e oricum inutilă. În plus, vor fi atâtea crăpături în fuzelaj, încât mai bine ne-am strecura afară prin ele.

— Ăă... în regulă, spun eu, neștiind exact de ce discută asta cu mine cu câteva clipe înainte de decolare.

Mă întreb de ce tot ce spune începe cu „bine" și încep să mă gândesc că omului nu-i e tocmai bine.

— Iar în ce privește ajutatul celorlalți pasageri... eu zic...

De fapt nu zice nimic, dar face cu mâna un gest de dispreț pentru toată rasa umană. Ce are omul ăsta? Și îl mai și aud pe Brady rânjind în spatele meu. Cu afurisitul de loc gol lângă el.

— Mulțumesc pentru pont, spun eu.

Deschid revista din avion și mă prefac că citesc un articol despre Queen Latifah, ca să nu-mi mai vorbească despre accidente de avion. Evident, degeaba.

— Bine, când încep mica lor demonstrație pentru eventualitatea unei prăbușiri... astupă-ți urechile și fă *la la la,* fiindcă, dacă ne prăbușim în ocean, vesta de sub scaun e la fel de utilă ca... Bine, nu e prea utilă. Dacă picăm în apă, suntem toți morți. Supă de cursa 21.

OK... există un anumit mod de a te comporta într-un avion. Există ceva ce eu numesc *jeticheță*, regulile pentru cum să te porți când mergi cu avionul. Nu știu din ce ou a ieșit Evan ăsta, dar se pare că cei șapte ani de acasă și bunele maniere nu au fost printre prioritățile familiei lui. Și exact când vreau să-mi recapăt locul de lângă Brady, vine cea mai grasă femeie pe care am văzut-o vreodată și se așază lângă el. Abia se poate strecura în potențialul meu loc. Și bomboana pe colivă... are un sugar cu ea. Splendid.

„Am purtat până și rochii cu un IQ mai mare,
dar tu te crezi un intelectual, nu, maimuțoiule?"

Wanda, *Un peștișor pe nume Wanda*

„Nu, nu, mereu ați avut o părere greșită
despre mine. Chiar sunt atât de superficial."

Will, *Totul despre băieți*

Brady

Stau lângă cea mai grasă femeie din lume. Nu e o exagerare. Colaci de grăsime se revarsă până pe locul meu și-mi ating brațul. Cred că mi se face greață. Are un bebeluș în poală și mi-e sincer teamă pentru copil. Dacă ea adoarme și-l strivește? O mișcare greșită și micuțul devine clătită. Sau dacă femeii i se face foame... ce oroare! Bine, asta e grețos. Dar chiar e tare grasă. Aș vrea ca Heaven să nu fi schimbat locul.

— Fac scaunele astea atât de mici! exclamă femeia, iar eu îmi mușc limba. Nu suport să merg cu avionul, spune ea.

— Nici eu, zic eu și scot iPod-ul.

— Doamne, ce strâmt e! continuă ea.

Chiar trebuie să tot aducă vorba? Și Canalul Suez ar fi strâmt pentru tine, cucoană.

— Știai că Southwest Airlines obligă persoanele corpolente să plătească pentru două locuri? Două! pufnește ea.

Eu mă gândesc, două... poate trei. Poate că nu e o idee rea. Chiar îmi invadează spațiul personal.

— Ți se pare corect?

Cum să abordez problema? Simt privirea lui Heaven ațintită asupra mea și chiar este. Trage cu

ochiul prin spațiul dintre scaunele din fața mea cu un rânjet afurisit, așteptând să răspund.

— Ăă... fac eu. Nu, cred că nu e corect.

Și ar fi trebuit să mă opresc aici, dar sunt puțin sâcâit, așa că-i dau înainte.

— Dacă nu e vina lor.

— A, deci dacă sunt ceea ce societatea numește *grasă* din cauză că tiroida nu-mi funcționează normal, atunci *n-ar trebui* să plătesc două locuri. Dar dacă sunt grasă fiindcă nu mă pot abține să mă îndop, atunci *mi-o merit,* să plătesc dublu? Asta vrei să spui?

Mă uit la Heaven, care dă din cap că da. Mă îmboldește, dar nu ea trebuie să stea lângă femeia asta.

— Oarecum... spun eu și aproape că mă feresc, ca și cum urmează să mă plesnească.

Regret de cum o spun. Chiar am încercat să mă opresc, dar mi-a scăpat. Cred că mă molipsesc de la Heaven. Nu e bine.

— E o încălcare a drepturilor mele ca om, spune femeia. Obligă oamenii care transpiră mai mult să plătească două locuri fiindcă persoana de lângă ei nu vrea să le miroasă putoarea?

Eu aș fi de acord cu asta.

— Nu știu. Până acum nici nu știam că obligă persoanele... corpolente să plătească două locuri.

— Păi nu. Nu există taxă pentru *miros*. Eu aș prefera să stau lângă cineva gras decât lângă cineva care nu s-a spălat de pe timpul lui Reagan.

— Aici sunt de acord, spun eu.

Dar tu ești obeză. De ce te-ar deranja să stai lângă altcineva care e obez, asta mă întreb.

— Ești de acord, dar tot crezi că ar fi trebuit să plătesc două locuri, îmi spune ea cu ceva nervi.

— Nu, nu, dumneavoastră nu, spun eu. Nu v-aș include în acea categorie.

Și iată-mă cum încerc să ies din încurcătură.

— Dumneavoastră n-ar trebui să plătiți în plus.

— Nu? face ea.

— Nu! spun eu într-un mod care elimină complet orice absurdă posibilitate ca ea să fie supraponderală.

Ea piuie un pic ca o pasăre fericită. Heaven îmi spune fără sunet ceva și încerc să-i citesc de pe buze. Nu reușesc. Așa că ea se întoarce spre enervantul cu accidentele aviatice care stă lângă ea.

— Mă întreb dacă ne servesc ceva cu *lapte*, îi spune ea, căscând ochii la mine.

Asta era. Mă face papă-lapte. Bine, am să supraviețuiesc. Prefer să fiu papă-lapte decât să simt ura femeii de lângă mine timp de două ore și treizeci și șapte de minute. Bine că nu e un zbor transcontinental. Ce se mai poate întâmpla în două ore?

— Mulțumesc, spune cea mai grasă femeie din lume. Am oarece probleme cu greutatea, dar am slăbit de curând. Cred că se vede.

Să mor dacă nu se vede! Dar dacă ți-ai trage pantalonii un pic în sus, nu s-ar mai vedea chiar așa. Și ai slăbit? Vrei cumva să spui că ai fost și mai grasă?

— Păi nu știu cum erai înainte, dar arăți grozav, spun eu și Heaven râde de-a dreptul.

Lovesc în scaunul ei din fața mea.

— El e Henry, spune ea și îi zâmbește bebelușului. Cred că m-am îngrășat un pic de la sarcină.

Când trebuie să naști? mă întreb eu. Și câți gemeni?

— Are doar două luni, spune ea mândră.

— E tare drăguț, spun eu.

Caut printre trupele de pe iPod, închid ochii și încep să ascult Bright Eyes.

După un sfert de oră simt ceva pe braț. E cald și cărnos și cred că e unul din faldurile ei de grăsime – dar avea mâneci lungi. Nu-mi pot da seama ce e.

Deschid un ochi și-l închid imediat la loc. Îl strâng atât de tare, încât încep și să-mi țin respirația, fiindcă sunt puțin în stare de șoc.

Femeia și-a scos sânul mare și gras și alăptează! Știu, alăptatul e un lucru frumos, bla, bla, futu-i, bla. Dar sânul ei gigantic stă pe brațul meu și asta nu e OK. E greșit. Îmi pare rău. Dar e complet greșit. Și nu-mi pasă cât de foame îi e micului Henry. Nu mai poate aștepta două ore ca să mănânce? Nu, sigur că nu. Stai așa – să *aștepte* ca să mănânce? E un concept pe care evident mama lui nu l-a priceput niciodată. Futu-i! Strâng atât de tare ochii, că mă ia durerea de cap. Și nu pot spune că, dacă nu-l văd poate o să dispară. E *pe* mine. Sânul ei gol mă atinge. Îl simt. Trebuie să fac ceva. Opresc iPod-ul și mă uit la ea, sperând să observe că avem o *mică problemă* aici.

— Îți place? Îți place? spune ea bebelușului Henry și e aproape obscen.

Are sfârcurile cât rotulele și uguiește și oftează în timp ce Henry suge din sânul ei uriaș. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Să lăsăm taxa de grăsime sau taxa de miros. Ar trebui să existe o taxă pentru o porcărie ca asta. Și ar trebui să mi-o plătească mie, futu-i!

Brady

Când aterizăm, sunt atât de fericit să cobor din avion, încât sar, înșfac geanta de deasupra și o înșfac și pe a lui Heaven – deoarece cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât voi uita mai repede acest zbor.

Cred că fac hernie ridicând geanta lui Heaven.

— Ce naiba? gem eu. De ce ai geanta de optzeci de ori mai grea decât era la LA?

— Ă... am luat niște Jolt – pentru tine.

— L-ai luat pe tot?

— Nu, doar niște baxuri.

— Mulțumesc, spun eu neconvins.

— Cu plăcere, spune ea, complet neștiutoare cât de grea e geanta ei.

Nu mă mir că însoțitoarea de zbor n-a avut chef s-o ajute s-o pună sus. Din fericire are rotile, așa că o putem lua fără mult efort. Îl luăm pe Strummer din cală și cred că și eu și Heaven suntem invidioși pe el pentru condițiile în care a călătorit. Cred că e o premieră. Nu se poate s-o fi dus mai rău pe lângă ce am îndurat noi.

Când ieșim, facem un pact să nu mai schimbăm niciodată locurile așa. Heaven chiar se oferă să stea pe locul de la geam în avionul de la Seattle la New

York. Numai să nu pomenesc de accidente aviatice, dezastre naturale sau, nu știu din ce motiv, cuvintele *jilav* și *chiloței.* O întreb de ce, iar ea se cutremură și spune că urăște cuvintele astea. După câteva secunde adaugă *entuziast* pe listă.

Luăm mașina închiriată de la aeroport și în primul rând mut cutiile de Jolt din geanta lui Heaven în portbagaj, ca să nu mai ridic gentoiul ăla niciodată. Ne-au dat un Ford Focus alb, clar o îmbunătățire după cel auriu hidos pe care l-am avut în Los Angeles. Dar ce e cu Ford Focus? Pare să fi ocupat piața de mașini de închiriat pentru oamenii care nu-și permit mașini de închiriat.

Suntem în Seattle. Sunt 17 grade Celsius și e soare. Nu e Seattle cel ploios de care am auzit. Vom sta la Ramada Inn din centru. E plasat numai bine la șapte străzi de Convention Center, la șapte străzi de Piața Pike's și la șapte străzi de Space Needle. Și sunt aproape sigur că e aproape de sediul central Starbucks – pe care îl voi găsi.

Heaven și cu mine ne cazăm, iar recepționera e anormal de veselă. Știu că așa trebuie, să fii prietenos cu clienții, dar femeia asta e la limita psiho. Știți reclamele la antidepresivul Zoloft? Cu mingiuța aia veselă și țopăitoare? Ea e mingea aceea în formă omenească. Înmulțit cu o mie. O cheamă Annie, e din Ohio și îi va face plăcere să ne ajute cu orice avem nevoie.

— Voi fi aici, la datorie. Deci dacă aveți nevoie de ceva... luați telefonul și ghici cine va fi gata să vă ajute? spune Annie.

— Tu? fac eu, cântându-i în strună.

— *Exact,* spune ea dând din cap conspirativ.

Va fi acolo *mereu* – zi și noapte. Dacă ridic telefonul, ea va răspunde. Nu doarme... nu mănâncă. E Annie cea veselă și e acolo ca să ne ajute. Începe să mă sperie, așa că o trag pe Heaven de mână și urcăm să vedem camera.

Camera e banală. Două paturi, ca la Hyatt, dar hotelul n-are bar-restaurant la parter. Adică e unul, dar nu se compară cu cel de la Casa Haosului. N-ai ce vedete să zărești aici. Dar nu contează. Fiindcă în Seattle e Howard Schultz. Iar eu voi fi un om bogat foarte curând.

Sună telefonul, iar Heaven răspunde. E Annie.

— Bună, Annie, spune ea și-mi aruncă o privire. Nu, până acum e totul în regulă. Bine... mulțumesc mult.

Heaven închide.

— Femeia aia clar își iubește slujba.

Desfacem bagajele și brusc Heaven scoate o poză cu Kurt Cobain și una din lumânările albe mari care sunt în biserici. Pune lumânarea lângă poză și o aprinde. Asta e ceva nou. În LA n-a făcut așa ceva.

— Ăă... fac eu. Ce avem aici? Un mic altar?

— Se poate spune și așa.

— Ce se petrece?

— Nu știi ce e mâine? întreabă ea făcând ochii mari.

— Luni?

— 5 aprilie 2004.

— Ar trebui să-mi spună ceva data asta?

— Zece ani de când Kurt Cobain s-a sinucis, spune ea.

— Uau! Nu-mi vine să cred că au trecut zece ani.

— Știu... spune ea și pare foarte tristă.

— Nu vreau să fiu morbid, dar n-au trecut câteva zile până a fost... găsit?

— Ba da.

— Deci mâine...

— Mâine, 5 aprilie, e ziua când s-a sinucis. 8 aprilie e ziua când Gary Smith, electricianul acela, i-a găsit trupul.

— Aha, fac eu.

Știu că înseamnă mult pentru ea – și sincer înseamnă mult și pentru mine. Mă rog, eu nu m-am gândit niciodată că voi muri la douăzeci și șapte de ani cum crede ea, dar moartea lui Kurt m-a afectat. Ca Elvis sau Beatles... când a apărut, Nirvana practic a salvat muzica. Și, din păcate, de ceva ani toată lumea așteaptă să apară altcineva și să facă iar asta. Să nu mă înțelegeți greșit, e multă muzică bună în ultimul timp. De fapt sunt mai încântat de muzica de acum decât am fost în ultimii ani. Dar totuși, Kurt... avea ceva special.

— Va fi un priveghi pentru comemorarea celor zece ani de la moartea lui.

— Zău? Știai asta de mult?

— Îhî, face ea.

— Și ai fi venit oricum la Seattle?

— Nu, probabil că nu. Aș fi ținut o mică ceremonie acasă. Dar s-a potrivit la fix. În plus, poate va fi acolo Dave Grohl să mă ceară de soție.

— E însurat, îi amintesc eu. Unde se ține?

— Inițial s-a ținut la Seattle Center, deci cred că tot acolo, spune ea uimitor de avizată. Dar unii oameni vor merge probabil la podul din Young Street sau la băncile din Viretta Park, lângă casa lui, unde i-au împrăștiat o parte din cenușă. Ce trist!

— Da, spun eu înțelegător.

Ea tace și se uită la poza lui Kurt. Strummer îi simte tristețea, așa că se duce și-și pune capul pe genunchiul ei.

În fiecare dimineață când mă trezesc sunt strivit de conștiința faptului că nu sunt rockstar sau astronaut sau pilot de avion de vânătoare/spion internațional/gladiator /playboy bogat etc. Sunt doar un tip banal care trebuie să se trezească și să-și miște fundul la serviciu – și e mult prea dependent de cafea. Acestea fiind spuse, *știu* că viața mea *banală* tot e mai puțin obișnuită decât a tipilor la costum și cravată care plimbă hârțoage toată ziua.

Dar în dimineața asta e altfel. Mă trezesc și practic sar din pat. Iar dependența mea de cafea? Îmi va prinde bine azi, fiindcă nu-mi pasă dacă trebuie să intru în fiecare Starbucks din Seattle până-l găsesc... Howard Schultz și cu mine vom sta de vorbă.

Sună prost pus la punct, știu. Dar mai degrabă vreau ca totul să se producă de la sine... magic... fără prea multe planuri sau calcule. Scorțilaptele e o chestie la nimereală, chiar dacă e inspirată. Planul meu de afaceri o prezintă bine. Dar ca să ajungă să fie în Starbucks-urile din toată lumea, voi avea nevoie de mult noroc. Deci planul meu? Să nu fac prea multe planuri.

Caut în Pagini Aurii adresa sediului. Nu e trecută. Încerc să sun iar la Informații, să-i păcălesc să-mi dea adresa, dar nu reușesc.

Heaven doarme încă și nu vreau s-o trezesc, așa că merg în vârful picioarelor prin cameră și mă îmbrac. O privesc dormind un minut și sunt izbit de cât de frumoasă este de fapt. Nici măcar nu e o chestiune de opinie. E adorabilă. Se agită în somn și se întinde. Deschide ochii, cască acoperindu-și gura cu mâna delicată, apoi își freacă bărbia cam un minut.

— Bună dimineața, îi zic.

— Cred că-mi crește un fir de păr pe bărbie, spune ea.

Heaven

Trezitul în camere de hotel e mereu bizar. În primul rând, uneori nu știi unde naiba ești. Și, chiar după ce-ți amintești, nu e deloc confortabil... lipsește senzația de familiaritate. Dar acestea fiind spuse, ador hotelurile. Le ador. Nu-mi place că cearșaful de pe pat nu e niciodată pe măsură sau că strâng pătura jegoasă între cearșafuri în loc să o spele, dar îmi place că nu se scuză pentru asta. Unii se enervează că există un preț pentru toate, de la minibar la datul unui telefon... dar trebuie – măcar – să respecți sinceritatea și lipsa de prefăcătorie cu care ți se aspiră portofelul.

Mă trezesc în camera de la Ramada, iar Brady e la micul birou, prezidând un bol cu o lingură – ca un vrăjitor –, rotind-o ca pe o baghetă magică. A făcut ceva mizerie. Mă duc și mă uit peste umărul lui. Pe fundul bolului e o băltiță de lichid lăptos cu o culoare incertă.

— Te-ai trezit deja? întreb.

— Nu numai că m-am trezit. Am fost la magazin, am cumpărat ingredientele, am făcut o mostră de Scorțilapte, am ambalat-o...

Mă uit pe birou.

— În sticluțe pentru bebeluși?

— Doar asta am găsit cu capac, spune el.

— Și cui nu-i plac sticluțele pentru bebeluși?

— Uite, spune el oferindu-mi bolul. Gustă.

Îl iau. Și mă simt din nou cam ca la șapte ani după ce am terminat un bol gigantic de Lucky Charms: înclin bolul spre mine și beau laptele rămas. Brady se uită la mine cu ochi plini de speranță și, când ies din bol, cu Scorțilapte pe obraji, nu spun nimic. Sunt rea, știu, dar vreau doar să-l văd că se chinuie – în plus, e o repetiție bună pentru când va fi în fața lui Schultz.

— Ei? urlă el. Haide... ce zici?

Nu mă mai pot abține. Arborez un zâmbet jenant de mare și-i spun:

— E senzațional. Serios. Nu pot să cred că nu e deja cot la cot cu tot laptele de 2 la sută și 1 la sută și 0 la sută din lumea asta. Oricine ar putea comercializa așa ceva ar fi un prost să nu-ți dea un cec pe loc.

— Serios? întreabă el, mai vulnerabil decât l-am văzut vreodată. Nu spui așa ca să mă simt mai bine? Nu că tu ai face vreodată asta intenționat.

— Nu. Chiar pe bune. Dai lovitura, spun eu și Brady mă ridică pe loc în brațe ca un urs mare.

Îl îmbrățișez și eu și atunci mă pune înapoi jos, retrăgându-se stânjenit.

— Oricum, e ziua cea mare, spune el. De asta suntem aici.

— Și... care-i planul?

— Să-l găsesc pe Howard Schultz... să-l fac să înțeleagă ce minunăție e Scorțilaptele.

— Bun, spun eu. Dar cum să facem noi să-l găsim?

— Noi?

— Da. O să te ajut.

— Nu știu... spune el.

— *Eu știu.* Vin cu tine, spun eu și intru în baie. Îl plimbi tu pe Strummer cât fac eu duș? Când te întorci, voi fi gata de luptă.

Dau drumul la apă și intru repede sub duș, să n-aibă timp să protesteze.

Primul Starbucks în care intrăm e pe Fifth Avenue. Brady comandă un latte cât scanez eu localul. Văd un chelner inocent umplând recipientele pentru lapte, așa că mă strecor până la el și dau drumul la șarm.

— Bună, spun eu cu zâmbetul acela larg rezervat de obicei polițiștilor.

— Bună dimineața, spune el.

— De câte ori pe zi trebuie să umpli chestiile astea?

— Păi... de câte ori se golesc.

— A, fac eu.

Apoi mă gândesc ce să mai spun, fiindcă nu am nici un plan clar.

— Și sediul vostru central e pe-aproape?

— A... da. Oarecum, spune el și o lasă așa.

— Așa mă gândeam și eu. E la cinci străzi de aici?

— Nu. E... da, la câteva străzi, dar e pe primul bulevard.

— Da. Deci e pe Fourth? Nu... Sixth?

— Nu, ai zis bine prima oară. Pe Fourth, spune el și se întoarce după tejghea.

Mă întorc la Brady, care îmi întinde un latte.

— Mersi.

— Ai aflat ceva?

— Da. E pe Fourth Avenue. La o stradă distanță.

— Bine lucrat.

Dăm noroc cu paharele de carton și ieșim. Mergem cu mașina până pe Fourth Avenue, iar când ajungem acolo dăm de alt Starbucks. De ce n-ar fi alt Starbucks acolo? Dacă în orice alt oraș sunt la

fiecare colț, îmi închipui că orașul de unde a pornit ar trebui să fie cu totul un mare Starbucks. De fapt mă mir că nu ne-au înmânat un frappuccino când am coborât din avion.

Brady intră și eu după el. Comandă alt latte, iar eu încep să mă întreb dacă o să bea o cafea în fiecare Starbucks în care intrăm pe drumul spre domnul Schultz. Ceea ce probabil n-ar fi o idee bună.

Vorbește cu chelnerul de la tejghea și se întoarce uitându-se chiorâș la mine.

— Ce e? spun eu defensiv.

— Tipul tocmai mi-a spus că sediul corporației e pe First, nu pe Fourth.

— Tipul cu care am vorbit *eu* părea să știe ce spune.

— Se pare că nu, spune Brady.

Și iese, aruncând cafeaua pe trotuar.

Mergem înapoi de pe Fourth pe First Avenue și facem dreapta.

— Ți-a spus la ce intersecție? întreb eu.

— Da... cu Lander.

— Știm încotro e Lander?

— Încolo, spune el.

Îmi dau seama că e emoționat fiindcă e cam monosilabic și de obicei nu e. Adică de obicei e iritat, sau burzuluit, sau își smulge părul din cap. Dar nu e niciodată monosilabic fără motiv. Și înțeleg. Îl așteaptă o întâlnire importantă. Asta dacă va ajunge să se întâlnească cu acel om – ceea ce e cu totul altă poveste. Stau tăcută lângă el cât străbatem următoarele străzi, fiindcă nu vreau să-l stresez și mai mult.

Când ajungem la intersecția First și Lander – nici urmă de sediu central. Cred că se vede că ne-am rătăcit, fiindcă o femeie slabă cu o culoare de păr care nu

există în natură se oferă să ne ajute. Brady coboară geamul și ea se apropie:

— Aveți nevoie de ajutor? întreabă ea. Pot să vă ajut să găsiți vreo adresă?

— Da, spune Brady. Ni s-a spus că sediul corporației Starbucks e aici, dar nu-l găsim.

— Păi e un Starbucks la câteva străzi încolo... spune ea. Dar nu știu sigur de sediul corporației.

— Bine, mulțumim oricum, spune Brady și continuă să conducă în direcția în care a arătat ea.

— Mergem la următorul Starbucks? întreb.

— La oricâte trebuie, spune el.

Și mergem câteva străzi până vedem încă unul și oprește.

Brady se duce la casă și îi zâmbește fetei cu șapcă Starbucks.

— Bună. Trebuia să ajung la o întâlnire la sediul corporației și cred că m-am rătăcit. Credeam că e la intersecția First cu Lander...

— Nu, spune ea, e la Fourth cu Lander.

Imediat ce aud că spune Fourth, îmi vine să-i zic lui Brady „Ți-am spus eu", dar n-o fac. Mă abțin. Brady îi mulțumește fetei și vine la mine.

— Haide, spune el.

— Ce?

— Știi ce! Ai avut dreptate. Știi bine că vrei să te umfli-n pene.

— Ba nu, spun eu defensiv. Mă bucur doar că acum știm unde e.

— Îhî... spune el pe tonul gen „nu te cred".

Dar tot îmi țin gura, urcăm în mașină și mergem înapoi pe Fourth Avenue. Înainte să ajungem acolo trecem pe lângă alt Starbucks și în față e un angajat care face pauză de țigară. Brady oprește lângă el.

— Salut, îi zice el tipului. Sediul corporației voastre e în direcția asta?

— Da, spune tipul. Pe Utah.

— Utah? repetă Brady puțin exasperat.

— Da, spune tipul trăgând un fum ultralung din țigara lui. Utah nr. 2401. În fosta clădire Sears.

— Credeam că e pe Fourth colț cu Lander, spune Brady și-mi aruncă o privire gen „știam eu că nu e așa", deși eu mi-am ținut gura la chestia cu First Avenue.

— Păi e pe Fourth cu Lander, spune tipul și eu îi arunc o privire satisfăcută lui Brady. Străzile de la intersecție sunt Fourth și Lander, dar de fapt e pe Utah. E în direcția aia, nr. 2401. Nu se poate să n-o vedeți. E o clădire mare de cărămidă cu emblema Starbucks pe ea.

— Mersi, frate, spune Brady și mergem până o vedem: marea clădire de cărămidă cu emblema Starbucks în vârf, ca cireașa pe tort.

Oprim în față și coborâm amândoi din mașină.

— Acum e-acum, spun eu și-l îmbrățișez tare. Du-te și sparge-i!

Pornește într-acolo, dar apoi se întoarce alergând la mașină.

— Stai! Nu pot! strigă el.

Chiar sunt înduioșată de ezitarea, nehotărârea lui. De teama lui de necunoscut. A bătut atâta drum doar ca să fie copleșit de nesiguranță.

— Ba poți! strig eu.

Și simțind nevoia de încurajare, Strummer sare și se lovește cu capul de geamul ridicat al portierei.

Brady mă privește ciudat și se întinde peste mine în spatele mașinii.

— Nu pot fără astea, spune el luând planul de afaceri și o sticluță de Scorțilapte.

Eu urc la volan, îi fac un semn de încurajare și plec. Strummer sare în scaunul pasagerului și dăm radioul tare. I-am spus lui Brady că-l aștept ca să mergem împreună la priveghi. A spus că mă sună când termină, dar nu știu cât va dura, așa că dau o tură cu mașina să văd orașul. Trec pe la Piața Pike's, mă uit la cei care aruncă pești și la tarabele cu fructe, și cobor să cumpăr o pungă de cireșe. Voiam din cele roșii obișnuite, dar vânzătorul mă convinge să iau cireșe Rainier, care sunt mai albe și foarte gustoase. Indiferent de culoare, adevărata distracție e să scuipi sâmburii pe geam. E o artă, de puțini recunoscută, în care sunt maestră. Observ că Strummer se holbează și mă simt prost că nu pot să-i dau și lui să mănânce, dar cireșele au sâmburi și nu vreau să înghită vreunul. Nu vreau să fiu vinovată că-i crește un cireș în stomac.

Zăresc un magazin la o stradă mai încolo și mă duc să-i iau lui Strummer niște bunătăți pentru cățel.

Pe drum, trec pe lângă trei puști albi din suburbii care țin o grevă a foamei pentru eliberarea Tibetului. Se pare că e ziua a cincispea a grevei și nu par fericiți. S-au postat pe un pat improvizat și par obosiți, slăbiți și înfometați. Pun pariu că le-ar plăcea niște cireșe.

E nevoie de multă voință din partea mea să nu le strecor câteva cireșe, dar n-o fac. Probabil ar pica pe mine vina pentru toată suferința din Tibet; și-așa cade vina pe mine pentru destule.

Intru în magazin și se aude postul de radio de rock clasic din Seattle, dat la maxim pe melodia *Fly Like an Eagle*. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă anumite melodii ar fi interzise sau retrase definitiv. Se pare că rockul clasic se reduce la cinci melodii difuzate la greu. Boston cu *More Than a Feeling*, Eagles – egalitate între *Hotel California* și *Life in the Fast*

Lane, Bad Company cu *Feel Like Makin' Love*, Led Zeppelin cu *Stairway to Heaven* și orice cântec de Steve Miller Band. Îmi rezerv dreptul de a le comasa într-o singură melodie. Dacă s-ar declara moratoriu pentru aceste cântece, convingerea mea e că toate posturile radio de rock clasic s-ar duce de râpă.

Caut printre rafturi bunătăți pentru cățel în timp ce *Fly Like an Eagle* se termină pentru a începe *The Joker* și teoria mea e dovedită. Au doar genul nasol de mâncare pentru căței făcută din deșeuri și produse secundare proaste și nu vreau ca Strummer să mănânce așa ceva, prin urmare îi iau un sendviș cu șuncă și brânză. Au și mașini de Slurpee[1], dar nu fac Slurpee adevărat. Aromele sunt Cherry și Blue Ice. Le combin pe cele două. Nu e groaznic, dar prefer aroma de Cola.

Zăresc chipsuri Pringles și îmi dau seama că n-am mai mâncat de mult timp și aș vrea. Când eram mică și mâncam Pringles, le puneam unul peste altul și mușcam din patru, cinci deodată. Mă întreb câte deodată poate mânca Brady. Ridic un tub și măsor pe segmente, calculând cât timp mi-ar trebui ca să termin o cutie. Cât calculez, observ un tip înalt și mișto cu șapcă Cubs care stă la reviste și se uită la mine. Încerc să-i explic.

— Mă uit de câte tenculețe ar fi nevoie ca să golești o cutie.

— Și ce ai aflat? întreabă el uitându-se pe geam. Pare puțin agitat.

— Cred că șase. Poate șapte.

— Ambițios, spune el, apoi se uită iar pe geam. Știai că pișatul de pisică e luminos pe întuneric?

— Ăă... nu știam.

---

1 Sucuri acidulate cu diverse arome. (N. tr.)

— Păi da, spune el lăsând o revistă și luând alta.

Poate ar trebui să mai lucreze la continuitate, nu sunt sigură. Oricum, brusc sunt cu atât mai încântată că am un cățel.

— Am luat becuri cu ultraviolete în toate camerele din apartament ca să văd, și e peste tot! Puii mei, pișat de pisică!

— Bine... spun eu.

Nu am ce adăuga sau dori să adaug la această conversație incitantă. Așa că iau șapte cutii de Pringles, fiindcă m-am gândit că eu și cu Brady trebuie să facem concurs să vedem care termină mai repede una.

Mă aleg cu vreo zece litri de apă la sticlă, șapte cutii de Pringles, sendvișul cu șuncă și brânză pentru Strummer, Slurpee pentru mine și o pereche haioasă de ochelari de soare gen Foster Grant. Îmi dau seama după ce plătesc că sunt șomeră și totuși cumpăr lucruri de parcă aș fi angajată pe bani buni.

Târăsc pungile până la mașină, două câte două, și deschid portbagajul. Cât încarc pungile, tipul cu pipiul de pisică vine la mine.

— Dă-mi voie să te ajut, spune el.

— Mersi, îi zic. Cu apa e cel mai greu.

Mă duc și arunc restul lucrurilor în față.

— Sigur, spune el.

Încarcă apa în portbagaj, apoi apare în fața mea și zâmbește.

— Asta era tot?

— Da, îi zic.

— Gata, atunci, spune el și închide portbagajul.

Vedeți? Ăsta e un tip de treabă. Drăguț. Săritor. Bărbații din New York nu sunt așa.

— Mulțumesc mult, îi spun.

Cobor de pe locul din față, dar nu știu dacă m-a auzit fiindcă deja a pornit în josul străzii. În regulă...

Îi dau lui Strummer sendvișul și, după ce-l înfulecă, o luăm în jos, la plimbare. Trecem pe lângă Rite Aid și o cafenea numită Tully's înainte de Union Street, unde facem la dreapta. Ne oprim să ascultăm un artist al străzii care cântă la chitară un potpuriu de cântece Nirvana în cinstea comemorării morții lui Kurt. Strummer și cu mine ascultăm când cântă *I feel stupid... and contagious – Here we are now... entertain us.*

Strummer mă trage, așa că ne întoarcem. Câteva mașini de poliție trec pe lângă noi. Când ajungem înapoi la mașină, Strummer adulmecă să vadă dacă a mai rămas din sendviș, iar eu deschid o cutie de Pringles. Două cutii sunt pentru concurs. Două sunt pentru când Brady pierde și cere o revanșă. Iar celelalte două sunt pentru cazul în care câștigă și trebuie să facem egalitate. A șaptea e ca să exersez eu. Iau câteva și pornesc mașina. Cât conduc spre Fourth și Lander, alte mașini de poliție cu girofarurile în funcțiune gonesc în direcția opusă. Sunt tentată să le arăt degetul și să văd care e treaba, dar mă abțin și-mi văd de drum, înapoi la Brady.

Brady

i

Intru la nr. 2401 de pe Utah Avenue South și e cum mă așteptam. Da, e un Starbucks la parter și da, e o clădire corporatistă populată de oameni în costume și câte un curier pe bicicletă – toți într-un du-te-vino, toți grăbiți. Îl caut în registru pe Schultz. Biroul lui e la etajul 8.

Când pornesc spre lifturi, nimeni nu mă oprește să mă întrebe unde mă duc. Am intrat. Uite-așa. Liftul se deschide la etajul 8 și acolo e altă recepție – doar că aici cafeaua e gratis. Sunt carafe cu cafea pe o etajeră, cu toate aromele și topingurile pe care le-ai găsi într-un Starbucks, evident. La biroul de primire e un tip mititel, în cămașă deschisă la un nasture și pulover cu anchior pe deasupra. Are ochelari și o mutră de parcă cineva tocmai i-a dat cu linguriță ulei de motor.

— Bună dimineața, spune el. Pot să vă ajut?

— Da, am o întâlnire cu Howard Schultz.

— Numele? întreabă el măsurându-mă din priviri și încrețindu-și nasul când observă sticluța.

— Numele meu? Da. Brady Gilbert.

— O clipă, spune el și sună undeva, probabil la secretara lui Schultz. Bună... Brady Gilbert? întreabă el.

Inima începe să-mi bată atât de tare că mi-e teamă că o aude.

— O secundă, spune el și acoperă receptorul cu mâna. De unde ești? mă întreabă el.

— New York, îi spun eu și chiar e adevărat.

— Bun... ce companie?

— Eu... Ă...

Futu-i, mă gândesc. Ce dracu' să zic? „Sleestak Records" nu mă va ajuta să intru. „Scorțilapte" va da de gol ideea mea genială.

— Sunt de la Fundația Pune-ți o dorință, spun eu.

Așa mi-a venit.

— Bine, spune el. E de la Fundația Pune-ți o dorință, repetă el la telefon. Îhî? Bine. Excelent.

Închide și se uită la mine cu un zâmbet subțire.

— Îmi pare rău, dar nu e programată nici o întâlnire.

— Trebuie să fie o greșeală, spun eu.

— Domnul Schultz are două secretare. Nu una... ci două. Ele *la un loc* constituie o mașinărie foarte eficientă și sunt angajate special ca să nu existe *nici o greșeală.*

— Există întotdeauna o premieră, îl lămuresc eu nesigur.

— Îmi pare rău, dar nu aveți programare. Puteți lăsa hârtiile la mine, le voi trimite eu.

— Nu, spun eu, auzind tonul rugător din vocea mea. Nu înțelegi. Trebuie să-l văd pe domnul Schultz astăzi.

— Nu e posibil, prietene, spune omul cel mic cu aroganță mare.

Văd că e nevoie de o altă abordare. Dar întâi îmi trebuie o cafea.

Mă îndepărtez de marele birou și mă duc la cafea. Al naibii să fiu dacă nu beau niște cafea gratis, dacă

tot sunt aici. Iau o gură de cafea și mă plimb. El e cu ochii pe mine, așa că mă așez. Apoi mă ridic iar.

— Uite ce e, chiar trebuie să-l văd. Adevărul e că... nu sunt de la Fundația Pune-ți o dorință. Îmi pare rău, nu știu de ce am spus asta. M-am gândit că o să ajute.

— Da, să minți că ești de la o companie care împlinește dorințele unor copii pe moarte e o idee excelentă. Înțeleg de ce te-ai gândit că va ajuta.

Deschide o revistă și începe s-o răsfoiască de parcă nici n-aș fi acolo.

— Dar am recunoscut. Asta nu-i de ici, de colo.

— Ce urmează? întreabă el. O să mă implori să-ți umplu cu lapte sticla pentru vreun copil flămând imaginar?

Întâi nu pricep ce vrea să spună, dar apoi văd că se uită la sticluță.

— Ce, asta? E... e prânzul meu.

— Ce drăguț! spune el. Mami ți-a pregătit prânzul. Nu mai mănâncă nimeni Fritos.

— Uite ce e, am străbătut jumătate de țară ca să-l văd pe domnul Schultz. Trebuie să discut cu el ceva care îi va aduce mulți bani.

— Da, ca toți ceilalți care intră pe ușa aia. Stai la coadă.

— Păi, aș sta... dacă mi-ai spune unde e.

— E doar o expresie, spune el dându-și ochii peste cap.

— Știu. Glumeam.

— Are deja mulți bani. Mulțumim că ai venit. Dacă vrei să lași mapa de presă sau orice ai avea pentru domnul Schultz, poți s-o faci.

— E foarte important, spun eu. Poți *te rog* să-i spui că e cineva aici care trebuie să discute cu el lucruri foarte importante?

Se întinde după carnetul de notițe și ia un pix. Îl văd scriindu-mi numele și mă gândesc că în fine ajungem undeva.

— Bine. Brady... Gilbert... lucruri... foarte... importante, spune el, ridicând să-mi arate. Așa e bine?

— Da, spun eu.

El mototolește hârtie și o aruncă la gunoi.

— E foarte prins cu ședințe.

Ceea ce era o înfruntare a nervilor se transformă în dorința mea de a testa una din carafele cu cafea pe nasul lui. Inspir adânc.

— Aștept, îi zic.

— În următoarele șapte luni.

— Îmi trebuie doar cinci minute din timpul lui, spun eu, silabisind fiecare cuvânt.

— Știu. Ai o idee nou-nouță care-i va aduce un trilion de dolari – sau, ia stai – să ghicesc... tocmai ai reinventat boaba de cafea! Crezi că nu vin zeci de oameni ca tine săptămânal, care vor „doar cinci minute" cu domnull Schultz?

— Dar nu vreau să reinventez boaba de cafea! Vreau doar să discut cu el!

E atât de tipic individul ăsta. În cămășuța lui și pulover cu anchior. Un puști de-a cincea plângăcios care a fost sâcâit toată viața lui și acum are o *poziție de putere*. Nu mă înțelegeți greșit, în genere sunt pentru „liceanul looser care reușește". Looser-ii care erau sâcâiți în liceu ajung de obicei să se descurce mult mai bine în societate decât puștii care erau populari. Puștii populari duc acum vieți plictisitoare în suburbii, în căsuțe cu gărdulețe albe și SUV-uri, în timp ce looser-ii sunt acum promotorii și creativii societății.

Dar nu și clovnul ăsta. Tipu' ăsta are această slujbă foarte importantă, ca recepționist. Slujba lui e să țină

afară toți nechemații. E cerber. El și atitudinea lui „și tu cine mai ești?" gen David Spade. Ăsta e el. Un David Spade de mâna a doua. De parcă David Spade de prima mână ar fi mai bine. Oricare din ei... toți m-ar ține afară, iar asta nu e acceptabil.

Încep să mă sperii singur cu imagini în care individul ăsta și David Spade râd de mine. În clipa aia îmi dau seama că am băut *mult* prea multă cafea. El n-o să se clintească, iar eu va trebui să găsesc un plan mai bun. Un plan mai bun? Sau poate orice plan...

— Te mai pot ajuta cu ceva? mă întreabă el.

— Nu... nimic. Doar, știi... să mă lași să mă văd cu domnul Schultz.

— Bine atunci, dacă nu mai e altceva, sunt nevoit să te rog să pleci.

— Pune-te în locul meu, spun eu, încercând o abordare lejeră, în absența planului de care tocmai vorbeam. Tocmai ai bătut toată țara ca să-l vezi pe domnul Schultz. Singurul lucru care stă în calea ta e un tip – foarte drăguț și bine îmbrăcat – care încearcă să-și facă meseria.

— Te rog să pleci.

Ies din zona de primire, dar bag capul înapoi...

— Nu mă face să chem paza, spune el și eu mă retrag.

Stau pe hol câteva minute, gândindu-mă. Trebuie să existe o cale. O ușă lăturalnică... o ieșire de incendiu... ceva.

Un tip care livrează mâncare coboară din lift și se îndreaptă spre recepție. Îl opresc și-l întreb dacă îl lasă să meargă la birouri când livrează mâncarea sau cel care a comandat vine la recepție. Îmi spune că n-are voie să treacă de recepție. Și, cu asta, mi-a secat imaginația.

Iau liftul până jos și mă plimb prin holul principal, căutând un nou plan. Să încerc să mă deghizez? În

filme merge, nu? Aș putea încerca ceva ca-n filmul *Fletch*. Din păcate, nu am acces la un magazin cu costume, așa că va trebui să improvizez.

Ies și mă uit în jur. Nu prea am cu ce lucra. Mă gândesc chiar să rup niște crengi și să urc deghizat în copac. Dar asta presupunând că individul are simțul umorului și inimă.

Intru înapoi în clădire și văd un om de serviciu. Sigur, i-aș putea da douăzeci de dolari ca să mă lase să-mi pun uniforma lui, dar cu ce mă va ajuta asta, în afară de a mă scăpa de douăzeci de dolari? Orice idee creață care îmi vine pare a fi dintr-un episod din *Laverne & Shirley* și mă enervează că nu mi-am luat măsuri de precauție. Dar cum te pregătești ca să te întâlnești cu un om protejat de un număr dat la secret?

Apoi îmi vine o idee. Baia! Iau iar liftul până la etajul 8 și mă duc direct la baie. Omul tot va trebui să se ușureze la un moment dat, nu? O să stau în baie să aștept până vine.

Așa că intru într-o cabină fără să am măcar ceva de citit și sunt plictisit. Nu doar plictisit... *plictisit portărește*. E un termen pe care l-am inventat acum mulți ani, când am lucrat o vară ca portar la un bloc select. Trebuia să stai acolo și să aștepți să intre și să iasă oameni. Dar eu lucram în orele când oamenii rareori intrau sau ieșeau. Așa că stăteam acolo și atât. Încercam să mă amuz singur. Nu aveai voie să citești, așa că trebuia să-ți folosești imaginația. Pe atunci aveam o pată pe Stephanie Seymour, așa că mă gândeam la ea toată noaptea. Desigur, asta ducea până la urmă la un enorm disconfort. Prin urmare încercam să-mi golesc mintea și să nu mă gândesc la nimic. Doar să stau acolo, plictisit portărește.

Aștept în cabină, iar oamenii intră și ies. Arunc un ochi afară, dar nu e Schultz. A trecut o oră și

treișpe minute și am auzit și mirosit chestii care mie nu mi-ar ieși nici dacă m-aș strădui.

Intră doi tipi, unul după altul, și încep să discute despre o întrecere.

— Mai mergi la Portland pentru maratonul Nike Run Hit Wonder de 10 km? întreabă primul tip.

— Glumești? Nu l-aș rata pentru nimic în lume! Sunt mare fan Tone-Loc.

Omul ăsta recunoaște așa ceva cu voce tare?

— Cine mai cântă? întreabă iar primul.

— Tommy Tutone, Flock of Seagulls, General Public și o trupă surpriză. Iar Devo în deschidere, spune al doilea.

Ce e asta? Devo? Devo au avut mai mult de un hit și nu au cine știe ce legătură cu lumea maratonurilor, așa că nu înțeleg de ce o să cânte. De ce să nu-l cheme pe Bob Seger? Nici el nu e omul unui singur hit, dar măcar în *Against the Wind* alerga.

— Devo nu se bucură de respectul pe care-l merită, mă pomenesc eu spunând, apoi îmi acopăr efectiv gura cu mâinile ca să tac.

Nici unul dintre tipi nu răspunde, dar ies amândoi cât pot de repede.

Câteva minute mai târziu, intră altcineva. Intră în toaleta de lângă mine și se așază. Îi recunosc pantofii. E David Spade. Îmi țin respirația, nu vreau să știe că sunt acolo. Stau acolo și mă învinețesc la față, dar nu aud nimic din partea lui. Nu că aș vrea să-l aud făcându-și treaba, dar mi se pare ciudat că nu face *nimic*. I-aș sugera să mănânce niște tărâțe, dar nu vreau să mă dau de gol.

— Ca să știi... știm că ești acolo și am știut de când ai intrat, spune el.

— Cu mine vorbești? întreb eu, nu gen De Niro, ci gen nevinovat, „Cine, eu?!"

— Da.

Ies din toaletă și iese și el.

— Ce mai faci? întreb eu absolut nonșalant.

Îi observ și pe cei doi paznici care stau la ușă.

— Ascultă... înțeleg că e important pentru tine, spune David.

— Bun, acum ajungem undeva.

— Dar treaba e... chiar dacă aș vrea să te las să intri să-l vezi... n-ar ajuta la nimic.

— De ce nu?

— Așa, zice el. Domnul Schultz e în Barcelona, la Conferința Mondială a Industriei Alimentare.

— Barcelona... Spania?

— Nu, Barcelona, Rhode Island! spune el.

— Nu e în țară?

— Nu.

— Și m-ai lăsat să stau aici mai mult de o oră?

— Da.

— De ce? întreb siderat.

— Nu știu, spune el, de parcă chiar nu știe.

Și o trântește așa, de-mi vine să-l pocnesc în față.

— Ești un bou, îi spun.

Evident, nu e cea mai potrivită replică, fiindcă imediat ce-o spun, cele două gorile de la pază mă înșfacă și mă târăsc afară. Mă însoțesc până la lift, iar când ușile sunt aproape închise, imitatorul lui Spade întinde mâna și le oprește. Le deschide iar și-l văd pe micul lăbar încrezut cu brațele încrucișate.

— Și apropo... spune el. Domnul Schultz are baia lui personală, așa că, chiar dacă era la birou, tot n-ai fi avut parte de mica întrevedere în toaletă.

Și se întoarce și pleacă. Exact când ușile se închid, îl aud spunând:

— Acuma cine e boul?

A câștigat. Scârbosul ăla mic a câștigat.

Când ajung în hol, îi văd pe Heaven și Strummer afară, așteptându-mă. Când ies, ea își dă seama după mutra mea – și poate după prezența celor doi paznici care mă flanchează – că lucrurile n-au mers așa cum voiam.

— Măcar l-ai văzut? întreabă ea.

— Nu.

— Ai văzut pe cineva?

— Da, pe recepționistul lui. Și, desigur, pe gemenii cafegii, spun eu arătând spre cei doi care tocmai m-au împins spre Heaven.

— Ai stat foarte mult, spune ea.

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine...

— Dar tu? Sper că te-ai distrat mai bine decât mine.

Ea își încrucișează brațele.

— Păi, a fost interesant. Educativ...

— Relatează...

— Am aflat că pișatul de pisică luminează în întuneric. Știai asta?

— Nu, nu știam.

— Nici eu, spune ea și nu pricep de unde scoate chestiile astea.

Mintea ei... e ca și cum am descoperit un seif secret pe care știința îl va descoperi cândva – sau probabil nu-l va descoperi niciodată. Ceea ce mie-mi convine. E cam ca atunci când îmi place mult o trupă, dar nu știe nimeni de ea. Vreau ca oamenii la care țin s-o asculte, dar apoi toată lumea sare pe ea când o descoperă și mă oftic. Fiindcă eu am descoperit-o. Asta, desigur, dacă nu e una din trupele casei mele de discuri. Atunci toată lumea e bine-venită să sară pe ea. Dar Heaven... aș prefera să nu sară altcineva pe ea.

Heaven

Brady și cu mine luăm prânzul într-un loc numit Honey Hole Sandwiches, care sună ușor pornografic, dar se pare că acolo se fac sendvișuri mortale. Are un decor gen mlaștină gotică, cu un bar care arată ca o colibă dărăpănată din mlaștini. Oamenii care lucrează aici sunt prietenoși și pare să le placă să facă sendvișuri.

După prânz, Brady își schimbă tricoul lui (mai) simpatic cu unul mai vechi CBGB. Ne întoarcem la mașină și pornim spre Convention Center, dar nu se petrece nimic acolo.

— Hm... ciudat, spun eu. Bănuiesc că nu se face așa mare vâlvă cum credeam.

— Cred că nu, zice Brady.

— Atunci să mergem la Viretta Park, spun eu. E exact peste drum de fosta lui casă.

— Condu-mă, spune el și eu scot harta orașului Seattle, ca să mergem să-i aducem un omagiu lui Kurt.

Când ajungem în parc, care e exact peste drum de fosta casă a lui Kurt, mă trec fiori de cum parcăm. Cartierul e extrem de plăcut. Case foarte mari. Evident e un cartier foarte bogat.

Cred că amândoi suntem surprinși de cât de puțini oameni sunt. Nu e pustiu, dar nu sunt miile de puști care erau la Seattle Center acum zece ani. Dar probabil puștii aceia acum au crescut și probabil au lucruri mai bune de făcut. Parcăm și mergem pe iarbă.

Doi hipioți, afumați cu iarbă și duhnind a paciuli, stau sprijiniți de un copac. Unul din ei se uită la Brady și pufnește.

— Ei, Trendy Wendy, spune el.

— Trendy Wendy? repetă Brady, neștiind care-i poanta.

— Da, Trendy Wendy, spune tipul și arată spre tricoul CBGB al lui Brady. De unde ai tricoul ăla, de la mall?

— Sunt din New York. L-am luat din New York – unde locuiesc.

— Figurantule, spune afumatul.

— Ă... nu. Stau în New York, spune Brady.

— Nu-l băga în seamă, zic eu.

— A, acum *tu* ești vocea rațiunii? mă întreabă Brady.

— Da.

— Bine, spune el, fiindcă știe că am dreptate.

În orice altă zi, în orice alt loc, i-aș fi spus chiar eu tipului să se ducă-n mă-sa. Dar nu azi. Nu aici.

Oamenii stau pe iarbă, rezemați de copaci, cântând la chitară melodii ale celor de la Nirvana. Banca pare un altar. Puștii au tot venit aici în ultimii zece ani și au scrijelit pe ea mesaje pentru Kurt, dar azi e încărcată cu lumânări, flori și poze cu Kurt. Mai sunt poezii și scrisori pentru el și chiar și câteva deodorante Teen Spirit, ceea ce mi se pare mișto. Puștii cântă *All Apologies*. Când stau pe bancă, uitându-mă la altarul improvizat, cu gândurile mele triste, mi se adună o lacrimă în ochi. Nu mă pot abține.

Vorbim cu câțiva puști și cunoaștem o fată care a venit cu mama ei din Kansas. Doar pentru asta. Îmi spune că întâmplător l-au cunoscut pe bunicul lui Kurt mai devreme și le-a invitat la el la ceai. Chiar i-a dat fetei câteva poze cu Kurt când era copil. Asta e o poveste tare – de păstrat.

Ceea ce mă frapează totuși e vârsta acestor puști. Nu oamenii care te-ai aștepta să fie aici formează majoritatea. Majoritatea e mai tânără. O fată cu tricou Nirvana nu are mai mult de treișpe ani, deci avea trei ani când a murit Kurt. Și nu par puști deprimați sau distruși. Par puști buni și inteligenți care iubesc muzica. O înțeleg deoarece consideră că Kurt era *pe bune*. Și chiar era. Mulți plâng. Alții stau cuminți și beau cafea. Ciudat e că toată lumea are pahare de cafea Starbucks.

Apoi apare un tâmpit de nu știu unde. A fost pașnic până acum, dar se pare că e prezentator la o televiziune locală prin cablu care are tot felul de teorii despre moartea lui Kurt. Începe să urle tot felul de rahaturi... anunță statistici, dă vina pe Courtney Love și face ditai tărăboiul. Are o cameră îndreptată spre mulțime și una prinsă la șold, ca să se poată filma pe el. Se dă în spectacol și e foarte neplăcut.

— Cară-te de aici! strigă un puști.

— A fost o mușamalizare! strigă tipul. Voi vă mulțumiți să stați aici și să plângeți, dar nici unul dintre voi nu face nimic ca să îndrepte lucrurile! Ce ați făcut pentru Kurt?

Începe să urmărească niște puști cu camera, urlându-le în față. Când se ia de un biet băiat de paișpe ani și chiar îl înghiontește, Brady se bagă între ei.

— Frate, calm, îi spune Brady. Oamenii ăștia au venit să-i aducă un omagiu lui Kurt. Nu să urli tu la ei.

— Până și tatăl lui Courtney crede că ea a făcut-o! urlă el.

— Mai taci dracu', spune hipiotul care i-a zis lui Brady figurant cu zece minute mai devreme.

E adevărat. Nimic nu-i unește pe oameni mai mult decât un inamic comun, iar Brady și hipiotul și toți ceilalți sunt acum în aceeași tabără.

— Sunteți toți complici! Ucigașilor! urlă țicnitul.

— Ascultă, spune Brady și se pune brusc în fața tipului. Suntem mult mai mulți decât tine. Dacă nu-ți iei camerele și gura asta mare și nu te cari dracu' de-aici, te facem bucăți și apoi venim aici peste zece ani să sărbătorim moartea *ta*.

Toată lumea izbucnește în urale și hipiotul chiar îl îmbrățișează pe Brady. Apoi toată lumea începe să cânte iar.

Eu mă întorc la altar și observ o pancartă pe care a făcut-o cineva și a pus-o sub bancă. Pe ea scrie NU-L UITAȚI PE LAYNE STALEY. A fost vocalistul de la Alice in Chains, altă trupă din Seattle. Layne a murit de o supradoză de heroină acum doi ani, luna asta (proastă lună pentru vedetele rock din Seattle), la treizeci și patru de ani. Și aproape imediat după ce văd pancarta, zăresc un câine cu trei picioare care se apropie de adunare. Jur, e adevărat. Mă bagă în sperieți, căci pe coperta unuia din albumele Alice in Chains e un câine cu trei picioare. Unica diferență e că ăluia de pe coperta albumului îi lipsește un picior din față, iar ăstuia de aici unul din spate, dar e practic un semn. Ca și cum și Layne ar fi acum aici cu noi. Sau poate e cu Kurt și sunt amândoi bine.

— Ce e cu toate paharele de Starbucks? întreabă Brady când vede că e chiar o masă cu recipiente și pahare de cafea Starbucks. Parcă ar fi aici ca să-și bată joc de mine.

— Tipul care deține Starbucks locuiește aproape, spune cineva, iar Brady și cu mine ne întoarcem.

— Cred că glumiți, spune Brady.

— Fără mișto. Howard cred că-l cheamă. Eu vin mereu aici ca să-i aduc un omagiu lui Kurt. L-am cunoscut pe tip. E mișto. A donat cafea Starbucks pentru toată lumea care va veni azi aici.

— Unde locuiește? întreabă Brady.

— Prima casă pe dreapta, spune puștiul și arată.

— Incredibil, futu-i mama mă-sii! face Brady.

— Trebuie să te duci, îi spun eu. Trebuie. Pe bune... chiar trebuie. Așa a fost scris!

— E cam ciudat.

— Absolut. Ai fost atras în acest loc.

— Uau! face Brady. Mulțumesc, Kurt.

— Du-te! îl îndemn eu.

Brady se întoarce spre puști.

— Casa de acolo?

— Da, spune băiatul.

Brady se uită la mine, se repede la mașină, ia propunerea de afaceri și sticluța și fuge spre casă.

Mă întorc acolo unde puștii stau în cerc și cântă.

— Nu pot să cred, spune o fată. Mort la douăzeci și șapte de ani. Prea tânăr.

Și-mi amintesc din nou de spaima mea. Tot nu mi-am găsit un soț. Nici măcar n-am ieșit cu cineva. Asta dacă nu se pune noaptea cu Darren, dar cu el nici n-am ieșit în oraș. Încep să mă stresez și-mi alung gândurile astea. Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Sau la faptul că profesia și cariera mea de PR sunt o amintire îndepărtată. Sau că nu pot rezista nici măcar ca ospătăriță, cu atât mai puțin într-o relație serioasă. Și trebuie să mă întorc... la ce?

Încerc să-mi liniștesc mintea și să mă implic în ceea ce se petrece aici. Aici unde e frumos și bine

și oamenii cântă și-l comemorează pe Kurt. Dar încep să cânte *Something in the Way* și mintea mea începe să deruleze despărțirea de Darren și cele două minirelații ratate de după Darren. Apoi derulează pe repede-înainte niște filmulețe – mici viniete color ale tuturor tâmpeniilor pe care le-am spus și făcut. Poate sunt exemple ca să înțeleg de ce sunt încă singură? De ce sunt șomeră? De ce nu-mi iese nimic? Poate e numai vina mea.

Dar stai așa – puii mei! Sunt singură pentru că sunt pretențioasă. Sunt singură fiindcă nu vreau să accept orice. Da, îmi voi găsi o slujbă, dar nu orice slujbă. Și da, trebuie să mă mărit relativ curând, altfel mor, dar tot nu voi accepta orice. Nu e neapărat vina mea. Opriți banda.

„Să înțeleg că acum jucăm pe bune.
Să înțeleg că s-a cam terminat cu gluma, hă?"

Carl Spackler, *Păsunea snobilor*

„Dar cum poți să știi sigur?"
Buttercup, *File de poveste*

Brady

Mă duc la casa lui Schultz și cromozomul meu Y zvâcnește imediat. În loc să mă concentrez la lucrul pe care-l am de făcut, încep să compar casa lui cu vila de milionar a viselor mele. Locul ăsta e impresionant, etc. Dar eu aș avea *pe puțin* cinci mașini în față – ca orice rapper celebru care se respectă. Și aș avea pe cineva care să aibă grijă să fie lustruite oglindă. Zilnic. Știu... m-am uitat la prea multe episoade din MTV Cribs. Dar știți ce n-am văzut la MTV Cribs, unde celebrităților se dau mari cu ce au? Șanțuri cu apă. Când voi avea *eu* bani, îmi voi face un șanț cu apă în fața casei mele. Uite așa. Fiindcă într-o zi, când Howard Schultz și cu mine vom fi amici, vorbind tâmpenii, făcând chestii de care fac tipii – dau note supermodelelor, înjură antrenorii, discută care a chelit cel mai puțin – eu voi avea șanț cu apă. Asul meu din mânecă. Zău, Schultz? Tu n-ai șanț cu apă! Ia de-aici!

Exact când stau acolo, dând din cap mulțumit de șanțul meu cu apă, sunt trezit din visare de un grădinar care intră pe domeniu și lasă poarta larg deschisă. Nu sunt omul care să creadă în semne și de-astea. Dar dacă Heaven ar fi aici, ar stărui că ăsta e un semn. Și că eu trebuie să intru după grădinar. Ceea ce fac.

Bine, poate tipul n-are șanț cu apă, dar casa lui e a naibii de mișto. Nu știu exact ce să fac aici, așa că pornesc pe peluză cu propunerea de afaceri. Atunci, nu știu de unde aud o voce ascuțită de mexicancă.

— Ce vrea?

Nici nu știu unde să mă uit, dar răspund de parcă aș vorbi cu Oz.

— Ăăă... am ceva pentru domnul Schultz, spun eu ridicând dosarul și sticluța deasupra capului ca să arăt că am într-adevăr ceva.

— Domnul Schultz nu acasă. Tu nu invitat! Tu încălcat! Eu chem poliție!

— Nu, nu e cazul! spun eu, încă întrebându-mă dacă e invizibilă sau comunică prin difuzoare minuscule implantate în peluză.

— Eu chem poliție ACUM! strigă ea și aud o pocnitură.

Întâi creierul meu panicat crede că a fost o împușcătură. Dar nu, a fost mai degrabă o ușă trântită. Oricum, sunt sigur că vorbește serios. Și mai e și problema grădinarului care se îndreaptă spre mine cu o privire amenințătoare și o enormă greblă de metal în mâini – așa că o iau la fugă pe peluză, pe poartă și în josul dealului până la Heaven care vorbește cu niște copilași.

Abia mai pot respira când ajung la ea și mă aplec, cu mâinile pe genunchi, și gâfâi câteva secunde. Strummer vine și mă linge pe față.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea. L-ai văzut?

— Nu, l-am văzut pe grădinarul lui și a urlat la mine o femeie care presupun că e menajera lui, dacă nu cumva e însurat cu o cucoană isterică care nu vorbește bine limba.

— Nu se știe niciodată, spune Heaven. Poate femeia e foarte de treabă, dar bea prea multă cafea. Sunt sigură că au foarte multă în casă.

— Cred că am să răspund *nu* la asta. Cred că nu greșim dacă presupunem că *nimeni* nu e însurat cu femeia aia.

Ea se uită la mâinile mele în care țin propunerea și sticluța.

— Ce-i aia? întreabă ea. De ce încă ai propunerea de afaceri?

— N-ai auzit ultima parte? Cucoana isterică... grădinarul... grebla?

— Of, dă-mi mie, spune ea.

Îmi smulge propunerea și sticluța și se duce la un puști afumat. În clipa următoare, el își scoate tricoul șmecher de bowling și i-l dă ei. Ea îl întoarce pe dos, și-l pune, își strânge părul într-un coc și pornește pe aleea din fața casei lui Schultz, până la ușa de la intrare.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi strig eu.

Nici nu pot să mă uit. Dar fiindcă e viața lui Heaven în joc, cred că ar putea fi interesant. Așa că, din spatele mașinii o urmăresc cu privirea de-a lungul peluzei până ajunge la intrarea casei uriașe a lui Howard Schultz. Disting ușa deschizându-se și o siluetă în negru, cu care Heaven vorbește parcă o veșnicie. Apoi ușa se închide. Ca și cum nu s-a întâmplat nimic, se întoarce.

— Brady! spune ea.

— Aici, spun eu ghemuit în spatele mașinii, ceea ce brusc mi se pare o lașitate.

Se ghemuiește și ea.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc eu.

— Un tip a venit la ușă... i-am spus că am o livrare foarte importantă pentru domnul Schultz și că e personal responsabil ca ea să ajungă la dumnealui intactă și cu tot... și Heaven face un gest în aer.

— Tot ce?

— Am uitat ce cuvânt am folosit, spune ea, dar a fost foarte impresionat de gravitatea situației. Cred că avem măcar 50 la sută șanse.

Nu doar individul a fost impresionat. Victorie sau nu, pare un lucru tipic pentru Heaven. Mă trage din spatele mașinii și ajungem față în față cu un puști de doișpe ani în tricou cu Nirvana și geacă neagră de motor.

— Mișto geacă, îi spun. Arăți ca Fonz în chestia aia.

— Cine-i ăla? spune puștiul.

Nici nu mă ostenesc să ridic degetele mari și să fac „Aiiii!" ca să-l fac să-și aducă aminte, fiindcă n-are cum să-și aducă aminte. Mă simt brusc cel mai bătrân om din lume.

Exact atunci o mașină de poliție oprește în spatele mașinii mele închiriate și coboară doi polițiști.

— Fir-ar! Afurisita aia de menajeră chiar a chemat poliția.

— Ce-i asta? întreabă Heaven.

— Trebuie să ne camuflăm, îi spun. Camuflaj. Poartă-te firesc.

Dar polițiștii vin la mașina noastră și încep să se uite în ea cu lanternele.

— Futu-i... au aflat că sunt eu. Mai bine mă duc acolo.

Mă duc la mașină și Heaven vine cu mine.

— Scuze, domnule polițist, cred că pe mine mă căutați, îi spun. N-am vrut să fac nimic rău, am vrut doar să vorbesc cu domnul...

— Ea e! Nu mișca! La pământ! strigă ei și scot armele. Cu fața în jos!

Asta și fac. Băga-mi-aș! Schultz chiar e mare în orașul ăsta. Dar de ce „ea"? Cum e Heaven implicată în chestia asta?

— Amândoi! spun ei, uitându-se la Heaven.

Ea se conformează. Mă simt groaznic că e târâtă în treaba asta.

— Uitați, domnule polițist, ea n-are nimic de-a face, spun eu.

Ne pun cătușele cât suntem la pământ, apoi ne duc la mașina poliției și ne proptesc de ea, cu spatele la ei.

— Depărtați picioarele, latră ei la noi. Aveți arme?

— Nu, spunem amândoi.

Apoi încep să ne percheziționeze. Exact atunci vin în viteză spre noi alte vreo șapte mașini de poliție, cu girofarurile pornite. Un polițist caută în buzunarele lui Heaven și scoate cheile.

— Fordul Focus alb e al tău? întreabă el.

— Da... adică nu... e închiriat, spun eu.

Deschid portbagajul și scot o geantă.

— Ce-i aia? o întreb pe Heaven.

— Nu știu, spune ea.

Unul din polițiști deschide geanta și apoi aruncă celorlalți polițiști o privire care nu știu ce înseamnă. Apoi scoate din geantă o pușcă imensă.

— Dumnezeule! spunem deodată cu și cu Heaven.

— Ai dreptul să nu spui nimic... începe polițistul.

Când ne spun ce drepturi avem, vocea lui e acoperită de zgomotul oamenilor de la comemorare, care brusc ne huiduie și ne fluieră.

Au venit și alți polițiști și suntem conduși prin mulțimea strânsă la comemorarea lui Kurt Cobain, în cătușe, cu un polițist cărând pușca pe care tocmai a găsit-o în portbagajul nostru. Oamenii ne urăsc. Cineva chiar mă scuipă și apoi alți câțiva fac la fel.

— Kurt a murit pentru păcatele voastre! strigă o fată.

Și brusc noi am devenit inamicul comun împotriva căruia s-au aliat toți.

— Tipa mi-a furat tricoul! strigă puștiul afumat.

Iar asta doare în mod deosebit, căci întâmplător... partea asta e adevărată. Strummer începe să latre ca nebunul și nu se mai oprește.

— Cum a ajuns chestia aia în portbagajul nostru? o întreb pe Heaven.

— Nu știu! M-au scuipat! se plânge ea.

— Heaven! Gândește-te! O pușcă? La comemorarea morții lui Cobain? Știi că așa s-a sinucis, nu?

— *Evident* că știu asta.

— Păi până și eu mai am un pic și te scuip.

— Nu-i vina mea! strigă ea.

— Când a fost ultima dată când ceva a fost din vina ta? Niciodată? Bine, verificam, îi spun.

Și adaug:

— Ești capitala mondială a jenei, știi?

Ajungem la mașina polițistului. El deschide portiera și ne protejează capetele când urcăm, ca să nu ne lovim de capotă. Apoi îl iau pe Strummer și-l pun în altă mașină. Fără cătușe.

Mă uit fix la Heaven, dar ea nu se uită la mine. Îmi simte privirea pe față, dar nu se uită. E ca Strummer când n-a fost cuminte – intuiește din tonul vocii mele, dar se preface că nu mă aude și nu se uită la mine.

— Mașina e confiscată, spune polițistul.

— Evident, spun eu și mă întorc spre pericolul public din dreapta mea. Bun... Heaven? spun eu, iar ea stă așa acolo, refuzând să mă privească. Oficial te trec de la alertă națională de cod portocaliu la cod roșu.

Stau în celula de la închisoarea King County din centrul Seattle-ului. Heaven și cu mine am perturbat complet comemorarea morții lui Kurt Cobain și am

fost arestaţi pentru deţinere ilegală de armă şi complicitate la jaful unei bănci. Cum s-a întâmplat asta, nu ştiu.

Tocmai ni s-au luat amprentele şi sunt în celulă. Heaven e în celula de alături şi s-a apucat să cânte vechi cântece de ocnaşi. Mă uit la ea şi îmi dau ochii peste cap.

— Îmi pare rău! spune ea printre zăbrele.

Apoi face o mutră de parcă a văzut o fantomă.

— Hei! strigă ea la un tip cu şapcă Cubs şi cătuşe, pe care poliţiştii îl conduc pe lângă noi. *E tipul cu pipiul de pisică!* îmi şopteşte ea.

Deci nu e o fantomă. E tipul cu pipiul de pisică. Ce-o mai însemna şi asta.

Apoi aud paşi venind spre noi. Mă întorc şi am un şoc când îl văd pe micul lăbar de la biroul lui Schultz şi o cucoană hispanică scundă şi îndesată în uniformă de menajeră... holbându-se în celula noastră.

— Da, domnule poliţist, spune David. El e.

— *Sí*, spune cucoana hispanică. Om rău!

— Cred că vă bateţi joc de mine. E o infracţiune să foloseşti toaleta într-o clădire de birouri?

— Nu, dar încălcarea unei proprietăţi este, spune poliţistul. Te-ai plimbat ceva azi, domnule Gilbert.

— Să mă pişte cineva, spun. Pocniţi-mă... Faceţi-mi ceva. Treziţi-mă din coşmarul ăsta.

Apoi mă uit la tipul cu care stau în celulă, care a devenit brusc atent. Trebuie clar să mă corectez.

— Nu, nu vreau pe bune să fiu pocnit.

— Cine era? întreabă Heaven.

— Recepţionistul, îi spun.

— Cară-te de aici, vierme! strigă Heaven la el. O să-ţi pară rău când o să afli cu cine te-ai pus!

— Nu ne eşti de prea mare ajutor, îi zic.

— Scuze, spune ea și-și apasă fața între bare ca să-l vadă mai bine pe „tipul cu pipiul de pisică".

— Tu ce cauți aici? îl întreabă ea. *Dumnezeule... tu!* face ea ca și cum și-ar fi dat seama brusc de ceva.

Își întinde brațul cât e de lung printre bare pentru a arăta acuzator cu degetul la el.

— *Tu* ai pus pușca în portbagajul meu. Tu ești motivul pentru care veneau toate mașinile alea de poliție...

— Ce tot zici? o întreb.

— E pușca *lui.*

— Cine e?

— Tipul „de treabă" care m-a ajutat să pun cumpărăturile în portbagaj. Se pare... că nu e chiar așa de treabă.

Tipul nici nu se uită la Heaven. Stă cu privirea ațintită, la pantofi.

Polițiștilor le ia douăsprezece ore ca să verifice relatarea noastră și să facă actele, dar până la urmă ne lasă să plecăm. Se dovedește că tipul care a vrăjit-o pe Heaven s-o ajute cu cumpărăturile a jefuit Bank of America de lângă magazinul acela cu vreo zece minute înainte și s-a hotărât să scape de pușcă în portbagajul nostru. Toate astea au fost surprinse de camerele de supraveghere. M-au scutit de acuzațiile de încălcare a proprietății fiindcă unul din polițiști a fost coleg de liceu cu sosia lui David Spade (pe care îl cheamă chiar David – dacă aș auzi-o din gura altuia, aș zice că-i invenție) și promite că-l „va convinge pe imbecil să ne mai slăbească". Polițistul se referă la David numindu-l „poponar de fanfară" și-mi spune că individul a leșinat odată pe scenă în timpul unui recital de oboi. Pe când eu îmi pierdeam virginitatea, David se ruga la un altar închinat căpitanului Kirk. Asta aproape că explică jalnica lui existență. Aproape.

Dar lăsând la o parte boala pe tocilari, tot vreau să-l fac arșice. Sau măcar să-i bag chiloții în fund.

Ne duc la Strummer, care stă în biroul unui detectiv cu un labrador negru. Se pare că s-a distrat de minune, jucându-se cu câinele polițistului, și încă n-are chef să plece.

Îl târâm afară și stăm puțin pe Fifth Avenue, unde, după ce oficial s-a terminat totul, ne uităm unul la altul ca pentru a spune „Ce dracu' a mai fost și asta?"

Când ne luăm mașina de la garaj, suntem amândoi morți de foame, așa că Heaven scoate chipsurile Pringles, din care a cumpărat cât pentru câteva luni. Dar nu mă lasă să mănânc decât dacă sunt de acord să fac întrecere cu ea și să bag în mine o cutie întreagă. Asta trebuie să îndur. După ce am îndurat închisoarea din cauza acestei femei. Nu mănânc nici măcar un Pringle.

— N-ai făcut destule pentru o singură zi? întreb eu. Trebuie să mă supun riscului să-mi rămână un gogoloi de cartofi în plexul solar o săptămână?

— Poate în colon, nu în plexul solar, spune ea. Haide! O să ne distrăm!

— N-are nici un haz să faci întreceri cu mâncare. Mie îmi place să-mi mestec mâncarea.

— „Odată ce faci poc... nu mai poți spune stop", cântă ea.

E melodia reclamei la Pringles.

— Da, dar nu vreau să-mi facă poc vreo arteră.

— Tristule.

— Pringles nu sunt făcute să fie vârâte în gură câte douăspe deodată, spun eu, încercând s-o deturnez. Sunt deosebite. Trebuie savurate, un chips o dată. Textura ultrafină... crocantă... Apoi senzația aia,

când se topesc în gură... nici prea grase... nici prea sărate...

Până la urmă mi se face atât de poftă de Pringles, că nu mai rezist.

— Dă-mi ăla, spun eu și smulg un tub, fac poc cu capacul și bag. Fir-ar!

— M-am săturat să mă joc frumos cu tine, spun eu cu gura plină. Tocmai am îndurat închisoarea din cauza ta. Cred că merit un chips.

— Ai avut și tu contribuția ta, tinere.

— Da?

— Încălcarea proprietății și hărțuire îți spun ceva?

— Dar n-ar fi trimis toată poliția din Seattle pe urmele mele. Am fost implicat în problemele tale.

— Fiecare vede lucrurile în felul lui, spune ea. Și oricum, ar trebui să-mi mulțumești. Măcar acum, datorită mie, Schultz va ști cine ești.

Și bagă mâna în tub, scoate vreo șaptespe chipsuri și le bagă pe toate în gură.

— Pun pariu că ți se va face groaznic de sete în următoarele treizeci de secunde.

— Și ce? spune ea cu gura plină de chipsuri.

— Și... n-ar trebui să vorbești cu gura plină.

Ceea ce desigur o face să deschidă gura și să-mi arate chipsurile mestecate. Când am ajuns ca frații?

— Și... înainte să începi să te porți ca o obrăznicătură de opt ani, voiam să-ți ofer ceva de băut.

— Chiar că mi-e sete, spune ea.

— Întâmplător am o anumită cola care s-ar putea să-ți placă.

Scot Tab-ul, pe care îl am în geantă de când eram în Los Angeles și i-l dau.

— Dumnezeule! De unde îl ai? strigă ea.

— Am făcut un troc cu colegul de celulă. Să știi că m-a costat trei pachete de țigări și o labă.

— Mai taci, de unde o ai?

— Am luat-o în Los Angeles – am vrut să ți-o dau mai devreme, dar am tot uitat. M-am luat cu bodyguarzii lui Schultz care m-au dat afară și cu închisoarea...

— Mulțumesc, spune ea și smulge capacul cutiei de suc.

Ia o gură și oftează lung. Apoi ia inelul de la capac și și-l pune pe inelar, ca o verighetă. Întinde mâna și se uită la el.

— Cândva... spune ea visătoare.

— Uau, un inel din cheița cutiei de suc. Ești ușor de mulțumit. Toate fetele vor un inel de la Tiffany's.

— Eu nu sunt ca toate fetele.

Mie-mi spune?

Zborul spre casă e la ora douăzeci și trei și am făcut tot ce puteam pentru Scorțilapte, așa că avem o zi ca să ne bucurăm de tot ce oferă Seattle. M-aș mira să reușim să plecăm întregi de aici.

Tragem un pui de somn ca să nu fim chiar distruși și apoi Heaven vrea să meargă la Experience Music Project, cea mai nouă atracție din Seattle. E un muzeu interactiv al muzicii, proiectat de Frank Gehry. Și eu voiam să-l văd, așa că mergem. Sunt uluit. Frank Gehry e un om pe care chiar îl admir. În general arhitectura lui e unică, fluidă și grațioasă, dar chestia asta te zgârie pe ochi. Parcă a vomitat un morman de oțel și tablă.

Intrăm și ne uităm la cabinele electronice care sunt de fapt VH1's *Behind the Music*, dar fără reclame.

Cu obiecte care au aparținut lui Jimi Hendrix a început muzeul acesta. Se pare că a început cu chitara cu care a cântat el la Woodstock și faimoasa lui pălărie

de fetru negru. Acum au chitare ale lui Bo Didley, Bob Dylan și evident Nirvana.

Au o aparatură ce le permite vizitatorilor care habar n-au de muzică să cânte alături de idolii lor. Heaven se repede în spațiul Scena, o încăpere cu lumini și fum, care le dă posibilitatea oamenilor să simtă cum e să cânți pe scenă în fața a mii de fani în delir.

Cântă o variantă mult exagerată a *Wild Thing* în fața unei mulțimi simulate – pare-se fanii de la un concert Yes din Los Angeles, de-acum ceva timp – și, când termină, face reverențe repetate. Când cred că a terminat, mai face una. Trebuie s-o smulg de pe scenă.

— Mă lași? face ea.

— Dar tu mă lași? spun eu.

— Trăiam și eu clipa.

— Exact. Dar când nu faci tu asta?

Se strâmbă la mine și se plimbă prin restul muzeului. Există o cafenea numită Pickup și un magazin de suveniruri cu CD-uri și alte obiecte legate de muzică. Au ceea ce au declarat a fi cele o sută de CD-uri esențiale cu rock și niște chestii de care nici nu știam că există pe CD. Asta îmi place mie cel mai mult din tot muzeul.

Plecăm cu același sentiment de mulțumire că am făcut – măcar – un lucru pe care trebuie să-l faci în Seattle. Iar Heaven vrea să văd și eu Piața Pike's, pe care ea a văzut-o un pic ieri.

Mergem acolo și găsim un bar numit Powell's la etajul pieței. E un bar fabulos, afumat, de bătrâni, cu o panoramă fantastică. Genul de loc unde oamenii beau în timpul zilei și toată lumea se știe pe numele mic.

Heaven și cu mine ne hotărâm să ne facem pulbere înainte să luăm avionul, dar, oricât de beat aș fi, nu voi uita că am făcut un pact înainte de a ateriza aici. Ea va sta la geam.

— Ce o să faci când ne întoarcem? o întreb.

Asta mă face să-mi pun și eu aceeași întrebare. De unde naiba o să scot cele zece miare pe care le-am promis trupei? Și așa mă simt prost că am mințit în legătură cu asta... dar acum mă simt și mai prost fiindcă atunci când ajung acasă... chiar va trebui să scot banii de undeva.

— Cum adică? întreabă ea.

— Păi... nu vreau să pun sare pe rană, dar ți-ai pierdut slujba recent.

— Da, știu, spune ea, evident extaziată că i-am amintit asta. Pot să-ți spun ce n-am să fac.

— Ce?

— Să fiu iar chelneriță.

— Bun. Să nu faci asta, spun eu. Cineva o avea nevoie de o minte bună de PR.

Se uită la mine tot mai fix. Îmi vine să o întrerup și să întreb dacă am ceva pe față.

— Da... știu o anumită trupă care va avea nevoie de un impuls în câteva luni, spune ea. Și va avea nevoie de o firmă mică, nu de una din cele mari cu aceleași trucuri răsuflate. Cineva care gândește în afara tiparelor. Cineva nou. Care muncește mai mult.

— Hmm... fac eu gândindu-mă la asta.

Poate pentru prima oară de când o cunosc, o văd pe Heaven fără mișto. Așa cum e.

— Vorbesc serios, spune ea. Ce ai de pierdut?

— Ai o gură cam mare.

— Dacă aș face PR pentru Superhero, ar trebui să lucrezi cu mine. Ai putea suporta să mă vezi zilnic?

— De parcă altfel aș putea scăpa de tine? spun eu cu un zâmbet. Nu cred că am de ales. Măcar să iasă ceva din asta.

— Cum s-ar numi firma mea?

— Bună întrebare, spun eu gânditor.

— „Mort la 27“ ?

— Nu e cea mai veselă denumire...

— Firmele cool au nume cool, zice ea. „Nasty Little Man“... „Girly Action“... „Big Hassle“...

— Bine... ar putea fi un nume provizoriu.

— Mie îmi place, spune Heaven sigură pe ea.

— Bine, fac eu, știind clar că ăsta va fi numele firmei ei.

Și ridic paharul.

— Pentru tine, pentru „Mort la 27“... să ai mai mult succes decât ai visat vreodată... și să faci Superhero al dracu' de faimoasă și să ne facă pe amândoi foarte, foarte bogați!

— Așa, așa! spune ea și ciocnim.

Ajungem la aeroport și-l lăsăm pe Strummer în cală. E greu de fiecare dată să ne despărțim de cățel, dar știu că-l vom revedea la destinație.

Heaven

Când aterizăm la New York, viața reală își reintră în drepturi. Lucrul bun e că vremea e frumoasă, dar nu vreau să mă întorc în apartamentul meu. Cu mucegaiul ăla și restul. Uitasem de mucegai. Brady și cu mine îl recuperăm pe Strummer și Brady îl ia la o plimbare prin aeroport. Doi băieței care fac dezastru în JFK. Îi găsesc, gâfâind amândoi, la benzile pentru bagaje. Bagajul meu ajunge primul, al lui Brady după șase săptămâni. După ce adunăm în fine toate cele, luăm un taxi și ne îndreptăm spre modestul nostru sălaș.

Blocul nostru e exact la fel, doar relația noastră nu e. Adică nu s-a întâmplat nimic, dar am dormit cinci nopți în aceeași cameră cu Brady, așa că acum va fi ciudat să ne despărțim. Când ajungem sus, mergem fiecare la ușa lui și ne uităm unul la altul. Știu că și el se gândește la același lucru.

Brady

În fine, liniște. Va fi plăcut să nu am grijă de uraganul Heaven. Doamne, ce bine arată ușa apartamentului meu. Brady are nevoie de puțină liniște. Brady are nevoie să fie singur. Brady știe că are nevoie să fie singur când începe să se refere la el însuși la persoana a treia. Și nu mă refer la a fi singur gen cremă de mâini și un prosop – ci doar să mă odihnesc. Oricum, catalogul Victoria's Secret e tot la ea.

Heaven

Bag cheia în yală și descui.

— Păi, zic eu, cred că te bucuri să fii iar singur.

— Da, spune el. Nu că n-ai fost o companie plăcută..., dar va fi ca lumea să-mi fac timp pentru mine.

— Da, fac eu. Bine... noapte bună. Ne mai vedem.

— Sunt convins. Noapte bună.

Și fiecare intră la el.

Stau în apartamentul meu și mă uit în jur. Totul arată la fel. Mă întind în pat. Brady are dreptate. E bine să-ți faci timp pentru tine... și să ai un loc numai al tău. Îmi scot toate hainele și-mi pregătesc o baie. Când mă afund în cada cu spumă de banană și cocos, Strummer vine și-și pune botul pe marginea căzii. Îl mângâi pe cap și-mi zic că nu e rău deloc.

Brady

E naşpa. Cum e posibil să fi scăpat în sfârşit de Heaven şi totuşi să nu fac decât să mă întreb ce face? Nu e normal. Probabil sunt prea obosit.

Mă întreb la ce se gândeşte Strummer. Pun pariu că-i e dor de mine. Jăvruţa nebună care îţi oferă afecţiune iar şi iar.

Îmi trebuie zece mii de dolari.

Ia stai. Iar şi iar... ca „afecţiunea" pe care ne-o oferă compilaţia mie şi lui Phil şi casei de discuri Sleestak. Asta e. Sau măcar merită încercat. Îl sun pe Phil chiar acum şi o facem. Punem venitul pe care îl aduce compilaţia drept garanţie pentru un credit şi voi paria tot viitorul nostru pe necunoscuta Superhero.

Heaven

Micul dejun e masa mea preferată. Într-atât încât decid în dimineaţa asta, când mă trezesc, să mănânc micul dejun la micul dejun, la prânz şi la cină. Fac chiar un bol mic de cereale pentru Strummer, căci amuşină pe lângă mine când mănânc şi cred că e semn că vrea şi el. Cerealele şi căţeii nu prea se potrivesc. În cele din urmă, Strummer are botul tapetat cu cereale uscate. Dar e fericit. Nu asta contează?

Ascult demo-ul Superhero pe care mi l-a dat Brady, gândindu-mă la idei de marketing pentru ei, când îmi sună telefonul.

— Alo?

— Heaven, spune o inconfundabilă voce albaneză. Am pauză. Trebuie să vorbesc cu tine. Ai timp acum?

— Marco?

— Cine altcineva are vocea mea? spune Marco.

— Ce e, puştiule?

— Pot să vorbesc cu tine? Faţă în faţă.

— Sigur, spun eu şi aranjăm să ne întâlnim în parcul de vizavi de Temple.

Când ajung în parc, îl zăresc pe Marco mergând de colo-colo şi observ că are un sacou, ceea ce e ciudat. E aproape gătit.

— Bună, scumpule! spun eu și-l îmbrățișez. Cum mai e la restaurant?

— Cum crezi? E groaznic. La fel ca întotdeauna, spune el.

Își aprinde o țigară și trage adânc un fum.

— Am primit vești proaste.

— Ce e?

— Viza mea expiră în patru zile.

— Aoleu! fac eu, cu adevărat alarmată.

— Nu știu de ce nu am primit hârtia aia până acum. Dacă idioții ăia cred că pot rezolva în patru zile, eu nu știu cum.

— Va trebui să te întorci în Albania?

— Până la urmă, da, spune el.

— În următoarele patru zile?

— Nu, sigur că nu. Nu pot. Iar Jean Paul mi-a făcut un număr de asigurare fals când m-a luat la restaurant, iar acum, când am vorbit de viza mea au apărut două numere de asigurări sociale – și nu am dovada vreunei slujbe și nu pot lucra la restaurant fără viză. E mare încurcătură. De ce mi-a făcut Jean Paul un număr de asigurare fals, habar n-am.

— Păi de ce?

Marco oftează.

— Fiindcă atunci când m-a angajat nu aveam încă și a spus că a inventat unul ca să scape de hârțogăraie.

— Ce drăguț din partea lui!

— Da, spune Marco.

Își aprinde altă țigară de la cea pe care tocmai a devorat-o.

— Îmi pare tare rău, dragule, îi zic. Eu te pot ajuta cu ceva?

În secunda următoare regret că am întrebat, fiindcă Marco se lasă în genunchi. Cred că e pe punctul de

a mă cere de soție, dar nu se poate să mă ceară, nu? Ba da. E groaznic.

— Nu știu sigur dacă așa se face. Pe un genunchi sau amândoi? spune el și mie îmi vine să plâng.

Îl ador pe omul ăsta și vreau să fac orice ca să-l ajut..., dar în nici un caz nu mă mărit cu el.

— Într-un genunchi, dar ridică-te, Marco.

Își ridică un picior și acum e într-un genunchi, uitându-se la mine cu ochiul pe care-l mai are.

— Heaven, știu că nu e foarte romantic fiindcă sună de parcă doar vreau cetățenia. Și așa e. Dar totodată mereu am crezut că ești cea mai frumoasă fată din lume.

— Marco, încetează... serios...

— Dar e adevărat, spune el și-mi strânge mâna.

— Nu mă pot mărita cu tine, Marco, așa că te rog nu mă cere de soție. Îmi pare rău că te refuz, dar nu pot.

— Când erai tristă că te-ai despărțit de iubitul tău... când te-ai angajat la restaurant... și ai plâns, ți-am spus că sunt sute de bărbați care ar vrea să fie cu tine – am vrut să-ți spun că aș fi eu noul tău iubit...

— Marco, ascultă... spun eu, dar el bagă mâna în buzunarul sacoului și scoate o cutie.

Cutia e puțin mai mare decât una de inel, dar ce altceva poate fi? Are și un inel? E din ce în ce mai rău.

— Nu-mi pot permite un inel cum vor fetele, dar am să-ți dau asta, spune el.

Deschide cutia și mi-o întinde cu cea mai sfâșietoare și sinceră expresie. Eu mă uit în cutie.

E o cataramă de curea. O cataramă cu un cocoș. E cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut.

— E un cocoș, fac eu.

— Da, îți place?

— La... nebunie! Mi se pare foarte frumos..., dar nu pot...

— Heaven... spune el și face o pauză lungă care probabil i se pare că se cere. Vrei să fii soția mea?

Dacă spun că sunt șocată de întrebare e ca și cum aș spune că fața lui Michael Jackson a fost afectată de operațiile estetice. Nimeni nu mi-a mai pus întrebarea asta, dar mult mai neliniștitoare e realizarea faptului că e acea întrebare pe care trebuie s-o aud ca să scap de blestemul morții la douăzeci și șapte de ani. Pe loc, viața alături de Marco îmi trece rapid prin fața ochilor: mers cu căruța trasă de capre, alimentație pe bază de cartofi și alcool nerafinat (făcut tot din cartofi), garderobă alcătuită din fuste crețe înflorate cu șorț deasupra, spart farfurii, muls vaci, produs mici Marco cu tunsoare castron și ochișori de sticlă care trebuie lustruiți des.

Mă trezesc din coșmarul cu ochii deschiși și-l văd stând acolo, adorabil și plin de speranță, în ciuda izului de țigări râncede pe care-l emană.

— Nu, Marco. Nu pot. Îmi pare rău.

Urăsc chestia asta. O urăsc. E nedrept. Urăsc Biroul pentru Imigrări, îl urăsc pe Jean Paul și mă urăsc și pe mine.

— Te-aș iubi toată viața, știi, spune el. Nu doar până voi primi cetățenia.

Îl cred. Pun pariu că așa ar fi. Și, dat fiind faptul că tot trebuie să mă mărit curând, e aproape un fel de test. Nu știu pentru ce sunt supusă la test, sigur că nu m-aș mărita în veci cu Marco, dar tot simt că e ceva. Și sper că am trecut. Dacă da, de ce mă simt așa de rahat?

— Știu, îi spun lui Marco. Te rog, ridică-te.

Întind mâinile și-l trag de jos.

— E-n regulă. Nu prea credeam că vrei, dar trebuia să încerc.

— Îmi pare rău. Poftim... spun eu și-i întind cutia cu catarama cu cocoș. Trebuie să păstrezi asta.

— Nu, vreau să fie a ta, zice el. Insist.

— Iartă-mi ignoranța, spun eu, dar cocoșul are vreo semnificație aparte în Albania?

— Nu.

— A. Păi, bine. E... foarte... deosebită.

— Mă bucur că-ți place. Sper s-o porți des și să te gândești la mine.

— Așa o să fac, spun eu.

Acum că am spus-o, înseamnă că trebuie s-o fac, fiindcă eu nu mint. Adică... mai mint..., dar nu când e important. Nu mint niciodată când e important și nu fac promisiuni pe care să nu le țin.

Îl îmbrățișez tare pe Marco și pornesc înapoi spre apartamentul meu – cu noua mea cataramă cu cocoș.

— Spune-mi tot, zice Sydney când ne așezăm pe scaunele incomode de lemn de la Starbucks.

— Nu știu cu ce să încep, îi spun.

— Te-ai combinat cu el?

— Cu Brady? Nu!

— Hm.

— Hm ce? întreb, simțind că coace ea ceva.

— Eram sigură că te-ai combinat. Eu m-aș fi combinat.

— Tu ești un pic mai puțin selectivă decât mine.

— Corect, spune ea.

Apoi îi pierd atenția în favoarea unui tip mișto care intră și comandă americano.

— Scuză-mă, spune ea fără să-și ia ochii de la el. Mă întorc într-o secundă.

Și continuă să-l fixeze pe domnul Cafea Triplă până ce pleacă.

— Era homo. Nici măcar n-a aruncat o privire încoace.

Tușesc. Dar o las baltă.

— Altă noutate e că am fost cerută de nevastă azi...

Sydney lasă cafeaua și se holbează la mine cu ochii cât cepele.

— Îl mai știi pe Marco? continui eu. Ți l-am arătat vreodată? Ospătarul albanez?

— Cel cu un singur ochi? Scârbos!

— Fii drăguță. Are probleme cu cei de la Imigrare. M-am simțit groaznic să-l refuz. Chiar groaznic.

— Evident că ai refuzat.

— Dar n-am avut ce să-i ofer în schimb. Nici măcar „Nu, nu mă pot mărita cu tine, dar iată un permis de liberă ședere în SUA".

— Aaa! Dacă tot împarți bunătăți, eu primesc o cheie de la Gramercy Park?

— Sigur, spun eu.

— Păcat că n-are bani. Eu aș face-o pentru bani, spune Sydney sorbind din cafea.

Atunci îmi pică fisa. Marco mi-a arătat poze cu casa părinților lui din Albania. Chiar au bani. Ea vrea silicoane, iar el vrea cetățenia. Mi se pare un schimb reciproc avantajos.

— De fapt, cred că familia lui are bani...

— Câți?

— Cât să-ți ajungă pentru silicoane? ofer eu.

Asta pare să atingă un punct sensibil. Meditează.

— Ar trebui să fac sex cu el?

— Asta e treaba ta, râd eu. Sunt peștitoare, nu pește.

Vorbeam doar pe jumătate serios când am adus vorba și *credeam* că și Sydney glumea când a întrebat de bani. Dar, ciudat, se pare că gluma se-ngroașă. Atunci îmi sună telefonul și nu recunosc numărul de pe ecran.

— E cu 213, îi spun lui Syd și apoi răspund. Alo?

— Bună, sexoaso... ți-a fost dor de mine?

— Da, cu disperare... spun eu deși habar n-am cine e.

— Darren sunt, spune el. M-am tot gândit la tine.

— Salut, Darren, îi zic, iar ochii lui Sydney ies din orbite.

— A, da... trebuie să-mi povestești treaba asta, spune ea și eu îi fac semn să tacă.

— Sunt în New York, spune el. Vreau să te văd.

— Ești în oraș? Uau. Bine... ce program ai?

— Sunt liber... chiar acum.

— Acum sunt cu Sydney.

— Spune-i că e o proastă. Întreab-o dacă a avut vreun gând profund de când am văzut-o eu ultima oară.

— O să-i transmit.

— Ce zici de mâine-seară? spune el. La Aqua Grill? Ca-n vremurile bune?

— Sigur... îngaim eu. Sună bine.

— Excelent. Vin să te iau pe la 7?

— Ăă... bine.

Îi dau adresa și închid.

— A spus că i-e dor de tine, îi zic lui Syd.

— Te vezi cu el? întreabă ea.

— Cred că da. M-a luat prin surprindere.

— Diseară?

— Mâine-seară...

— Frățioare... face ea.

Brady

Mă trezesc cu o bătaie în ușă. N-are cine să fie în afară de Heaven. Așa că vă închipuiți surpriza mea când deschid ușa și-l găsesc acolo pe Phil.

— Ia-mă în brațe, spune el, aruncându-se în brațele mele.

Așa că-l îmbrățișez cât pot pe ticălos.

— Ce e, băi? întreb încercând să mă desprind din strânsoarea lui.

— Ne trebuia o îmbrățișare.

— Da?

— Te iubesc, băi, spune el.

Încep să mă uit în jur și mă întreb ce vrea, fiindcă îmi amintește înspăimântător de mult de o reclamă la bere.

— Bine, frate. Și eu te iubesc. E bine, spun eu și mă desprind din brațele lui.

— Da? întreabă el.

Și-mi dau seama că e vorba de Sarah. Îi pare sincer rău și sunt îndoios. Faza e tot naspa, dar măcar acum știu că pe bune se simte nasol.

— Da, băi. E bine. Dacă tu ești fericit, altceva nu mă interesează. Dar să nu spui că nu ți-am spus... fata asta e Antihristul.

— Are nevoie doar de dragoste, omule.

— De asta are nevoie? Ciudat... eu credeam că are nevoie de o lobotomie și un bilet spre iad.

Și, Sfinte Sisoe, o fi însărcinată cu copilul meu?

Phil mă privește temător.

— Am fost la bancă, spune el, și m-am văzut cu...

— Stai așa, chiar ai făcut ceva ce te-am rugat eu?

— Absolut, spune el. Am formularele și am avut o discuție promițătoare cu amicul meu Lawrence de la sediul din Prince Street.

Phil prinde ocazia. Suntem din nou pe teren sigur.

— Și abia aștept să-i cunosc mai bine pe băieți.

— O să vă înțelegeți, spun eu. Sunt tari.

Chestia bună la mine și Phil e că nu există lupte pentru putere. El știe că voi face ce-i mai bine pentru noi și eu știu că va face și el la fel. Avem amândoi urechi și, când e vorba de aranjarea și alegerea unui single, probabil vom înclina spre aceeași melodie. A avea urechi înseamnă să știi să alegi hituri. Mulți oameni pot avea gust sau pot asculta ceva la radio și reacționa. Dar puțini sunt în stare să aleagă ceva ce merge ca prim single sau ca foarte importanta urmare a acestuia. Poți face sau distruge o trupă alegând single-ul bun sau nu, sau prezentând trupa greșit.

Să luăm o trupă ca Jellyfish. Eu i-am ales ca vedete în devenire de când i-am auzit prima oară. E clar una din cele mai bune trupe care există și e una din cele mai subapreciate. Puteți spune că erau prea înaintea vremii lor și așa e. Cu mulți ani înainte. Trupe ca Radiohead sau Beck au depășit limitele în aceeași perioadă și au avut cariere strălucite. Sigur, Jon Brion de la Jellyfish a devenit un excelent producător, iar Eric Dover a cântat cu Snakepit a lui Slash (nu că asta ar fi una din marile lui realizări), dar ar fi putut fi *mari*. La fel și Fishbone. Dacă le-ar fi făcut marketing echipa care le face ălora de la Red Hot Chilli Peppers,

lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Şi chiar în muzica pop de azi... Am un amic care lucrează cu vedete pop *bubble gum* şi el jură că Nick Lachey cântă extraordinar. Am auzit nişte melodii şi tipul cântă *foarte* bine. Dar a ales single-ul greşit şi a fost eclipsat de sânii lui Jessica Simpson.

Se întâmplă des aşa. Geniul e trecut cu vederea sau comercializat cum nu trebuie şi cei buni de un singur hit ajung megastaruri. Nu numai că e nevoie să ştii să recunoşti un talent, dar trebuie să ştii să-i alegi hiturile. Phil şi cu mine avem amândoi acest har de când eram mici şi, imediat ce lansăm trupa asta, sunt sigur că putem ajunge foarte departe. Şi sper că şi creditul poate ajunge foarte departe. Altfel... am pus-o.

Dau nas în nas cu Heaven când ies din casă a doua zi. Are un pahar de Starbucks în mână.

— Asta e ca să-ţi baţi joc de mine? întreb eu.

— A, ar trebui să încetez să mai beau cafea din cauza ta?

— Nu... dar ai fi putut măcar să-mi aduci şi mie una.

— Scuze, spune ea.

Îşi descuie uşa, iar Strummer iese în fugă pe hol până la mine. Îl mângâi pe cap şi el se poziţionează între genunchii mei.

— Doamne, ce dor mi-a fost de el.

— Da, e o companie plăcută, spune ea.

— Facem toţi trei ceva diseară?

— Ah... ar fi drăguţ...

Îmi dau seama că urmează un „dar".

— Dar am planuri pentru diseară.

— A... bine. E-n regulă. Altă dată.

— Clar, spune ea. Am vorbit cu amicul meu Bart și i-am spus că-mi fac firmă de PR. I-am spus de trupă și a zis că îi va face el un website.

— Zău? Asta e genial.

— Îhî, e un tip tare și se pricepe la de-astea. Îmi face chiar și o siglă.

— Foarte tare, spun eu. Abia aștept să văd.

— Da, și eu! Tocmai am descărcat formularele ca să mă apuc. Oricum... îl iau pe Strummer la o plimbare până la Staples ca să cumpăr niște bibliorafturi.

— Uau! Ia uite ce corporatistă te-ai făcut.

— Băi, nu sunt o leneșă. M-ai cunoscut tu într-o perioadă proastă. Crede-mă... te-ai ales cu cea mai tare firmă de PR care există.

— N-am nici o îndoială, spun eu.

— Știi, aveai mare dreptate. Am trecut în revistă toate relațiile pe care le am în branșă. Chestia asta chiar o să iasă.

Heaven îi pune lesa lui Strummer și îi urmăresc cum urcă în lift.

Ce planuri are pentru diseară?

Nu cu mult timp în urmă, fata asta era Satana. Acum nu mi-o pot scoate din minte. Sunt atât de obișnuit să mă aflu în preajma ei, încât mă pomenesc că ies din bloc zece minute mai târziu (până la Staples, ce coincidență) și dau de Heaven.

— Salut, spune ea.

— Salut iar.

— Ce faci aici?

— Mă bucur de ziua asta. Mă plimb. Vrei să mâncăm înghețată? Am văzut că au Oreo Cookie la Tasti D-Lite.

Știu că asta o dă gata.

— Au? Fir-ar, da, vreau înghețată!

Și mergem la Tasti D care e după colț. Îți dau un inel tâmpit de plastic ca să-l pui pe cornet și care mă enervează. E alt semn că trebuie să vorbesc cu cineva despre Cornetul-prinzător. E greu când ai atâtea invenții care ți se plimbă prin creier.

— Vezi chestia asta? o întreb pe Heaven.

— Da.

— Eu am inventat-o, îi spun eu.

— Nu mai spune.

— Mă rog, nu asta, dar o variantă a ei. Vino încoace, spun eu, fiindcă nu vreau să audă nimeni. Se cheamă Cornetul-prinzător.

— Așa...

— Când l-am inventat, nu existau nici chestiile astea de plastic. Dar al meu e tot cornetul.

— Nu pricep, spune ea.

— Deci cornetul meu, cornetul-prinzător, are inelul ăsta înglobat în el. Și nu e din plastic. E din cornet... din vafă... din ce-o fi făcut. Deci da, are același rol ca inelul ăsta, dar al meu e comestibil! Mai mult cornet, mai mult dulce. Iar înghețata nu curge deloc pe tricoul nou-nouț. E nemaipomenit.

— De unde scoți chestiile astea? întreabă ea.

— N-am idee. Sau de fapt am prea multe idei... nu știu. Dar, oricum, nici una nu pare să ajungă nicăieri.

— Ai vorbit vreodată cu cineva despre asta?

— Nu, m-am concentrat pe Scorțilapte. Și ai văzut cât de bine a ieșit.

— Hei, face ea, nu fi pesimist. Nu știi ce va ieși.

— Cred că știu. Un zero barat.

— Mai sunt și alți investitori, spune ea. În plus, mai e toaleta MP3 și cornetul ăsta. Una din ele tot va da lovitura.

— Vorbind de lovitură... aveau biblioraturi?

— Da, uite.

Ridică punga Staples și rămâne cu privirea pironită la mână.

— Ce-i asta?

— Ce?

— Asta, spune ea arătând pe brațul ei ceva invizibil.

— Punctul ăsta roșu! spune ea alarmată.

— E un pistrui.

— Înainte nu era... spune ea și-și inspectează toată mâna.

— E drăguț.

— Nu e drăguț.

— Atunci e al meu, spun eu. Dacă ție nu-ți place, e al meu. O să-i spun Brady.

— Pistruiului meu?

— Da.

— Botezi pistruiul meu cu numele tău? zice ea. Și ți se pare că *eu* am probleme?

— E ca o stea. Oamenii cumpără stele din constelații și apoi le dau numele altor oameni. Drept cadou.

— Deci *tu* cumperi pistruiul meu? Că nu știu dacă-ți poți permite. Pistruii mei nu sunt ieftini, să știi.

— L-am revendicat deja, declar eu. Nu se mai discută. Mănâncă-ți înghețata. Și să nu dai pe Brady.

— Păi aș putea garanta că nu dau dacă aș avea un Cornet-prinzător..., dar știu un leneș care e prea ocupat să piardă vremea în loc să-l inventeze.

Duc gunoiul, la ora 19.29, când îl văd pe boul de *Darren Rosenthal* trecând pe palierul nostru, uitându-se la toate ușile ca un maimuțoi. Întâi mă gândesc că a venit să mă felicite că i-am suflat trupa, dar ușa la care se oprește... e a lui Heaven.

— Darren? îmi vine înapoi înghețata.

Cu el avea ea planuri?

— Salutare, frate! spune el.

Frate? Nu sunt fratele lui, sau amicul lui, sau ce-o mai fi.

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Am venit s-o iau pe gagică-mea, spune el.

Simt că-mi explodează capul și îmi vine să-i sparg dinții. Nu spune „gagică-mea". Nu e gagică-*ta*. Nu e nimic a ta. Poate a fost *odată* gagică-ta. Dar vremea aia a fost și a trecut.

— Gagică-ta? fac eu pe prostul.

— Dar tu ce cauți aici? întreabă el ignorându-mă. A, da... sunteți vecini.

Și brusc sunt redus la statutul de vecin. Suntem mai mult decât vecini. Mult mai mult. Nu?

— Da, suntem vecini, spun eu. Serios acum... ce cauți aici?

— Ți-am spus. Ies cu Heaven.

— De ce? întreb eu, cu tonul brusc al unei adolescente răutăcioase căreia părinții tocmai i-au spus că nu-i dau voie să rămână peste noapte la Becky.

— Fiindcă așa vreau eu, spune el. Fiindcă a fost iubita mea. Și cine știe... poate va fi iar.

— Nu cred că-i o idee foarte bună. Trebuie să fi fost un motiv pentru care v-ați despărțit, nu? De ce să regresezi? Niciodată nu trebuie să te întorci din drum. Trebuie să mergi înainte.

— Mi-e dor de ea, spune el.

Te bag în mă-ta.

— Păi nu ți-a fost dor de ea în ultimii ani. Totul era bine până ai văzut-o în LA.

— Bine... pricep care-i treaba. M-am prins.

— Da? zic eu.

— Da, băi, e-n regulă, spune el. Adică... e supertare. Cum să nu-ți placă de ea?

Pentru un moment încep să mă simt mai bine. Până spune:

— Dar pe bune, moșule... nici tu nu credeai c-o să pui laba pe ea, nu?

Ăă?

— Pur și simplu nu mi se pare o idee foarte bună... tu și cu ea, spun eu.

— Mie da.

— Dă-mi un motiv ca lumea.

— Bine, spune el. Se gândește și zâmbește. Bine, uite unul: Heaven și cu mine practic locuiam împreună. Adică... eram împreună tot timpul. Și m-am dus acasă de Crăciun, să-mi văd părinții.

— Rosenthal nu e un nume evreiesc?

— Da, zice el. Și ce? Mă rog, vacanța de iarnă...

— Bine. Spune.

— Am fost plecat două săptămâni... și în ziua în care mă întorc, de la aeroport mă duc direct acasă la Heaven – care mă așteaptă.

— Îhî...

— Sun la ușa ei... spune el, ridicând mâna ca și cum ar suna la sonerie, iar ea deschide ușa, goală. Goală pușcă... dar cu un trandafir între fese. Pe bune... cum să nu iubești o fată care face asta?

Și fix atunci Heaven deschide ușa, arătând *evident* de nota 12 pe o scară de la 1 la 10.

— Mi s-a părut că aud voci, spune ea. Salut, îi spune ea lui Darren. Vă cunoașteți, nu?

Intru în apartamentul meu și ledul robotului telefonic mă chinuie, deochindu-mă cu ochiul lui roșu. Mă resemnez la gândul unui alt discurs umilitor de la Sarah.

Apăs butonul de play.

„Salut, aici Brady Gilbert. Am pierdut apelul vostru, dar și *voi* ați pierdut ocazia să petreceți o clipă minunată cu mine. Dacă ați vrea să prindeți iar clipa... lăsați un mesaj și vă sun eu." Bip.

„Brady... aici Sam... de la Superhero. Sam. Păi... am vrut să-ți spunem că ne pare tare rău etc., dar vom semna contractul cu Darren Rosenthal. Nu avem nimic cu voi sau cu contractul vostru, dar ce oferă Darren e mai bun pentru noi acum. Deocamdată. Așa că... oricum... scuze. Poate ne mai vedem."

„Dacă o persoană nu crede în mine, eu nu pot crede în ea."

Andie, *Pretty in Pink*

„A plecat. Mi-a dat un pix. Eu i-am dat inima mea... ea mi-a dat un pix."

Lloyd, *Spune orice*

Heaven

Darren și cu mine mergem la Aqua Grill și ne așezăm la o masă din fund. La câteva minute după, o gașcă mare se așază la masa principală de lângă noi, care era fără îndoială rezervată pentru ei. Sean Puffy Combs sau P. Diddy sau Ditty – sau cum și-o mai spune săptămâna asta – e și el în grup. La fel și Russell Simmons care-și spune Russell Simmons. Nu-i recunosc pe ceilalți, dar fac al dracu' de mult zgomot când intră. Russell se așază cel mai aproape de mine.

— Ce mai faceți? ne întreabă Russell.

— Bine, mersi, spunem amândoi.

— Îi știi? îl întreb pe Darren, crezând că da, de vreme ce sunt în aceeași branșă.

— Nu, spune el. L-am văzut la evenimente, dar nu-l cunosc personal.

— Probabil că e foarte prietenos, spun eu.

Comandăm aperitive și ne aduc din partea casei tartar de somon pe biscuiți de cartof la care să visez cu ochii deschiși după ce vin aici. Da, chiar atât de bune sunt.

— Să vezi, moare o tipă... începe Darren. E o poveste adevărată.

— Cunoștință a ta?

— Nu. Cunoștința unei cunoștințe. Iar familia ei se duce la pompe funebre și aranjează tot ce trebuie. Cioclul întreabă despre femeie, ce sicriu ar fi vrut, ce flori, ce fel de muzică.

— Îhî, spun eu.

Nu știu dacă să mănânc tartar sau să mă abțin fiindcă e o poveste serioasă care necesită un moratoriu pentru biscuiții de cartof.

— Așa că fiica alege un sicriu de mahon, îi spune că mamei îi plăceau trandafirii albi și se dădea în vânt după Elvis. Când vin toți a doua zi la priveghi, o găsesc pe mamă în sicriu în costum alb de Elvis, cu perciuni negri lipiți pe obraji și cu buzele înțepenite într-un rânjet à la Elvis.

— Nu! Ăsta e un banc.

— Nu, pe bune. Așa că fiica ia alt cioclu deoparte și îl întreabă unde e tipul cu care vorbise ea și vrea să știe ce naiba s-a întâmplat cu mama ei. Tipul cu care vorbise nu era acolo, așa că cioclul o ia în birou și se uită amândoi pe comanda dată și văd că tipul celălalt scrisese acolo „îi plăcea ca Elvis" în loc de „îi plăcea Elvis".

— E absurd, râd eu.

— Se pare că e adevărat.

— Sfinte Sisoe!

Darren rupe o bucată de pâine și o înmoaie în ulei de măsline.

— Așa, și... ce e între tine și Brandon ăla?

— Brady? întreb eu, știind prea bine că Darren probabil îi știe numele, dar face faza aia de căcat pe care o fac toți tipii când sunt geloși.

— Da, Brady.

— Nu e nimic, spun eu făcând pe proasta. De ce?

— Sunteți mai mult decât prieteni?

— Nu.

— Doar călătoriți împreună?

— Îhâm.

— Asta e cam ciudat, nu crezi?

— Suntem doar prieteni, spun eu. Câțiva oameni merg la masa hip-hop și-l salută pe Russell. Par că se cunosc și Russell e foarte amabil. Dă din cap și spune „Mă bucur să vă văd", iar când tipii pleacă de la masă zice: „Nu l-am văzut pe puță ăla în viața mea", și toată masa râde.

Sosesc aperitivele și Darren comandă o sticlă de vin. Știe că mă îmbăt de la vin, dar nu obiectez. Când vine chelnerul să servească vinul, aproape că mă crispez. De când am fost dată afară e prima oară când face altcineva asta pentru mine, și-mi vin în minte tot felul de amintiri nasoale. Sunt exagerat de prietenoasă cu chelnerul. Mereu am fost amabilă cu chelnerii, dar acum simt cumva că sunt în clubul lor, deci relația e alta.

Darren ridică paharul, așa că-l ridic și eu.

— Pentru regăsirea noastră, spune el.

Îi arunc o privire și mă gândesc „eu am fost aici tot timpul". Ciocnim și bem.

— Nu mi-ai spus ce cauți aici, zic eu.

— Vin des aici. Lucrez la sediul din New York. Mă gândesc să-mi iau iar un apartament aici.

— Uau, fac eu.

Un uau sec.

Atunci alt grup de fani sau amici se duce la masa Puffy-Simmons. E a treia sau a patra oară când îi întrerupe cineva în decurs de șapte minute. Trebuie să fie enervant pentru ei, mă gândesc eu. Dar nu par deranjați. Se simt foarte bine. Râd și spun povești și sunt zgomotoși. Foarte zgomotoși.

— Crezi că chelesc? întreabă Darren.

— Nu! spun eu.

Când eram împreună, Darren folosea Rogaine regulat, deși nu era nici un semn că ar cheli. Cred că-l folosea preventiv, dar mereu a fost paranoic și s-ar părea că încă e.

— Ai la fel de mult păr ca ultima oară când te-am văzut.

— Ultima oară adică în LA sau ultima oară acum câțiva ani?

— Ambele. Calmează-te.

Iau o gură de vin.

— Ce a spus Sydney când i-ai zis că ieși cu mine?

— A spus ce spune mereu despre tine.

— Adică?

— „E un bou."

— Da, spune el clefăind o bucată de pâine, nu m-a plăcut niciodată. Ce știe ea?

— Știe cum te-ai purtat cu mine.

— N-a fost *chiar* așa de rău, spune el, apoi îmi aruncă o privire nevinovată și bate din gene.

Exact atunci cineva de la masa lui Russell arată spre cineva de la altă masă.

— Îl vedeți pe tipul de acolo? spune amicul lui Russell și toată masa lui întoarce capul, așa că mă uit și eu.

Tipul respectiv pare important, în costum Armani de care are probabil în toate nuanțele. Are nasul pe sus și se vede că-i o javră.

— În anii '80, povestește tipul, eram într-o seară într-un club, mă distram, iar când m-am dus la toaletă... iubita tipului ăluia a intrat după mine. Mi-am dat drumul în gura ei... și ea după aia s-a dus și l-a sărutat pe ăla pe buze!

Toată masa izbucnește în hohote și bate din palme.

— În plus, am mai crescut de atunci, continuă Darren.

— A, da? spun eu, încercând să rămân serioasă.

Nu din cauza lui Darren, ci a ceea ce tocmai am auzit. Fiindcă a fost al naibii de amuzant. Scârbos, dar amuzant.

— Da, spune Darren. Sunt gata de o relație serioasă.

— Zău... pun niște neîncredere în tonul meu, ca să fie.

— Pe bune, spune el. Cu fata potrivită. Dar cred că am dat-o în bară cu ea acum ceva timp și nu știu dacă o să-mi mai dea o șansă...

Of, Doamne. Dacă inițial nu era clar, acum este – vorbește despre mine. Și încearcă să fie romantic și sincer, dar eu tot aud un tip în urechea mea dreaptă vorbind de faza când și-a dat drumul în gura iubitei individului ăluia și mi-e greu să mă concentrez.

Într-o vreme eram nebună după Darren, dar asta a fost acum ani de zile. Când ne-am cuplat în LA am crezut că va fi doar o noapte de sex mișto de tot. Nici prin cap nu mi-a trecut că ne-am împăca vreodată, așa că toată chestia asta e o surpriză. Chiar și așa, sexul a fost tare mișto. E derutant. Totuși n-am pe altcineva, nu? Sau am? De ce aș fi derutată? De ce sunt așa al naibii de derutată?

Când cerem nota, chelnerul ne spune că a fost achitată.

— De către cine? întreabă Darren, simțindu-se clar depășit.

— De domnul Simmons, domnul de la masa vecină. Știa că aveau să fie gălăgioși, așa că de când a intrat a spus că va achita și pentru mesele vecine.

Ăsta chiar e un tip mișto. Îi mulțumim, ne strânge mâinile, apoi ieșim și ne trântim într-un taxi.

Un sfert de oră mai târziu, sunt pe canapeaua mea, cu Darren. Mă sărută și hainele încep să cadă. Nu mă pot gândi decât la Brady. Brady! Ce dracu' mai e și asta? Nu trebuia să se întâmple așa. Încerc să mi-l scot din cap, dar nu pot. E ca și cum ar fi în cameră cu noi. Îl împing pe Darren la o parte și mă ridic.

— Ce-i? întreabă el.

— Mi-e sete, spun eu.

Și mă duc la bucătărie să-mi iau apă. Mă așez pe un taburet înalt și beau un pahar întreg de apă.

Nu vreau să mă întorc pe canapea la Darren, așa că, imediat ce termin, îmi umplu iar paharul și mă așez. Nu numai că nu vreau să mă întorc pe canapea la Darren, nu vreau să mă întorc *la Darren.* Nu mă întorc la optișpe ani. Când pentru mine nu conta nimic în afară de acest tip care avea să fie mare producător muzical fiindcă taică-su cunoștea pe cine trebuie. Când mă bazam pe oricine sau orice pentru a simți că și eu contez, că voi ajunge undeva, de parcă am nevoie de altceva decât de minte, muncă și atitudine ca să reușesc. Darren e cum eram eu. Nebunul, țicnitul, uneori-genialul și niciodată-nu-se-dă-bătut-Brady îmi pare mai mult cine aș vrea să fiu *acum.*

Până la urmă, după câteva minute vine Darren.

— Te simți bine?

— Da, doar că... mi-e sete, spun.

Și, din nervozitate, mă ridic și-mi umplu iar paharul.

— Văd, spune el.

— Vrei apă?

— A mai rămas? întreabă el și eu râd. Ce se întâmplă, scumpo?

— Nu știu.

— Cred că știu eu. E afurisitul de Brady, nu?

De data asta și-a amintit numele lui.

— Cam așa.

— Parcă ai spus că nu e nimic între voi, zice el.

— Nu e... n-a fost. Dar când sunt aici cu tine... parcă îl înșel.

— Hm... face el.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Am fost un idiot că am plecat de lângă tine atunci. Dar am făcut-o. Așa că nu pot da vina decât pe mine dacă inima ta aparține acum altcuiva.

— Nici nu-mi dădusem seama.

Mă ridic de pe taburet și-l iau în brațe pe Darren. Apoi își încheie nasturii de la cămașă, își pune pantofii și-l conduc la ușă.

— Nici o șansă de sex de despărțire, ha? spune Darren prefăcându-se botoșit.

Eu râd și scutur din cap. Mă sărută pe frunte.

— Chiar m-am schimbat, spune el. Și probabil n-ar fi fost corect... să te câștig și pe tine, și trupa.

Dă să plece.

— Ce? întreb eu.

— Superhero. Va semna contract cu mine.

— De când? întreb eu, deși am înghețat.

— De azi-dimineață. Am primit un sms când am coborât din avion.

Darren își încheie manșetele cămășii.

— Părea că va fi o zi supertare.

— Îmi pare rău să-ți stric ploile, spun eu.

Și iese. Iar eu rămân acolo simțind... nici măcar nu știu ce. Nu știu decât că încep să plâng. Plâng pentru Brady... și plâng pentru mine.

Mă plimb prin apartament o vreme. Mă simt de parcă ar trebui să-i spun lui Brady că n-am făcut nimic, dar nu știu dacă e necesar sau dacă-i pasă. Cred că e cu moralul la pământ. Nu, sub pământ. Ce e sub pământ? Zoaie. Și galerii de metrou abandonate. Și șobolani.

Bat totuși la ușa lui, dar nu e acasă. Mai verific de câteva ori după aceea – de vreo treișpe ori, dar se pare că e plecat toată noaptea. Acum mă întreb unde naiba s-a dus. Nu că aș avea dreptul să întreb. Oare am dreptul să întreb?

Brady

A spune că sunt distrus e puțin. Pentru a exprima ce simt, ar trebui să inventăm cuvinte noi pentru depresie, disperare, suferință și pierdere – și apoi să le adunăm pe toate într-un mare supercuvânt. Superhero nu mai e. Iar Heaven nu e pentru mine.

E destul de rău că iese cu boul ăla, cu bronzul lui californian și dinții lui albiți, dar acum mă mai chinuie și imaginea ei... goală... cu afurisitul de trandafir roșu între fese. Iar el – FUTU-I! Nici nu mă pot *gândi.* Nu putea și el să găsească alt motiv? Pe cine aburesc? Putea probabil găsi un milion și unu motive. Și fiecare dintre ele mi-ar strânge stomacul. Fiindcă ar fi vorba despre *ea și el.* Darren Rosenthal. Câștigătorul loteriei Superhero.

Îl sun pe Zach fiindcă trebuie să-mi iau gândul de la asta. Îmi spune să cobor la bar și asta și fac.

Sunt aici de șase ore, am ingerat multe băuturi alcoolice și am cântat rușinoase melodii de karaoke, inclusiv (dar nu numai) *September Morn* a lui Neil Diamond. Slavă Cerului, Zach a fost singurul martor la acest spectacol. Și a trebuit să promit că-l plătesc cu o sută de dolari ca să nu spună nimănui.

Barul e acum închis și cred că mi-a amorțit fundul. Mă ridic de pe scaunul de bar și descopăr că într-adevăr mi-a amorțit, la fel ca jumătatea de sus a coapsei stângi. Mă țin de bar ca să mă redresez, iar Zach crede că am băut prea mult. Așa e, dar nu de asta merg ciudat. Merg ciudat fiindcă simt mii de ace în fund.

Oricum, Zach îmi spune să dorm la el, dacă tot locuiește exact deasupra. Sunt dezamăgit că pizzeria de alături închide la ora 4. Mai e o pizzerie pe Houston, deschisă până la 6... dar pizza de acolo e naspa, așa că urc la Zach și mănânc o jumătate de cutie de Wheat Thins râncede.

Nu e bine să vrei să omori pe cineva. Atâta lucru știu și eu. Și totuși vreau să-l omor pe Darren.

— Poate nu chiar să-l omor, spun cu voce tare. Doar să-l pocnesc... să-i arate mutra ca un crab strivit.

— Iar te-a apucat cu javra de fost iubit? spune Zach căscând.

— E 4.21. Or fi terminat de făcut sex demențial, nemaipomenit, extraordinar și acum dorm îmbrățișați. Bleah, mi se face greață. Și pun pariu că el stă cu spatele, porcul. Oricine și-ar da seama că Heaven ar trebui să fie ținută în brațe, dar probabil că ea îl ține pe el.

— Moșule, spune Zach șifonându-și fața cu mâna, e în pat cu el pentru că vrea ea.

Zach se împleticește spre dormitorul lui. Are dreptate. *Toată lumea* vrea să fie cu Darren. Nici măcar Zach nu vrea să fie cu mine.

— Vrei să-ți spun o crimă perfectă? îi strig. Să mă aleg eu și cu trupa, *și* cu fata.

— Nu te mai chinui așa, spune Zach. Aproape că-ți ieșise.

— Nu vreau să-l țină ea în brațe. Măcar atâta știu.

Mă trezesc simțindu-mă deosebit de morbid. Nu furios, totuși, doar trist. Trist fiindcă, oricât de beat aș fi fost azi-noapte, tot am auzit ce a spus Zach. Are dreptate. Ea e cu Darren fiindcă asta vrea. Ceea ce înseamnă că nu vrea să fie cu mine. Ceea ce înseamnă că eu nu pot să vreau să fiu cu ea. Nu pot pierde timpul gândindu-mă la ea, când ea se gândește la altcineva. Și, chiar dacă individul ăla nu înțelege că ea trebuie să se mărite în următoarele șapte luni, iar eu înțeleg, ea a ales și e bun ales.

După patru zile de uitat la maratonul meu personal *Gilligan's Island* pe TiVo-ul lui Zach și mâncat orice nu era de mult în frigider, mi-a ajuns. M-am hotărât să nu-mi mai plâng singur de milă și să mă duc la Phil la birou să ne plângem de milă împreună. Sufăr și mă simt puțin dezorientat, dar mintea mi-e remarcabil de limpede pentru prima oară după mult timp. E evident un final, dar e un început pentru Superhero și măcar atâta lucru pot să fac pentru ei să le arăt că pierd elegant. La dracu', poate că o fac mai mult pentru mine. Sun.

— Salut, Sam, Brady sunt, spun eu.

— Ăă... salut, omule, spune el stângaci. Ai primit mesajul meu?

— Da. Îmi pare rău să vă pierd.

— Ascultă, nu e...

— Nu, îl întrerup eu. Nu trebuie să-mi dai explicații. O să aveți de luat o tonă de decizii importante, mai devreme decât credeți. Cu Darren aveți în spate o companie mare, dar, dacă ceva vă deranjează sau vă nedumerește sau doar vreți să discutați cu cineva care a trecut prin asta, eu sunt aici.

Sam nu spune nimic o clipă. Așa că eu continui.

— Toți cei care intră în industria muzicală se gândesc că pentru ei va fi altfel, că nu vor suporta rahaturi, că măcar o dată drumul va fi lin. Dar nu e... e greu. Și când simțiți că o luați razna... sunați-mă. Voi fi persoana căreia îi pasă sincer și vrea să ajungeți cea mai tare trupă care ați putea fi.

Încă o pauză și mă gândesc că vorbele mele s-au pierdut în conexiunea proastă.

— Mulțumim, Brady.

— Cu plăcere.

Apoi, pentru că nu mai e nimic de zis, închidem.

Când intru în birou, Phil e în picioare ca un director de magazin care întâmpină al milionulea client.

— Vești bune, spune el.

— Asta e ceva nou, zic eu.

— Banca ne acordă împrumutul. Tocmai am vorbit cu Lawrence. Primim un credit de douăzeci și cinci de mii de dolari pentru Sleestak Records.

Sunt uluit.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Eu am făcut să se întâmple, spune Phil mândru. Ideea ta a prins. Banii de pe compilație s-au verificat, mi-a spus Larry. Așa că nu avem încă în scris, dar el spune că e ceva sigur.

De data asta îl iau eu pe el în brațe.

— Acum ne mai lipsește doar o trupă pe care să-i cheltuim, spun eu cu un râs obosit.

— M-am gândit că e timpul să fac și eu ceva. Am început compania asta cu banii lui unchiu-tău, care... s-au tot împuținat. Așa că asta ne va ajuta s-o luăm într-o direcție nouă... orice direcție. Și pentru a-ți arăta că, oricât de inutil mă dovedesc uneori, cred în compania și prietenia noastră...

Nu prea pot să-l îmbrățișez încă o dată, așa că-i zâmbesc recunoscător și dau din cap.

— O să reușim noi... cumva, îi spun.

— Și când vom reuși, zice Phil, am obținut timp de înregistrare la Ocean Studios din Burbank.

Ridic din umeri întrebător.

— Da, zice el. Când am auzit că ai pus mâna pe Superhero, mi-am mișcat fundul și am dat niște telefoane.

— Și ce ai făcut când ai auzit că am pierdut Superhero?

Phil meditează o clipă.

— Am început să mă gândesc ce trupă vei găsi în continuare.

Aproape că-mi vine să plâng. Băiatul meu s-a făcut mare.

Nu răspund la cele douăspe telefoane de la Heaven toată săptămâna. Îmi trece prin cap să setez pentru numărul ei o melodie anume, ca să știu de la primele sunete că e apel de la ea și să-l resping. Dar deocamdată aud că sună, văd numele pe ecran și resping.

Sunt în această stare de spirit când aud telefonul sunând după-amiază și mă uit distrat pe ecran. E alt număr, începe cu 213.

— Aici Brady, spun.

— Brady? întreabă o voce.

— Da, eu sunt, spun nerăbdător, agitat fiind.

— Salut... sunt Sam. Mă ții minte? Sam de la Superhero.

Exact ce-mi trebuia. Probabil o invitație din timp la petrecerea de lansare a primului lor album. Dar nu pot să mă supăr pe puști. Doar a luat decizia cea mai potrivită, asta e tot.

— Salut, Sam, ce-i nou?

— Păi, face Sam și urmează o lungă tăcere, de parcă s-ar fi întrerupt. Mai e valabilă oferta ta?

Valabilă? Futu-i, da, e valabilă, servită, fierbinte și cu băuturi din partea casei, chiar dacă-i vorba de minori.

— Absolut.

— Bine, spune Sam. Păi... ăă... te-ar deranja ca tatăl meu să se uite pe contracte?

— Semnați cu Sleestak? întreb eu, dar emoția aproape că-mi gâtuie întrebarea. Ce s-a întâmplat? Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

Încă o pauză.

— Vreo două chestii, spune Sam. În primul rând, tu. Chestiile pe care le-ai spus despre rahaturi și drumul lin... nu-mi amintesc exact, dar ne-am hotărât că vrem să lucrăm cu cineva care e pe bune.

— Și al doilea lucru?

— Stones, spune Sam.

Hă?

— Stones?

— Darren ne-a sunat aseară și ne-a promis că face din noi următorii Rolling Stones.

Atunci îmi amintesc: Crooked. Abureala mea cu marile case de discuri. Povestea mea despre cum casa de discuri ne-a promis nouă că ne va face următorii Rolling Stones.

— Noi nu vă vom face următorii Rolling Stones, îi spun. Există deja Rolling Stones. Dar nu există încă Superhero.

— Da, bine, trebuie să mă duc, spune el distrat. Repetăm.

— Bine. O să caut contractele. Ai grijă de tine, spun eu.

Cam asta a fost clipa mea de glorie. *Dar măcar trupa e iar a mea.*

Rămân la Zach tot restul săptămânii. Trăiesc ca în armată în primele două zile, dar cedez când șosetele încep să-mi pută atât de nasol, că aproape miros a mâncare. (Evident, nu o mâncare la care să poftească cineva, dar nici mirosul obișnuit de picioare. E o realizare, cred eu.) Când mă duc să cumpăr un set de trei perechi de șosete, iau și niște boxeri.

Trec pe lângă o femeie cu un landou când ies din magazin și simt o durere în ochiul stâng. Sarah. Copilul. O fi al meu? O fi om?

Mă duc la blocul unde stă și intru după o femeie bătrână. Când ajung în fața ușii fostului meu apartament, mă amărăsc iar fiindcă am pierdut chiria mică, dar am chestiuni mai arzătoare de rezolvat. Bat în ușă și-mi țin respirația. Sarah deschide ușa cu un pahar de vin roșu în mână.

— Salut, lăbarule, spune ea.

— Și eu mă bucur să te văd.

— Cine a spus că mă bucur?

— Uite ce e, mă tot întrebam ceva...

— Dacă mă mai gândesc la tine? întreabă ea.

— Nu. Dacă ești gravidă cu copilul meu. Sarah, știu că am avut perioade nasoale, dar știi că eu... aș face ce se cuvine... orice-ar fi aia.

— Te-ai umili?

— Dacă ar contribui la un mediu benefic pentru copil, sigur că m-aș umili. Dar... chiar există un copil? Și dacă da...

Nu e ușor s-o întrebi așa ceva pe ultima persoană din lume cu care ai vrea să faci un copil.

— E al meu?

Întâi Sarah nu răspunde. Doar se uită la mine cu un zâmbet lipsit de orice fericire maternă, dar care în schimb arde ca focurile iadului.

— În primul rând, pot să-ți spun că ești ultima persoană din lume cu care aș vrea să fac un copil.

Măcar cu asta suntem de acord.

— În al doilea rând, nu sunt sigură că umilința i-ar face bine copilului, dar mi-ar face bine mie. Și în al treilea rând... nu. Nu sunt gravidă. Nu mi-a venit ciclul, dar cred că a fost din cauză că am schimbat pilula.

Apoi spun o rugăciune pentru Phil și orice alt bărbat care ar apărea în viața lui Sarah. Dă, Doamne, să nu uite vreodată să-și ia pilula. Te implor.

Îmi dau seama că Zach s-a săturat să mă dădăcească, așa că petrec ultima seară în New York cu Jonas și iubita lui. Se dovedește a fi o idee proastă, fiindcă stau cu un cuplu fericit și mă tot gândesc la Heaven și Darren. Și la blestematul de trandafir. Unicul lucru care mă remontează e călătoria iminentă la LA, unde vom alege viitoarele hituri ale Superhero (fostă proprietate a Rosenthal and Co.)

Phil și cu mine ajungem pe JFK. Nici unul din noi nu are bagaje mari. Chiar recunosc personalul de la aeroport, de data trecută, de când am fost aici, dar ei nu par să-și amintească de mine.

Când ajungem în avion, Phil își cere scuze că stă la geam.

— N-am făcut-o intenționat, spune el. Așa s-a întâmplat când am luat biletele.

Cred că multora le place să se uite pe geam. Mie nu. Prefer libertatea. Dar asta nu mă împiedică să-i scot ochii lui Phil timp de cel puțin zece minute și să obțin un avantaj sub forma pungii lui de alune.

Zborul trece fără evenimente, dar, când aștept la toaletă (de ce nu-i spune baie, nu știu), dau de afurisitul de tip lângă care am stat anul trecut când mă

întorceam de la South by Southwest. Mâini-de-clătită ăla căruia nu i-a tăcut gura tot drumul. El iese din baie și se luminează la față când mă vede.

— Hei, frate! spune el. Sunt Marc! Mă mai ții minte? Parcă suntem colegi de zbor, spune el și întinde palma ca să dăm mâna.

Mă întreb dacă s-a spălat și n-am nici un chef să dau mâna. Dar mă gândesc că oricum intru la baie, așa că o să mă spăl bine de tot pe mâini, înainte și după.

— Da, Moșule. Mi-amintesc. Ce mai faci?

— Foarte bine, spune el. M-am angajat la Virgin. Îmi mut ultimele lucruri la Los Angeles. Tu?

Nu vreau să intru în detalii. Nu vreau să-i spun nimic. Vreau doar să mă piș.

— Nimic nou.

— Am fost la premiera lui Sean Combs pe Broadway aseară. *A Raisin in the Sun.* Tare, frate. Foarte tare.

— Acum își zice Sean Combs? Nu mai e Puffy sau P. Diddy?

Nici nu știu de ce continui conversația asta, așa că tai macaroana.

— Oricum, mă bucur că te-am văzut, spun eu și intru în baie, pun semnul cu OCUPAT și mă spăl pe mâini de două ori înainte să mă deschei la șliț.

Mă cazez cu Phil tot la Casa Haosului și e complet greșit. Măcar sunt la alt etaj, dar, oriunde mă uit, mi-amintesc de Heaven. Din fericire, voi sta aproape numai în studio.

Am șters toate mesajele de la ea. Nu suport să-i aud vocea. Mă face să-mi pierd concentrarea și să mă gândesc la ea și la Darren.

Sunt la studioul de înregistrări din Burbank. Sesiunea e în toi, când mi se spune că am un apel urgent. Fără să mă gândesc mult, iau receptorul.

— Bună, mă mai ții minte? spune Heaven, părând supărată.

Urgent? Trebuia să-mi dau seama.

— Vocea asta-mi sună vag cunoscută, spun eu tachinând-o, încercând să mă arăt relaxat și degajat.

— Unde-ai fost?

— Unde crezi? Sunt cu trupa. Înregistrăm.

— Știu că acum ești acolo, spune ea. Dar în ultimele două săptămâni? Credeam că ți s-a întâmplat ceva. Ai dispărut. Nici măcar n-ai zis pa.

— Nu știam că trebuie să-ți cer voie.

— Nu știu... mă gândeam că poate ai vrea să vin cu tine.

— Totul e sub control... nu e nevoie de tine aici.

— Bine, spune ea. Credeam că... că măcar îmi spui dacă pleci.

— Nu ți-am spus nici data trecută, spun eu cu ton plat. S-a întâmplat să afli fiindcă mi-ai deschis corespondența. Apropo, am ratat ceva bun săptămâna asta?

— Vorbesc serios, Brady, spune ea. Am fost îngrijorată!

— Nu trebuie. Nu sunt al tău, ca să fii îngrijorată. Și tu nu ești a mea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tu faci ce vrei și nu dai explicații nimănui. Așa că nu te aștepta ca eu să fac altfel. Nu-ți datorez nimic. Nu-mi trebuie permisiunea ta ca să plec din oraș.

— Bine, spune ea cu cea mai joasă voce pe care am auzit-o.

Pare atât de rănită, că mi se rupe inima.

— Bine, spun și eu, fiindcă nu mă pot gândi la ea acum.

Trebuie să mă concentrez.

— Păi... cum e trupa?

— Excelentă. Aproape am terminat.

— Abia aștept să ascult, spune ea.

— Da. Trebuie să închid.

— Nu vrei să afli ce am făcut eu?

— Sigur, respir eu adânc.

— Am pus pe picioare firma. „Mort la 27" e oficial înființată.

— Bravo. Mă bucur pentru tine.

— De când Zach mi-a spus că trupa e iar a ta, m-am ocupat numai de chestii cu Superhero, spune ea. Și am deja multe în lucru. O să-ți placă. Abia aștept să le vezi, chiar...

— Brady, ascultă asta, spune inginerul de sunet.

— Trebuie să închid, îi spun lui Heaven și închid.

N-am vrut nici să apuce să întrebe când mai vorbim, fiindcă nu pot face față. Știu că am făcut cum e mai bine... pentru mine. Ea încă ține la fostul ei iubit sau s-a împăcat cu el, din câte știu eu. *Sigur* am făcut cum e mai bine. Și atunci de ce mă simt atât de nasol?

Când inginerul de sunet pune ultima înregistrare, mă dă gata. Toți, inclusiv băieții din trupă, găsim că sună mai bine decât ne așteptam. Phil și cu mine ne îmbrățișăm, apoi îi îmbrățișăm pe băieți și dragostea plutește în aer. Mai că nu ne luăm de mâini să cântăm *Kumbaya*.

Câteva zile mai târziu, merg cu mașina cu Phil pe Sunset și văd pe stradă niște postere puse pe clădiri, pe stâlpi, pe panourile de pe ferestre. Arată ca imagini din benzi desenate vechi, pop art, și pe fiecare

e câte un singur cuvânt, gen PLEOSC! sau ZBANG! sau BUM! Iau asta drept un semn. Sunt genul de cuvinte din benzile desenate cu supereroi. I le arăt lui Phil și el zâmbește.

— Te gândești vreodată că Dumnezeu îți trimite mesaje ca să știi că ești pe drumul cel bun? îl întreb eu.

— Tot timpul.

Suntem la El Compadre, sărbătorim cu trupa, când Sam ridică privirea și spune unul din cuvintele cele mai detestate de mine.

— Salut, Darren!

Mă uit și-l văd pe lăbarul cu față de cal. Văd că nu scap de el în nici o parte a țării. Îmi întinde mâna.

— Salut, Brady, ce faci?

Mă răzgândesc. N-are față de cal. Mai degrabă de măgar. Dar, oricum, tot lăbar e.

— Bine, băi. Tocmai am terminat albumul.

— Abia aștept să-l ascult, spune el. Știi că sunt cel mai mare fan al lor. S-ar zice că noi doi avem gusturi similare, spune el.

Îmi adun toată voința ca să nu-l fac praf. Dar atunci... chiar atunci... o fufă blondă cu silicoane apare din spatele lui și-i încolăcește mijlocul cu brațele.

— Îți trimitem o copie a albumului, îi spune Sam lui Darren.

— Bine, spune Darren.

— Haide, iubitule, mi-e foame, spune blonda. Bună, eu sunt Charity.

Ne arată un zâmbet cu dinți perfecți, placați, ca perlele, și-și flutură părul. Dacă ar fi un stâlp în mijlocul restaurantului, vă jur că s-ar freca de el.

Brusc mă simt ca un tată care l-a prins pe primul iubit al fiicei lui c-o înșelă.

Acum, sincer, nu sunt adeptul violenței. Chiar nu sunt. Sunt chiar împotriva ei și n-am fost niciodată ăla care a sărit la bătaie. Dar când îl văd pe Darren cu afurisita aia de fufă și mă gândesc că o înșală pe Heaven... din nou... nu mă pot abține. Fără să mă gândesc, mă ridic și-l pocnesc în față. Cade pe spate și începe să-i curgă sânge din nas pe mutra lui derutată. Oamenii tresar, iar Charity țipă. Deși inițial crezusem că nu știe decât să-și fluture părul.

— Băi, ce pula mea? face Darren.

Charity bagă mâna în buzunar și scoate un tampon din ăla mic, o.b. Îl desface și i-l vâră lui Darren în nas.

— Uite, iubitule, spune ea.

— De ce dracu' m-ai pocnit? mă întreabă Darren.

— De ce crezi, idiotule? spun eu, tremurând ca varga, dar tot plin de testosteron. Fiindcă o înșeli pe Heaven... iar.

— Ce dracu' tot spui? zice el.

— Ești un cretin! strig eu.

Și ies valvârtej din restaurant fiindcă mi se umezesc palmele și simt zece mii de chestii diferite. Nu-mi dau seama dacă vreau să leșin sau să fac roata, dar dacă e prima nu vreau s-o fac de față cu trupa – și cu atât mai puțin de față cu Darren. Dacă e a doua, am nevoie de spațiu.

Ies și plec pe jos. Merg pe Sunset și respir adânc. Respir și mă gândesc. Și scutur puțin mâna, fiindcă mă doare al dracu'. Sunt la câteva străzi distanță când îmi sună telefonul. E Heaven. De data asta răspund.

— Salut, spun eu.

— Ești un bou, zice ea. Tocmai m-a sunat Darren.

— Eu sunt bou? Am făcut-o pentru tine. Cretinul ăla era cu altă fată!

— Foarte bine, aproape că urlă ea. Are tot dreptul! Nu s-a întâmplat nimic între mine și el în seara aia! Și știi de ce? Din cauza *ta*! Doamne, ești un bou! mârâie ea.

Și-mi închide. Rămân locului, încercând să-mi dau seama ce s-a petrecut. Reiau conversația în minte și, deși tocmai m-a făcut bou, e cel mai plăcut lucru pe care l-am auzit toată săptămâna.

Pornesc înapoi spre El Compadre și dau de un altul din posterele acelea. POC! scrie pe el. Dar când mă apropii, văd că mai scrie ceva jos și mă uit mai bine. Scrie: „Superhero... o să salveze muzica".

Faceți mișto de mine? *Ea* a pus la cale asta? Toate posterele și fluturașii sunt opera lui Heaven. E perfect. Aproape toți supereroii au o identitate ascunsă. În loc să aleagă costume penibile, ea folosește anonimatul lor ca să atragă. E un geniu. Și nu e cu Darren. Bum! Inima îmi bate să se spargă.

Când intru iar în restaurant, Darren stă la bar, cu sânge pe față. Cu tamponul în nas și sforicica atârnând.

— Îmi pare tare rău, îi spun. Am făcut o tâmpenie.

— Da, spune el. Crede-mă, am făcut și eu multe tâmpenii. Dar ai grijă... eu așa am pierdut-o.

Mi-amintesc un interviu cu Bruce Springsteen la *60 Minutes,* unde a spus ceva ce nu voi uita niciodată. A spus: „Vine o vreme când trebuie să încetezi să aștepți să fii omul care ai vrea să devii și să începi să fii omul care vrei să fii".

Gândindu-mă acum, în clipa asta, cred că e cea mai profundă chestie pe care a spus-o Springsteen după „Am învățat mai multe dintr-o melodie de trei minute decât am învățat în școală". (Sigur mai profund

decât „Încolăcește cu picioarele catifeaua asta și pune-ți mâinile pe motoarele mele".) Și, curios, cele două fraze se unesc acum în mintea mea când mă gândesc la două lucruri la care nu m-am gândit atât de mult niciodată. Singurele două lucruri la care mă pot gândi. Și ambele sunt Heaven.

Brusc această afirmație e cea mai importantă din toată viața mea. E timpul să fac ceva. Doar nu mi-am exprimat niciodată sentimentele pentru Heaven. Doar m-am ofticat pe ea fiindcă nu mi-a citit gândurile.

Heaven

The New York Post a publicat un nou studiu în dimineața asta, arătând că „poeții mor de tineri – mai tineri decât romancierii, dramaturgii și orice alți scriitori, fiindcă sunt adesea suflete chinuite, predispuse la autodistrugere". Scrie că în medie poeții trăiesc șaizeci și doi de ani, dramaturgii șaizeci și trei, romancierii șaizeci și șase, iar scriitorii de non-ficțiune șaizeci și opt. Cel puțin așa spune Learning Research Institute al California State University din San Bernardino. Nu scrie nimic despre redactorii de PR, așa că nu știu unde mă situez eu. Asta mă deranjează o bună parte a dimineții. Apoi cobor să iau corespondența.

Găsesc o factură de la Citibank, Valpak și o scrisoare pentru Brady care tot nu și-a schimbat afurisita de adresă poștală. Pe ea e un scris pe care nu-l recunosc și nu are adresă de expeditor.

Stau în holul blocului și, pentru prima oară, mă întreb dacă s-o deschid sau nu. Apoi o deschid.

„Dragă Heaven", scrie. Mă uit iar la plic ca să fiu sigură că n-am înnebunit. E adresată lui Brady. Apoi mă uit de la cine e și e *de la* Brady. Șmecher, Brady!

Mai e un pliculeț – ca ăla pe care-l primești odată cu un buchet – capsat de scrisoare, pe care scrie „A se deschide doar după instrucțiuni". Citesc scrisoarea:

Bună, eu sunt. Mai întâi, chiar că trebuie să nu mai deschizi corespondența altora. Trebuia să-ți spun niște lucruri și m-am gândit că cel mai bine ar fi să le scriu, ca să n-o dau în bară.

Când vei citi asta, lucrurile se vor fi schimbat într-un fel sau altul, așa că poate vrei să faci o pauză acum ca să analizezi încă o dată ceea ce tu consideri a fi relația noastră actuală. E OK, nu? Poate chiar grozavă.

Problema e că nu mai pot fi amic cu tine. Ai ajuns să însemni foarte mult pentru mine într-un timp foarte scurt. Nu-mi amintesc cum era viața mea înainte de tine și nu suport să mă gândesc cum ar fi fără tine.

Nu că nu mai pot fi amic cu tine, dar nu mai pot fi *doar* amic cu tine. Vreau mai mult. Vreau tot. Te vreau pe tine. Acum și pentru totdeauna, până ce moartea ne va despărți.

Mă rog să simți și tu același lucru, fiindcă, dacă nu, cina pe care am organizat-o pentru noi diseară va fi chiar ciudată. *Acum* poți deschide plicul cel mic.

Deschid plicul și înăuntru e un inel de cutie de suc. Continui să citesc, dar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Dacă simți ce simt și eu, te rog pune-ți ăsta pe deget, ca să știu. Dacă nu... prefă-te, iar apoi, când nu sunt atent, omoară-mă.

Cu dragoste,
Brady

Rămân locului mută, holbându-mă la inelul cutiei.

— Ți-l pui sau nu? aud eu o voce din spatele meu și inima începe să-mi bată de un milion de ori pe minut.

Mă întorc și Brady e acolo, sprijinit de lift. Vine la mine, ia inelul de cutie și mi-l pune pe deget.

— Brady... fac eu.

— Am uitat să fac ceva înainte să plec, spune el.

— Ce? întreb eu, iar el mă apucă de umeri și mă sărută.

Mă sărută așa cum nu m-a mai sărutat nimeni până acum. Nu neapărat că sărutul ăsta e diferit de altele. În sine, nu e remarcabil – două perechi de buze întredeschise, care se ating încet, iar ochii se închid. Dar ceea ce face din acest sărut cel mai nemaipomenit, imposibil, extraordinar de magnific, glazurat cu ciocolată, pârguit de soare, binecuvântat de cer, proaspăt cules sărut – a doua porție de deliciu când credeai că nu mai e nimic de descoperit din arta sărutului – e pur și simplu asta: buzele acelea sunt ale lui Brady și buzele acestea sunt ale mele. Și acum sunt împreună. Se mai despart doar ocazional pentru a mânca și a vorbi și a căsca și de-astea.

Iar eu îl sărut la rândul meu. Îl sărut ca și cum aș vrea să fie ultima persoană pe care o mai sărut și ultima persoană pe care s-o sărut în viața mea. Și simt inimile noastre bătând tare. Mă trag din îmbrățișare și mă uit la el.

— Și ai crede că n-ai cum să uiți așa ceva, spun cu un zâmbet care poate cuprinde lumea întreagă.

— Nu mai fac.

— Ba să știi c-o să mai faci, îi șoptesc.

— Mă refeream la uitat... spune el și mă sărută iar. Chestia asta am de gând s-o fac periodic.

— Ce, eu sunt ca luatul fibrelor?

— Mai taci, spune el și mă împinge în lift. Și să știi, spune el strângându-mi mâna cu inelul pe deget, chiar dacă nu ești ca toate fetele, asta nu înseamnă că nu primești și unul adevărat.

Heaven

Numele meu e Heaven Albright. Și lucrez iar în PR. Și de data asta șefa mea nu e o javră, doar o pacoste uneori. Sunt eu. Aleg oamenii cu care vreau să lucrez (sau măcar pe majoritatea) și muncesc de-mi sar capacele.

Ar mai fi Superhero – de ei știți. Dar nu știți de celelalte trei trupe pe care le promovez, sau despre muzicianul hip-hop a cărui linie vestimentară tocmai s-a lansat cu cea mai discutată prezentare de la Săptămâna Modei, sau despre EnerJewce, „Sucul ales", o serie de răcoritoare cușer fără „carbi" pentru care tocmai am semnat contract. Și nu știți de noua versiune de Heaven, asistenta mea Heidi, care dă semne să ajungă chiar mai tare decât mine. Sau despre finalul fericit pentru Marco și Sydney. Acum, nu-i chiar marele amor, dar putem să-i spunem cea mai fericită căsătorie de conveniență. America a câștigat un cetățean, iar Sydney a câștigat două măsuri la cupă.

Dacă vă par altfel – ca o fată care ciripește și are un zâmbet foarte larg –, e fiindcă așa sunt. Poate fiindcă e prima mea perioadă bună într-un an chinuit. Și poate

fiindcă sunt într-un avion, lângă logodnicul meu, având pe deget cel mai frumos inel de logodnă Tiffany din lume. Superhero ? E pe coperta revistei *Spin*, iar Brady și cu mine mergem la Las Vegas unde trupa va cânta la nunta noastră. Totul e perfect.

Brady

Numele meu e Brady Gilbert și tocmai am cedat locul de la culoar. De bunăvoie și nesilit de nimeni.

Robotul telefonic al lui Brady

„Salut, aici Brady Gilbert. Am pierdut apelul vostru, dar *voi* aţi pierdut o clipă minunată cu mine. Dacă aţi vrea să prindeţi iar clipa... lăsaţi un mesaj şi vă sun eu." Bip.

„Bună ziua, domnule Gilbert, vă sun din partea domnului Howard Schultz. Domnul Schultz ar vrea să discute cu dumneavoastră. Vă rugăm sunaţi-ne cât mai curând la numărul..."

Despre autoare

E ora 5 după-amiaza.

Pomenesc de asta mai ales fiindcă e cam ultima oră din zi la care pot bea cafea fără să-mi distrug somnul.

Oamenii spun adesea că scrisul presupune 10 la sută inspirație și 90 la sută transpirație. E o prostie, evident. E mai degrabă 100 la sută cofeină.

Cred că antecedentele vorbesc de la sine. M-am născut în Hollywood, din doi părinți talentați – iubita vedetă de televiziune și film Tina Louise și pionierul talk-show-urilor, Les Crane. Am crescut înconjurată de nenumărați oameni talentați, am absolvit NYU Film School... și totuși cariera mea ca scriitoare nu a luat avânt decât când am sărit de douăzeci de ani și am crescut consumul de cafea. *Atunci* s-a schimbat totul.

M-am angajat să scriu pentru MTV. De la o vârstă fragedă am apreciat sunetele puternice și mi-am petrecut o bună bucată din tinerețe alegându-mă cu țiuit în urechi la nenumărate concerte rock, așa că s-a potrivit. Încurajată de reușită, am sporit consumul de espresso și – *voilà* – am început să scriu pentru cele mai tari emisiuni ale postului. Considerați-o coincidență, dacă vreți.

Și mă joc. M-am jucat cu chestii precum industria muzicală și designul de bijuterii. Dacă veniți acasă la mine (sunteți invitați, dar vă rog sunați înainte), veți putea verifica pasiunea mea pentru muzică prin cele trei milioane de CD-uri, meticulos ordonate, pe care le-am agonisit. Dacă voi trăi o sută patruzeci de ani, POATE voi ajunge să le ascult pe toate. Dar nu vă faceți iluzii că ați putea pleca cu vreunul din ele, fiindcă apartamentul meu e păzit strașnic de cei doi câini ai mei. Care au împreună vreo cinci kile.

Deci cam asta e viața mea momentan. Căței, milioane de CD-uri, un devotament de sclav față de banda de alergare, care, jur, complotează împotriva mea în timp ce dorm.

Și scrisul. Scenarii. Nuvele. Și cartea pe care o ții în mână.

Sper să vă placă. Beți o cană de cafea când o citiți. Până la urmă, undeva în lume e chiar acum ora cinci după-amiază.

Ținem legătura: www.capricecrane.com.

Cele cinci lucruri pe care nu vrei să le auzi la prima întâlnire:

1. Bac(alaureat)
2. Proces pentru tutelă
3. Dezalcoolizare
4. Cearșafuri cu „Războiul stelelor“
5. Aciclovir